

ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΗΜΕΡΩΝ ΛΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

ΚΑΙ

ΣΥΜΒΙΩΣΙΣ ΜΕΤΑ ΛΗΣΤΩΝ

ΥΠΟ

ΗΡΕΘΑΔΟΥ ΒΕΡΓΙΛΗ

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΛΘΙΝΑ»

ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΛΟΥ

1879.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 47899
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 1-8-01
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.

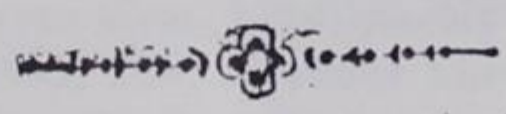
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΗΜΕΡΩΝ ΛΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

ΚΑΙ

ΣΥΜΒΙΩΣΙΣ ΜΕΤΑ ΛΙΣΤΩΝ

ΥΠΟ

ΗΡΕΣΟΔΩΤΟΥ ΒΡΕΣΙΑΡΗ

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΘΙΝΑ»

ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΑΟΥ

1879.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἡ λεπτομερὴς ἀφήγησις τῶν κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν μου κατέστη γενικὴ τῶν φίλων καὶ πατριωτῶν ἀπαίτησις· οὐδαμῶς δὲ ἄλλως ἠδυνάμην ἵνα εὐχαριστήσω τὴν δικαίαν αὐτῶν περιέργειαν ἢ παραδίδων εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν ἀκριβῆ ἐξιστόρησιν τῶν δεινῶν μου. Πρὶν ὅμως προῶ εἰς τοῦτο ἐσκέφθην μήπως ἡ ἐκδοσις τοιοῦτου φυλλαδίου ἤθελε βλάβει κατὰ τι τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος μου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην ἵνα εὖρω τὸν λόγον ὅπως πεισθῶ περὶ τούτου, ἐξεναντίας ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὠφέλεια μᾶλλον ἢ βλάβη δύναται νὰ προκύψῃ. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ληστῶν καὶ ὁ δολισμὸς αὐτῶν ὡς καὶ ἡ ἰσραήλ νῦν ἦν οὗτοι ἐξελέξαντο πρὸς ἐπίθεσιν ἐν τοιαύτῃ κωμοπόλει, τὸ κατόρθωμα αὐτῶν ἀναιμάκτως καὶ τὸ ἀδιαφιλονείκητον τῆς ἀποχωρήσεως, ἅπερ δὲν θὰ συνέβαινον εἰς χωρία τινὰ τοσοῦτον εὐχερῶς, ταῦτα πάντα εἶναι, λέγω, ἀληθὲς ὅτι παράγουσι δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἔξω, οἴγουσαν τὴν φιλοτιμίαν τῶν συμπολιτῶν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυναμένους νὰ σχηματίσωσι τοιαύτην τινα ἐντύπωσιν κατὰ τῶν συμπολιτῶν μου προλαμβάνω νὰ παρατηρήσω ὁ ἴδιος, ὅτι τὸ πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον ἐν Κονίτῃ τῶν διαδραματισθέντων, τὸ αἰφνῆδιον τῆς ἐπιθέσεως καὶ ὁ ἐκ ταύτης σάλος ἐνέσπειρεν εἰκότως εἰς πάντας φρίκην καὶ τρόμον, οὐδὲ ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν ἐγκαίρως ποῦ ὁ κίνδυνος ἔγκειται, ἢ δὲ κατάληψις τῶν ἐπικαιροτέρων θέσεων ὑπὸ τῶν ληστῶν ἠδύνατο, ἴσως, ἐν περιπτώσει ἐξεγέρσεως τῶν συμπολιτῶν μου, ὠφελούσης ἀληθῶς ἐμὲ τὰ μάλα, νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τινα τὸν ὄλεθρον, καὶ τοιαύτην αὐταπάρνησιν καὶ θυσίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ δὲν δύναται τις ν' ἀπαιτήσῃ ἱπομένως πάντα τὰ τῆς αἰχμαλωσίας μου εἶναι τοῖς πολλοῖς γνωστά, ὥστε ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως καὶ ἐπιθέσεως τῶν ληστῶν, τῆς διαρπάγῃς τῆς οἰκίας μου καὶ τῆς εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπαγωγῆς, τῶν τρόπων αὐτῶν καὶ τῆς διαγωγῆς τῶν πρὸς ἐμὲ ἐν συνόλῳ, τῶν τόπων ἐν οἷς ἐκάστῳτῃ μὲ ἐκράτουν, τῆς τροφῆς ἣν μοι ἔχορή-

γουν, τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὀδοιπόρουν καὶ τῶν συνδιαλέξεων αἱ
ἐκάστοτε ἔκαμνον, χωρὶς νὰ βλάψῃ τι, ἐνῶ ἤθελεν εὐχαριστήσῃ
τὴν περιέργειαν τῶν φίλων ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ καὶ ὠφέλιμος κα-
τά τι, διότι ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῆς ὅτι λησται ἐκ συπτήματας
δὲν ὑπάρχουσι παρ' ἡμῶν, βλέπουσιν οἱ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως δι-
ποίους τόπους διημερεύσεως ἐκλέγουσιν οἱ λησται καὶ τίνι τρό-
πῳ δύνανται νὰ προσβληθῶσι καὶ ἐπὶ τέλους βεβαιοῦται ὅτι καὶ
ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ λησται, τοῦ κηρύσσοντος πόλεμον κατὰ τῆς
κοινωνίας καὶ θεωρουμένου σκληροτέρου καὶ αὐτῶν τῶν τί-
γρων καὶ διωκομένου μέχρι θανάτου, δὲν ἐξέλιπεν ὁ φόβος τοῦ
Θεοῦ καὶ τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας.

Ὅτι σκεπτόμενος δὲν ἐδίπτασα νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐκδοσιν
τοῦ φυλλαδίου τούτου, δι' οὗ λεπτομερῶς καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἀκρι-
βείᾳ, ὡς ἀνέβησαν ὑπ' ὄψ' ἡς μέχρι τέλους, ἀναγγεῖται τὰ πα-
ρηρῆσθαι ἐπισημασθέντων φίλων ἀναγγεῖται ἢ γ
περιπέδουσι καὶ γρηγορῶς λάθη ἔτινα ὡς ἐκ τῶν δυνάμεων μου
δὲν προείδον, καὶ ἂν δὲν δύναμαι νὰ κρατῶ αὐτοῦ ἐνημέρους
πάντοτε γεωγραφικῶς τῆς ἐκάστοτε διευθύνσεως τῶν λησται
καὶ τῆς ὀνομασίας τῶν ἐκασταχοῦ θέσεων ἐν αἷς διηρχόμεθα ἢ
διημερεύομεν, διότι πάντοτε σχεδὸν ἐν νυκτὶ διαπερδόντες μέρη
ἄγνωστα καὶ εἰς δάση καὶ ὄρη βυθίζοντες, ἠγνόουν ἐντελῶς καὶ
τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰς θέσεις, οὐδὲ μοι ἐπετρέπετο νὰ ἐρευνησῶ
τοῦτο, ἢ μάθω τὴν ὀνομασίαν τῶν τόπων τῆς διημερεύσεως.

Ἐγγραφον ἐν Κονίτῃ τῇ 29 Αὐγούστου 1878.

Νικόλαος Κ. Βεκλιάρης.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΜΟΥ.

• Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὰ φέρει
• ἢ δὲ καὶ ἐσθλά· δῶρα δ' ἄφυκτα
• Θεῶν γίγνεται ἀθανάτων. • (Σέλλωγ).

28 Ἰουνίου.

Προτιθέμενος νὰ περιγράψω κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν μου ἐπικαλοῦμαι τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου· ἐὰν δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῆς περιγραφῆς ταύτης οὐδεμίαν ἐπιφέρῃ γενικοτέραν ὠφέλειαν, δὲν θέλω δυσχρεστηθῆ, διότι ἔγραψα χάριν τῶν φίλων αἰτούντων λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν παθημάτων μου· ἀν δὲ ἐξεγείρῃ τὸ αἶσθημα τινῶν κατὰ τῶν μὴ ἐπιτελεσάντων ἢ παριδόντων τὸ καθῆκον αὐτῶν, θέλω γαρῆ μᾶλλον διὰ τοῦτο, ὡς ἐπισπῶν τὴν προσοχὴν ἐπὶ ἀντικειμένου, ὅπερ τὰ μάλα ἐνδιαφέρει τοὺς φίλους τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας. ~~Ἐρχομαι ἀμέτῳ εἰς τὴν ὑπόθεσιν.~~

Ἡλικίαι παρὰ μὲν τῶν ἀγγέλων ἀποστῆλασι.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἀπὸ πρωτὰς εὐδίας καὶ θερμῆς ἀναλόγως τῆς ὥρας ταύτης τοῦ ἔτους. Κατήλθον δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν τὴν ὠρισμένην ὥραν καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐδαπάνησα ἐν τῷ καταστήματι, εἰς τὸ ἔργον μου ἀσχολούμενος, περὶ δὲ τὴν ὀγδόην Μ. Μ. τουρκιστί, ἀφοῦ ἐφρόντισα διὰ τὰ χρειώδη τῆς ἐορτῆς τοῦ ἀπόντος πενθεροῦ μου Πέτρου Βέργου, ὅπως τὴν ἐπιούσαν συνεορτάσω μετὰ τῆς συζύγου μου ἐν ταῖς πενθερικοῖς, ὡς παρ' ἡμῖν ἔθος, ἀνῆλθον βραδύτερον εἰς τὸ χουκιμέτι ἐπανειλημμένως, χάριν διαφόρων ὑποθέσεων μου· καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ ἡμερῶν πλεῖστα διεδίδοντο ὡς ἀληθῆ περὶ ληστιῶν ἀναφαινομένων κύκλῳ τῆς πόλεως ἡμῶν, αἱ δὲ ὑπόνοιαι ἐκ τούτων ἐπηνέξανον ἡμέρα τῆ ἡμέρα, δὲν ἐνόμισα ἄσκοπον μετὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων, νὰ ἐρευνησῶ ὅποσοι ζαπτιέδες ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, καὶ ὑπὲρ τοὺς εἴκοσιν ἀριθμήσας, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν «ἀρκετοὶ εἶναι, θὰ κοιμηθῶμεν ἡσυχὰ τὴν νύκτα ταύτην.» Μετ' οὗ πολὺ κατήλθον ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸ τελευταῖον, ἐνῶ ἦτο σχεδὸν ἑνδεκάτη καὶ ἐν τῷ καταστήματι προσελθὼν ὁ συγγενής μου

Θεοδόσιος Μ. Βεκλάρης ἀνεκοίνωσε ὅτι ὁ ἐξαδελφός μου Γεώργιος Η. Βεκλάρης πάνυ προώρως κατέπεραν ταύτην ἀπῆλθε τοῦ καταστήματός του, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο ἐφάνη σχέσιν ἔχον μὲ τὴν ἐσπευσμένην ἔλευσιν τοῦ φίλου του Γεωργίου 'Ρούση, ἐκ Λεσκοβίκου, ἐτεκμαίρετο ὅτι μεγάλη ἦτον ὑποψία κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ με προέτρεψεν ὅπως λάβω μέτρα κατάλληλα πρὸς ἀσφάλειαν. Ἐγὼ παρετήρησα ὅτι ὅσον διὰ τὴν ὑποψίαν πράγματι ὑπάρχει πρὸ ἡμερῶν, ἀλλ' ὅτι ὁ Γ. 'Ρούσης γινώσκει τί πλέον, τοῦτο μοὶ φαίνεται ὅλως ἀπίθανον, καθόσον δις τὸν εἶδον πρὸ μικροῦ καὶ ὠμίλησα μάλιστα καὶ, περὶ ληστῶν ἢ περὶ τινος τοιαύτης ὑπονοίας, οὐδὲν εἶπέ μοι, ἄλλως δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἐξαδελφόν μου ἀπήντησα, ὥστε καὶ ταῦτα, ἐκ τῶν συνήθων, δὲν μὲ πτωοῦσιν. Οὕτως ἀντεπαρατήρησα τῷ Θεοδοσίῳ, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄλλως εἶχε καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον ὁ συγγενής μου. Ἐν τούτοις ἀπεχωρίσθημεν, καὶ εἰ καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα οὐδένα διέτρεχον κίνδυνον, προκίσημά τι ἀπαίσιον ἐπίεζε τὴν καρδίαν μου, διὸ καὶ ἐν τῇ φαινομένῃ ἀταραξίᾳ μου ἐζήτησα ἵνα ἴδω ἔτι ἅπαξ τὸν Γεώργιον 'Ρούσην, ὅπως σαφῶς τὸν ἐρωτήσω, ἀλλὰ δὲν τὸν συνήντησα τὸ τελευταῖον δυστυχῶς. Περὶ τὴν δωδεκάτην ἀπήντησα τὸν φίλον μου Χουρσίν-μπεήν, εἰς τοῦ Χρυσοχόου, καὶ τεθέντος μοι κατ' αἰτησίαν μου καὶ διαταγὴν αὐτοῦ ῥακυβολίου, ἀφοῦ ἐκένωσα τοῦτο, ἀνεχώρησα διὰ τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ἤδη ἦτο δωδεκάτη καὶ πρὶν ἢ ἐξέλθω τῆς ἀγορᾶς ἀπήντησα ἕτερον φίλον, τὸν Δημήτριον Ἰγουμενίδην καὶ τοῦ λόγου ὄντος περὶ ληστῶν, ἐνῶ ἀνηρχόμεθα βραδείως, ὄντες ἤδη πλησίον τῆς οἰκίας μου, σὺν τοῖς ἄλλοις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐνθυμοῦμαι ὡς τελευταίους λόγους τοῦ φίλου τούτου, ὅτι ἐν περιπτώσει ληστρικῆς ἐπιθέσεως πρώτη φροντίς δέον νὰ ληφθῇ περὶ τῆς οἰκογενείας, ὅπως ἀπομακρυνθῇ μὲ ἐκαλονύκτησε δὲ ὡς συνήθως, ἐγὼ δὲ προσέθηκα καὶ τὸ «αὔριον μὲ ὑγείαν.» Τὴν τελευταίαν ταύτην εὐχὴν ὁ φίλος μου, ἄλλως ἐκλαδῶν, μοὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς. «Ναί! ἀλλ' εἰς ἡμᾶς ἢ αὔριον δὲν διαφέρει τῆς σήμερον, καὶ σήμερον Πάσχα! Δὲν ἔχει οὕτω;» δὲν ἀπήντησα, ἢ εὐχὴ ὅμως αὕτη ὑπ' ἄλλην ἔννοιαν ἐξέφυγε τῶν χειλέων μου, διότι μοὶ ἐφαίνετο κάπως διάφορος ἢ νῦξ ἐκείνη.

Ἦσαν ἤδη ἡμισεῖα τῆς νυκτὸς ὅτε ἔρθασα εἰς τὴν αὐλαίαν, ἐν ἣ ἡ μήτηρ μετὰ τῆς συζύγου μου καὶ τινῶν τῆς γειτονίας γυναικῶν καθήμεναι κατὰ τὸ σὺνήθες συνδιελέγοντο, ἐπέπληξα δὲ αὐτὰς, διότι μέχρι τῆς ὥρας ταύτης τερῶσιν ἀνοικτὰς τὰς θύρας καὶ ἐκτίθενται εἰς τὸν δρόμον ἐνῶ ὑπάρχει τσαύτη ὑποψία,

οὕτω δὲ εἰρήλοιομεν ἄποι' ἐν τῷ ὀ λόγος πάντοτε περιστρέφεται εἰς τοὺς ληστὰς καθότι πολλοὶ τῶν κατοίκων ἐργαζόμενοι εἰς τὰς ἡμισέλιαν μόλις ὥραν ἀπεχούσας ἀμπέλους, ὡμολόγησαν ὅτι εἶδον ληστὰς κρυπτομένους ἐκείσε καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἐργατῶν καὶ λοιπῶν εἶχε διαδοθῆ ἀνά τὴν πόλιν ἅπασαν, κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπετέλει τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς γυναικείας συναναστροφῆς· πιστεύω δὲ ὅτι πάνυ ὀλίγοι, ἴσως δὲ καὶ μόνος ἐγὼ, ἠγνόνουν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὰς νεωτέρας περὶ ληστῶν εἰδήσεις.

Εἶναι ἤδη νύξ, ἀλλ' ἡ ὠχρὰ Σελήνη ἐγκαίρως ἐκ τοῦ ὑπερκειμένου καταφύτου ὄρους προκύψασα ἤρξατο ἀναβαίνουσα τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν διὰ διαφανοῦς λευκοῦ πέπλου καλύπτουσα αὐτὸν καὶ καθ' ὅλην τὴν φύσιν τὸ ἱλαρὸν αὐτῆς φῶς διαχέουσα. Ἀπεκδυθεὶς τὰ ἡμερινὰ ἐνδύματά μου καὶ ἑλαφρὸν νυκτικὸν περιβαλόμενος ἐξηπλώθην ἐπὶ ἀκινήτου ἀνακλίντροῦ ἀποβλέπων πρὸς τὸ ἀργυροῦν τῆς Σελήνης φέγγος μᾶλλον ἤσυχος, διότι ἐνόμιζον ὅτι τοῦτο μόνον τοὺς ἔρωτας ἐξυπηρετεῖ, ἡ δὲ ἀργυρᾷ Πανσέληνος ἐξάπτουσα τὰ εὐγενῆ, ἐκείνα αἰσθήματα καὶ ζωογονοῦσα ἐξηντλημένας καρδίας κρύπτει τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ τραγικῆς σκηνῆς καὶ βύει τὰ ὦτα εἰς τοὺς ὄρκους τῶν ληστῶν. Εἶχεν ἤδη σημάνει ἡ πρώτη τῆς νυκτὸς, ὅτε ὁ ἀνεψιός μου Δημήτριος ἔκρουε τὴν αὐλαίαν, ἐνεθυμήθην ὅτι εἶχόν τι παραγγείλει αὐτῷ, ἀπερχόμενος τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἡ ἐμφάνισίς του διττῶς μὲ ἠὲ χαρίστησε, τὸ μὲν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς, ὅπερ ἐδήλου ἡ ἔλευσίς του, τὸ δὲ διότι ἡ παρουσία του καὶ ἡ διαμονὴ παρ' ἐμοὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην μοι ἔδιδε πλεῖον θάρρος. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἤμην μᾶλλον εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς, συνδιελεγόμεθα περὶ διαφορῶν. Ἦτο δύο καὶ ἡμίσεια ὅτε ἀπεσύρθην εἰς τὸν κοιτῶνα, ἔλαβον βιβλίον καὶ κατεκλίθην βρεβόμενος τὸ πλεῖστον ἡ ἀναγινώσκων, αἱ δὲ ἀκτῖνες τῆς Σελήνης διερχόμεναι διὰ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων πρὶν ἢ καταπέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡ θλασθῶσιν ἐπὶ τινος γωνίας τοῦ δωματίου, ἐξουδετεροῦντο ἢ κατεπίνοντο ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ τῆς λυχνίας φωτός. Οὔτε ἤχος τις οὔτε θόρυβος δὲν ἐπρόδιδεν εἰς τὰ πέριξ τὴν παρουσίαν ψυχῆς ζώσης· καὶ αὐτὴ ἡ λεπτὴ ἐσπερινὴ αὔρα εἶχε σιγήσει τὰ δὲ φύλλα ὡσεὶ ἐξηντλημένα ὑπὸ τὸ ἑλαφρὸν αὐτῶν βᾶρος ἔκειντο ἀκίνητα διαβρεγόμενα ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς Σελήνης. Τί νεκρικὴ ὄντως σιγή! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ἐνῶ ἐστρεφον πρὸς ἑτέραν σελίδα καὶ ἠτένισα εἰς τὸ παράθυρον, ὅτε ἀκτίς ἀσθενῆς στιγμιαίου φωτός, δίκην ἀσοαπῆς, προσέβαλε τὸ βλέμμα μου καὶ ἰδοὺ κρό-

τος δειλου μόνον και ἐπ' αὐτὸν εἰς μιᾶς βραχδατος πυροβολισμός. Ἐγειρόμεθα πάντες ἐντρομοι και πλησιάζομεν εἰς τὰ παράθυρα, ἢ θύελα, ἃν ἐξήγειρεν ἢ προηγηθεῖσα νεκρική σιγή ἐξαρράγη εἰς τὸ μόλις πεντήκοντα ἀπέχον τῆς οἰκίας μου βήματα «παλαιωχώριον» (πλατεῖαν κατὰ τὴν βορείαν ἄκρην τῆς ἀγορᾶς) και παρὰ τὴν κατέμπροσθεν τῆς οἰκίας μου και κατὰ τὰ πλάγια δδὸν ἐξήμεσεν ἐντὸς δλίγων δευτερολέπτων ἐξήκοντα περίπου ἀνθρωπόμορφα τέρατα, ὡς σκιαὶ δαιμόνων διερχόμενα ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τῆς Σελήνης φῶς κραυγάζοντα φρικωδῶς και ἀπαισιῶς και συνεχῶς πυροβολοῦντα κατὰ πάσης διευθύνσεως, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τῶν παραθύρων, ὧν αἱ θραυόμεναι ὕελοι ἀπετέλουν ἀσθενές τι ἀκήχημα τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων και τοῦ δρυμαγδοῦ τῶν πυροβολούντων, ἐνῶ συγχρόνως τρεῖς βαρῦτατοι πελέκεις ἐν ρυθμῷ καταφέροντο κατὰ τῆς αὐλαίας πρὸς διάρρηξιν αὐτῆς.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει οὐδεὶς βεβαίως γινώσκων τὸν χαρακτῆρά μου, τὴν ἀπειρίαν και ἀδυναμίαν, ἤθελε πιστεύσει, οὔτε και ἐγὼ αὐτὸς, ὅτι θὰ ἠδυνάμην ν' ἀλλάξω βῆμα, και ἀληθῶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινα ἐμβρόντητος και ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα ἠθάνθην ἀνερχόμενον ὅλον μου τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν και ἰδρῶς παγετώδης διεχύθη καθ' ὅλον τὸ σῶμά μου πρὸς στιγμὴν δὲν ἔζων... ἀλλ' ἀμέσως συνῆλθον. ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πίεσις ἐξησθένησε και τὸ αἷμα ἤρξατο ρέον εἰς τὰς φλέβας· ὅθεν ἤρπασα τὸ τυχὸν πυροβόλον και ἐπυροβόλησα ἀσκοπῶς ἐπὶ τοῦ παραθύρου, και ἰδοὺ ἐξῶθεν χάλαζα σφαιρῶν κατὰ τῆς αὐθαδείας μου ταύτης. Ἐκ τούτου συνειδῶς τὸν μέγιστον κίνδυνον τῆς οἰκογενείας ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξέβαλον ταύτην μετὰ τοῦ ἠθικῶς πάσχοντος πατρός μου διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας ἀσφαλίσεως αὐτὴν εἰς τὴν παρακειμένην γειτονικὴν οἰκίαν τοῦ Κυρίου Παν. Σ. Ρούβαλη. Μείνας δὲ μόνος μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μου Δημητρίου και τῆς δεκαετοῦς ὀρφανῆς ἀνεψιάς μου Ἀθηνᾶς, ἣτις μὴ θελήσασα ν' ἀκολουθήσῃ τοῦς λοιποῦς εἰς τὴν ἐξοδὸν ἐπρονόησεν, ὅπως κρυβῆ ἐντὸς σάθρου κιβωτίου, κατήλθον εἰς τὸ κατώγειον μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ και ἐπυροβολήσαμεν ἀνεπιτυχῶς κατὰ τῶν ἐπὶ τῆς αὐλαίας ἐπιτεθέντων, και τοῦ ὄπλου ἀχρήστου καταστάντες, ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἀπεριπένητα· ἔλαβον ἕτερον ἀλλὰ και τοῦτο ἐφάνη ὁμοιον τῷ πρώτῳ. Ἐλαβον τέλος τὸ κυνηγετικὸν δίκανον ἀλλὰ και τοῦτο δυστροπεῖ εἰς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν. Οἱ λησταὶ τότε θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς ἔσωθεν ὅσον και ἐξῶθεν, μὴ δυνηθέντες ἵνα διαρρήξωσιν ἀποχρώντως τὴν αὐλαίαν,

εἰσαπήδησαν διὰ τῶν τοίχων τῆς αὐλῆς καὶ κατήρξαντο διὰ τῶν
πελέκειων τῆς ἀσθενοῦς θύρας τῆς οἰκίας, μόλις ἀπέχρυστες τῶν
πολεμιστρῶν καὶ τοῦ στόματος τοῦ βεβόλθερ ἐν μέτρον. Πλὴν
καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὕπλον, εἰς ὃ εἶχον, ἂν οὐχὶ καὶ δικαίως,
τὴν ἐσχάτην ἐλπίδα, οὐδ' ἄπαξ ἠθέλησε νὰ ἐκपुरσοκροτήσῃ,
ἴσως διότι ἡ γόμωσις ἦτο πρὸ καιροῦ, οὕτω δὲ οἱ λησταὶ ἐργα-
σθέντες ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ ἐποίησαν ἐπὶ τῆς θύρας ταύτης ρογ-
μὴν ἱκανῶς μεγάλην. Τότε δὴ ἄπελπισ ἀνῆλθον εἰς τὰ δωμάτια,
ἡ οἰκία ἔδονεῖτο ἐκ τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων καὶ τοῦ θορύβου
τῶν πυροβολούντων, ἡ δὲ κερατίνη σάλπιγξ παρώτρυνεν εἰς τὸ
ἔργον τοὺς ἐπιτεθέντας, διότι οὐδεὶς ἐξώθεν τοὺς ἠπεῖλει. Ἐν
τοιαύτῃ ἀπογνώστικῇ θέσει ἐκλιπόντος μοι παντὸς μέσου ἀμύ-
νης καὶ μὴ βλέπων ἐξώθεν οὐδένα ἀντιπερισπασμὸν κατὰ τῶν
ληπτῶν, μολονότι πρῆλθεν ἡμισεῖα ὥρα, διηύθυνα βραδέως τὰ
βήματά μου πρὸς τὴν μικρὰν θύραν ἵνα σωθῶ διὰ τῆς φυγῆς
καὶ πάλιν ἀνεχαιτίσθην, ἀναλογισθεὶς ὅτι ἠθελον συνεπιφέρει
τὸν ἕλεθρον εἰς τὴν ἂν κατέφευγον γειτονικὴν οἰκίαν καὶ ἐκεί-
νην τὴν στιγμὴν. Εἰσῆλθον ἀκολούθως εἰς τὸ χειμερινὸν δωμά-
τιον τυχαίως, ἐνῶ ὁ ἀνεψιός μου ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του προσεπά-
θει διὰ τινος θυρίδος νὰ ἐκπηδήσῃ ἐπὶ τινος μικροῦ κήπου, ἀλλ'
ὁ τριγμὸς τοῦ παραθυροφύλλου προὔδεικε τὸ κίνημά του καὶ μί-
κτων κατὰ τοῦ ἡμιανοιχθέντος παραθύρου ἐκσφενδονισθεῖσων σφαι-
ρῶν ἔτρωσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὴν ἀριστεράν. Τότε πιεζόμενος
ὑπ' αὐτοῦ ἀπεφάσισα ἵνα φύγω, ἀλλ' ἤδη ἦτο πολὺ ἄργά· οἱ λη-
σταὶ εἶχον καταλάβει, εἰσελθόντες εἰς τὴν αὐλήν, καὶ τὴν μι-
κρὰν ὀπισθίαν θύραν, ἐνῶ ἕτεροι διὰ τῆς ρογμῆς τῆς μεγάλης
θύρας, εἰσέδυσαν εἰς τὸ κατώγειον. περιωρίσθην λοιπὸν εἰς πολὺν
στενὸν κύκλον, εἰς τὸ ἀνώγειον μόνον· οὐδεμίαν πλέον ἐλπίδα σω-
τηρίας εἶναι καιρὸς ἵνα ἐπικαλεσθῶ τὸ ἔλεος τῶν ἐπιδρομέων,
τῶν δημίων μου, ἀφοῦ οὐδεὶς μοι ἐφάνη χρήσιμος, οὐδ' αὐτοὶ οἱ
ἐπιτετραμμένοι τὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς πόλεως, εἰς ὧν τὸν ἀριθ-
μὸν πρὸ μικροῦ εἶχον ἐπαναπαυθῆ. Ὄθεν ἀπηνυδικῶς ἐκ τῶν μυ-
ρίων λογισμῶν, ὅτινες ἐπῆζον τὸν ἐγκέφαλόν μου, κατήλθον ἄ-
μέσως τὴν κλίμακα καὶ ἠνέφρα τὰς θύρας· καὶ ὡς βαρὺ κῆμα
βικίως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὠθούμενον εἰσώρμησαν εἴκοσι τῶν ληστῶν,
ἡγουμένου τοῦ ἀρχηγοῦ Ταμάζη. Μοὶ προσέφερον φιλοφρόνως
τὴν δεξιάν καὶ ὡς ἀδελφοὶ ἢ φίλοι μετὰ χρόνον ἐπαναβλεπόμε-
νοι ἐναγκαλισθέντες ἠσπασάμεθα ἀλλήλοις περιπαθέστατα. Ἄμα
ληξάσης τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης δεξιώσεως, ἐζήτησα ἵν' ἀκούσω
ἀπὸ στόματος τὴν αἰτίαν τῆς βεβιασμένης ταύτης ἐπισκέψεως

μοὶ ἀπήντησαν δὲ ἀφελῶς ὅτι ζητοῦσι χρήματα καὶ χρήματα
πολλὰ καὶ ἀνάγκη νὰ μὴ βραδύνωμεν. Τοῦς εἰσήγαγον ἀμέσως
εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθ' ὅπῃρχε τὸ ταμεῖόν μου, παρέδωκα τὰς
κλεῖς εἰς τὸν Ταμάζην καὶ ἔστην μὲ ἑσταυρωμένης τὰς χεῖρας,
ἐπειδὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἦσαν ἰδιαιτέρα αὐτῶν φροντίς. Οὐδὲν πα-
ραλαβόντες ὅ,τι εἰς μετρητὰ ἦν ἑναποτεταμιευμένον, διάφορα
τιμαλφῆ, ἐμὰ καὶ ἐνέχυρα, διηρεύνησαν ἐπομένως καλῶς καὶ τὰ
ἔγγραφα καὶ ὁμόλογα ἐλπίζοντες χαρτονόμισμα, καὶ, ἐπειδὴ τοι-
οῦτον δὲν ὕπῃρχε, συναθροίσαντες ἐπιμελῶς τὰ ἐκπεσόντα τοῦ
κιβωτίου ἔγγραφα καὶ κλείσαντες τὸ κιβώτιον μοὶ παρέδωκαν
τὰς κλεῖς οὐχὶ τόσον ἠὲ χαριστικόμενοι ἐκ τοῦ εὐρεθέντος χρημα-
τικοῦ ποσοῦ, ἀνερχομένου μετὰ τῶν τιμαλφῶν εἰς χιλίας τετρα-
κοσίας λίρας ὀθωμανικὰς, ἐπειδὴ καθ' ἃς εἶχον πληροφορίας ψευ-
δεῖς περὶ τῆς καταστάσεώς μου, ὡς συμβαίνει πάντοτε, αἱ ἐλ-
πίδες αὐτῶν ἦσαν πολλῶν μείζονες, δι' ἧς εἰς τῶν ληστῶν, μάλ-
λον δὴ δύσπιστος, προέτεινεν ἵνα μὲ βασανίσωσιν, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς
ἔχων μέσον ἀσφαλέστερον δι' ἑαυτὸν καὶ τοῦς ὀπαδοῦς του πρὸς
εἴτηραξιν καὶ τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ μου προσεποιήθη ὅτι ἀπε-
στρέφετο τὰ βάρβαρα καὶ διέταξεν ἀμέσως τὴν ἀναχώρησιν, ἀ-
παγορεύσας καὶ τὴν εἴσοδον εἰς ἕτερα δωμάτια, ὡς εὐτελές. Ἀλλ'
ἡ διαταγὴ αὕτη τοῦ ἀρχηγοῦ εἰς οὐδενὸς ὥτα ἤχησεν, οἱ λυμεῶ-
νες ἠρεύνησαν καλῶς καὶ ἐκαθάρισαν ἅπαντα τὰ δωμάτια ἡ-
νοιζαν δὲ διὰ πελέκεων τὰ κιβώτια τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου
μου καὶ ἀφήρεσαν πᾶν τὸ κείμενον ἐντὸς, εἴτε τιμαλφῆ εἴτε χρη-
ματικόν, ὡς καὶ τὰ πλουτιμώτερα ἐνδύματα, φουστάνια καὶ ἐπα-
νωφόρια μέχρι τῶν ὑποκαμίσων καὶ σανδάλίων ἐκ τῆς προικὸς
τῆς ἀνυπάνδρου ἀδελφῆς μου. Οὕτω δὲ διεκπεραιώσαντες ἐν πά-
σῃ ἀκριθείᾳ τὸ ἔργον τῶν ἐσήμαναν τὴν ἀναχώρησιν διὰ τῆς
σάλπιγγος καὶ δέσαντές με ἐλαφρῶς καὶ τὰ σανδάλια μοὶ ὑπο-
δύσαντες καὶ τὸ ἐπανωφόριον περιθέντες περὶ τὸ νυκτικόν μὲ ἔ-
λαβον δύο ἐκ τῶν χειρῶν ἐκατέρωθεν καὶ ὡς νύμφην πολύφερ-
νον μὲ ἐξέβαλον πομπικῶς τῆς οἰκίας ἀποχαιρετῶντες ὀνομασί-
τοῦς γείτονας καὶ πυροβολοῦντες εἰς τὸν ἀέρα, ἐνῶ ἐγὼ κατὰ δια-
ταγὴν αὐτῶν παρεκάλουν, εἰ καὶ μὴ ὕπῃρχε τοιαύτη ἀνάγκη, μὴ
τυχὸν αὐθιγῆς τις πυροβολήσῃ κατὰ τῆς συνοδίας μου. Κατηρ-
γόμεθα ἤδη θορυβικῶς, ἐν μέσῳ συχνοῦ πυροβολισμοῦ, ἀλλ' οὐχὶ
καὶ διὰ τάχους, πρὸς τὸ «παλαιόχωριον.» Ἴλπίζον εἰσέτι πολὺ
δὲ τάλας, διότι ἐπίστευον εἰς ὅ,τι μοὶ εἶπον, ὅτι, ὅπως ἐξάσφα-
λίσει τὴν ἔξοδον μὲ παρέλαβον καὶ μόνον διελογιζόμενὴν τίνι
τρόπῳ θὰ δυνηθῶ διὰ τῆς ἤδη παραλελυμένης γλώσσης μου, ἐν

τυχὸν ἐστὴν ἔνεδρα ἐν τῷ παλαιοχωρίῳ, νὰ πείσω τοὺς ἐνεδρεύοντας νὰ μὴ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν ληπτῶν, ὁ δὲ κίνδυνος μοι ἐφάνετο τοσοῦτον σπουδαῖος, καθόσον ἤδη ἐγγὺς τοῦ παλαιοχωρίου ὄντες, βλέπω πλῆθος ἐνθεν καὶ ἐνθεν καθῶς καὶ ἀνωτέρω εἰς τὴν αὐλαίαν τοῦ Γλαγιάσμπει, ἐνθα πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν εὑρίσκετο ἐντὸς καὶ ὁ ὑποδιοικητὴς μας (Καίμακάμης) διακρίνει ὑπὸ τὸ Σεληνιακὸν φῶς στίλβοντα ὄπλα, ἀλλ' ὁ κίνδυνος παρήλασε πλέον ἢ ὅσον ἠλπίζον εὐχερῶς. Οἱ ὄπλοφόροι συμπολίται ὀθωμανοὶ ἀπαρτίζοντες τὴν πολιτοφυλακὴν καὶ πρὸ τριῶν ἤδη μηνῶν ἐξασκούμενοι ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐπεδείξαντό μοι ἄκραν εὐπέθειαν ἐπὶ τῇ προσκλήσει μου «μὴ πυροβολήσῃ κανείς», οἱ δὲ λησταὶ παρήλασαν ἐνώπιον αὐτῶν ἀνά ὀκτὼ ἢ δέκα πυροβολοῦντες εἰς τὸν ἀέρα καὶ σείοντες τὰ ξίφη καὶ οὕτως ὅλως ἐλεύθεροι καταβαίνομεν εἰς τὴν παρὰ τὸ παλαιόχωριον ρύακα, ὅστις καὶ οὗτος ἦτον ἐλεύθερος ἐνέδρας. Ἐνταῦθα πρὶν ἢ διέλθωμεν τὸν ρύακα καὶ ἐννοήσω καλῶς τὴν θέσιν μου, ἐπιθυμῶ ἵνα ἐρευνήσω περὶ τοῦ Γλούζμπαση καὶ τῶν χωροφυλάκων, εἰς οὓς πρὸ τεσσάρων ὡρῶν εἶχον τοσαύτην πεποίθησιν σχηματίσει. Καὶ κατὰ ταύτην μὲν τὴν στιγμὴν οὐδὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω καθότι οὐδαμοῦ ἐφάνη τις, ἀλλὰ συναγαγὼν βραδύτερον τὰς περὶ τούτων πληροφορίας πρὶν ἢ ἐγκαταλείψω τὴν Κόνιτσαν, ὑπερεἰσέτι καλά κεύομαι νὰ μὴ θεωρῶ βέβαιον, δέον ἵνα ἐπισυνάψω ἐνταῦθα καὶ τὰς τούτων ἐνεργείας, σχέσιν ἐχούσας μετὰ τῶν προειρημένων.

Οἱ λησταὶ ἐκ τοῦ παλαιοχωρίου, ἐνθα τὸ πρῶτον ἠκούσθησαν οἱ πυροβολισμοὶ, εὑρέθησαν μετὰ εἴκοσι βήματα κάτωθεν τῆς οἰκίας ἐν ἣ κατῴκει ὁ Γλούζμπαση καὶ παρήλασαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐνώπιον αὐτοῦ, εἶτα δὲ διαθάντες τὸν διὰ τῆς ἀγορᾶς διερχόμενον ρύακα κατέλαβον θέσιν τινὰ ἀπέναντι, κάτωθεν καὶ ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ Χρ. Γόγγα ὅλως ἐκτεθειμένοι, ἀλλὰ διὰ τίνα λόγον ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ πυροβολήσῃ οὔτε ἤδη οὔτε ὅτε οἱ λησταὶ παρήλαυον, ἄγνωστον μένει. Οὔτε δὲ καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας του ταύτης ἔμεινε (τὰ πελεμλήκια τοῦ Γλαγιά-μπει), ἀλλὰ μετὰ τινὰ λεπτὰ πρόθεν διελθὼν ἐθεάθη εἰς πάνυ κατάλληλον θέσιν εἰς τὸν κήπον τοῦ Γεωργίου Ἰβρου ἄγων καὶ τινὰς τῶν ὑπ' αὐτὸν χωροφυλάκων, πέντε ἢ ἕξ τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἰδοὺ ἀντιμέτωπος πρὸς τοὺς ἀπέναντι παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Παγουριτζῆ τεταγμένους ληστὰς ὀπισθεν τοῦ ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ κήπου περὶ τὸν πῆχυν ὑψουμένου τοίχου περὶ τοὺς τέσσαρας δὲ πῆχεις ἔχοντος τὸ ὅλον ὕψος ἔξωθεν, θεωρῶν καὶ προσβάλλων ὅλον τὸν δρόμον μέχρι τῆς αὐλαίας τῆς οἰκίας μου

καὶ ἔτι ἀπωτέρω πρὸς τὰ κάτω, ὡς ὑπερκειμένης τῆς Θέσεως, ἂν εἶχε καταλάβει. Συνελόντι δ' εἶπειν ἴσταται εἰς ἐπικαιροτάτην Θέσιν, ἀλλ' ἴσταται ἀπλῶς, τὸ δὲ ἐκ δεκαἕξ φυσεκίων πεπληρωμένον ὄπλον τοῦ ἀργεῖ, ἀργούσι δὲ καὶ τὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν χωροφυλάκων ἐμπροσθογεμῆ. Ὁ Γ. Ἴβρος θεωρεῖ μετ' ἀπορίας ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ καὶ ἐπὶ -έλου, ὠμίλησεν, ἀλλ' ὁ 'Ρετζέπ-ἀγάς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν συμφέρει νὰ καταστήσῃ χάσιμιδες (ἀσπίνδους ἐχθρούς) τοὺς ληστὰς καὶ οὕτως ὠπισθοχώρησε μικρὸν καὶ ἐξηπλώθη ὑπὸ τὰς ῥυδονιάς, μετ' αὐτὸν δὲ προνοοῦσι καὶ οἱ ζαπτιέδες περὶ παρομοίου ἀσύλου. Ἐνθάδε λοιπὸν πάνυ ἐξησφαλισμένον καὶ ἠρεμοῦντα ἐγκαταλείπομεν τὸν Γ'λοῦζμπασην, ἂν οὐδέποτε θ' ἀπαντήσωμεν, φίλοι ἀναγνώσται, διότι ὁσονούπω μέλλει ν' ἀκολουθήσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη ἡμῶν ἐρευνῶν ἐνδιαφερόντως εἰς τὰ χ^ωρία καὶ παρὰ τοῖς ποιμέσι περὶ ἐκείνων, μετ' ὧν πρὸ ὀλίγου διατέλει εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ἢ πέντε μέτρων, ἡμεῖς δ' ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ῥύακος, ἔνθα χάριν τοῦ 'Ρετζέπ-ἀγά ἐστημεν πρὸ μικροῦ.

Διερχόμεθα τὸν ῥύακα ἀνωπόπτως, καθότι οὐδεὶς συνέλαβε τοιαύτην τινὰ ἰδέαν, ὅπως διαφιλονεικήσῃ αὐτόθι τὴν διάθασιν καὶ βαδίζομεν ἤδη ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Σέχη Χαμζά διευθυνομένοι πρὸς τὴν Τοπόλιτζαν ἄνω τῆς Ἀγίας Παρχσκευῆς. Ἐνταῦθα πληροφοροῦμαι καὶ ἐννοῶ κυρίως τὴν Θέσιν μου. Εἶμαι ἀλχημάλωτος! εἶμαι εἰς τὴν διάκρισιν ἐξήκοντα ἀτόμων, ἅτινα ἐξασκοῦσιν ἐξ ἴσου κυριότητα καὶ αὐθεντίαν ἐπ' ἐμοί. Ἴδου ἰδέα καὶ πραγματικότης ἐνταυτῷ, ἣτις παρέλυσεν ἐντελῶς τὰ μέλη μου καὶ μὲ καταδιώκει παντοῦ καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀποχωροῦσα πλέον.

Οἱ συναδοιπόροι μου ἀποχαιρετήσαντες διὰ τελευταίου πυρεθλισμοῦ τὴν πόλιν, ἣτις ἀβροφρόνως ἐφιλοξένησεν αὐτοὺς μὲ ἔσυρον, οὕτως εἶπειν, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ διακείμενον, ἀγεληδὸν διὰ τῶν ἀγρῶν βαδίζοντες. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Θέσιν Μανδρῆκλι, ἔνθα ἐπίομεν ὕδωρ καὶ ἠνάψαμεν σιγάρα καὶ καπνίζοντες ἠκούομεν τὴν ἐν Κονίτση σύγχυσιν καὶ κίνησιν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἦν ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ὁ Καϊμακάμης μετὰ πολλῶν διπλιτῶν εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅπως ποιήσῃται ἀνακρίσεις, καθότι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ληστῶν ἀμέσως συνέβη τοῦτο πράγματι. Μετὰ μικρὰν ἀνάπχυσιν ἐγερθέντες ὠδεύσαμεν πρὸς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ἐδάτσε δὲ νὰ διέλθωμεν αὐλακκῶ καὶ διήλθον αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ φρουροῦ. Ἴνα μὴ βραχῶ, πρὸ τούτου ὁμῶς εἰς τῶν ληστῶν μοὶ κατέφερε μίαν διὰ

τοῦ κόντακίου ἵνα ταχύνω τὸ βάδισμα, ἀλλ' ἡ σκληρότης αὐτῆ διήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ φρουροῦ καὶ τῆς συντροφίας καὶ ὁ ἄθλιος οὗτος δι' ἀρίστου ξυλοκοπήματος ἀπέτισε τὸν φόρον τῆς σκληρότητός του. Διακλιόντες ἐπομένως τὴν Τοπόλιτζαν ἠλ- λάξαμεν διέβουονσιν λαβόντες τὴν φέρουσαν εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Κονιτσιώτικην (ἐξωκκλήσιον ἀπέχον τρία τέταρτα τῆς Κο- νίτσης) καὶ εἰσήλωμεν εἰς τὸ δάσος. Μετά τινα ὁδοιπορίαν διηρ- χόμεθα χωρίον, οὔτινος ἐζήτησα νὰ μάθω τὸ ὄνομα, ἀλλ' οἱ λη- σταὶ προσεποιήθησαν ἄγνοιαν (ἦν τὸ χωρίον Καπᾶσιλα) καὶ μετὰ ἐν τέταρτον εὐρέθημεν ἐνώπιον ποιμνῆς, ἐνθα ἔντρομος ἐνεφανί- σθη ὁ ποιμὴν, ὃς τυχὼν τῆς εἰθισμένης διὰ ξυλοκοπημάτων δε- ξιώσεως, διατάχθη ἵνα προπορευθῆ ὡς δ' ἰηγός, εἰ καὶ οὐδεμίαν ἦν ἀνάγκη τοιοῦτου, ἀλλ' ὁ σκοπὸς ἄλλως θέλει δειχθῆ κατωτέρω. Ἐξακολούθησαντες ἐπὶ τινα εἰσέτι λεπτὰ βορειοδυτικῶς τῆς Κο- νίτσης πορευόμενοι ἐδέξαμε νὰ διέλθωμεν ποταμὸν, οὔτινος τὸ ὕ- δωρ ἀπέκνεεν ὁσμὴν θείου, ἐνόμισα ἐκ τούτου ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰ γνωστὰ θειοῦχα λουτρά καὶ ἀπεποιήθη ἵνα ἐπὶ τῶν ὄ- μων τοῦ φρουροῦ διέλθω τὸ ὕδωρ, εἰπὼν, ὅτι μὴ δυνηθεὶς ἄλλοτε ὅπως ἐπισκεφθῶ τὰ λουτρά ἐπιθυμῶ κἀγὼ, ἵνα χάριν ἐνὸς λου- τροῦ διέλθω τὸν ποταμὸν πεζῇ· οὕτω δὲ καὶ ἐγένετο, ἀλλὰ πράγ- ματι διήλωμεν ποταμὸν καὶ ἡ ὁσμὴ προήρχετο ἐκ τῶν πλησίον κειμένων θειοῦχων ὑδάτων ἐνομιμένων μετὰ τῶν ποταμιῶν. Ὁδο- πορήσαντες δὲ ἐπὶ τινα χρόνον εἰσέτι ἐφθάσαμεν περὶ τὸ λυκαυ- γὲς τῆς πρωῆς εἰς τὸ δὺς καὶ ἡμίσειαν ὥρας ἀπέχον τῆς Κονί- τσης χωρίον Βελουῦκι φόβος καὶ τρόμος ἐκυρίευσε τοὺς δυστυ- χεῖς κατοίκους, ἐνῶ οἱ λησταὶ ξυλίζοντες καὶ ὑβρίζοντες ἀπῆτουν τροφὰς καὶ ζῶα. Ὅθεν ἐγκαταλιπόντες ἐνταῦθα βῆ τῶν συντρό- φων πρὸς ἐξαικονόμησιν τῶν τροφῶν καὶ δύο ζῶων, οἱ λοιποὶ μετ' ἐμοῦ ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοιπορίαν φιλοτιμούμενοι καθ' ὁδὸν πάντες σχεδὸν νὰ μοι δίδωσιν ὀπωρικὰ διάφορα, ἅτινα ἐκ τοῦ χωρίου εἶχον ἀρπάσει.

29 Ἰουνίου.

Εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ χωρίου ἔστημεν ἵνα ἀ- νεπαυθῶμεν καὶ ἀναμείνωμεν τὰ ζῶα καὶ τὰς τροφὰς καὶ ἐν- ταῦθα ἐγένετο λόγος περὶ τῶν λούτρων καὶ τῆς ἀξίας ἐνὸς τηλε- σκοπίου μου· καὶ ὅσον διὰ τὴ τηλεσκόπιον τοῖς ἀπῆντησα ὅτι τοῦτο, ὡς δῶρον τοῦ πρώην δεσπότη μου, Γερμανοῦ ἦτο δι' ἐμὲ ἀνεκτίμητον, ἀλλὰ διὰ τοὺς νέους κυρίους του κέκτηται ἀξίαν

3—4 λιρών. Περὶ δὲ τῶν λύτρων προσκληθεῖς ἵνα γράψω ὅτι κατὰ τὴν ἔγγραφον διαταγὴν δι' ἀφήκαν ἀναχωροῦντες, νὰ φροντίσωσιν οἱ οἰκετοὶ μοι ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, ἄλλως θὰ δεχθῶσι τὴν κεφαλὴν μου, παρετήρησα ὅτι, ἐπειδὴ συμπεραίνω ὅτι ἀπαιτοῦσιν ἀδύνατα θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον ἂν μοι ἀπέκοπτον ἀπὸ τοῦδε τὴν κεφαλὴν ἀπαλλάττοντές με τῶν λοιπῶν βασάνων. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης οἱ λησταὶ ἐνόμισαν, ὅτι δῆθεν διετέλουν ἐκτὸς ἡματιοῦ καὶ ἡ συζήτησις ἀνεβλήθη.

Ἰγέρθημεν ἐντεῦθεν, ἅμα ἀφικομένων τῶν ζώων καὶ τῶν τροφῶν, καὶ ἐδέησε κατὰ προτροπὴν τῶν κυρίων μου ἔχουσιν ἐπιταγῆς τρόπον, ἵνα ἱππεύσω ἔγκυον ἵππον, τὸ δυστυχὲς δὲ ζῶον εἰ καὶ ἀγωνιῶν ἠναγκάζετο εἰς δυσβάτους ὁδοὺς ἵνα ταχύνη τὸ βάδισμα, ὁμολογῶ δὲ ὅτι δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνεχθῶ καὶ ἀφίππευσά παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ληστῶν, ὧν ἡ ἐκ τούτου ὀργὴ ἔπεσεν εἰς τὸν δυστυχῆ χωρικὸν, διότι προσέφερε τοιοῦτον ζῶον, εἰ καὶ ἦτο τὸ καλλίτερον τῶν τοῦ χωρίου. Ἐν τούτοις ἐφθάσαμεν εἰς ὠραίαν πηγὴν, εἰς ἣν ἔστη ἡ συνοδία ἅπασα ν' ἀναπαυθῆ. Ἐνταῦθα ἀναγέρω μετὰ τὰ ἀστεῖα περὶ ἐμὲ χοροπηδήματα τοῦ Ἰβραήμ (Σέλλου) τὴν μετ' αὐτοῦ λαβοῦσαν χώραν συνομιλίαν τὸ πρῶτον ἐν ὧρα, καθ' ἣν οἱ ἕτεροι ἀρχηγοὶ ἀπυσύρθησαν ὅπως ἐντὸς σάκκων σφραγίσωσι δι' ὕλων τῶν σφραγίδων τῶν ἀρχηγῶν τὰ λάφυρα, χρήματα καὶ πολύτιμα πράγματα, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγὼ ἐνώπιον ὀλοκλήρου τῆς συμμορίας ὡμολόγησα τὸ ποσὸν τῶν ἀφαιρεθέντων μοι κατώτερον τοῦ πραγματικοῦ κατὰ μυστικὴν ἐπιταγὴν τῶν ἀρχηγῶν. Ἀλλὰ πρὶν δέον νὰ εἴπω πινὰ περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἰβραήμ. (Σέλλου).

1) ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα Ἰβραήμ κρυπτόμενος Σέλλος ἐκ Κοτσιβιμίου τῆς Κολόνιας, ἦν ἀνὴρ εὐπρόσωπος ἀναστήματος ὑψηλοῦ μᾶλλον ἢ μετρίου, ἡλικίας 33—36 ἐτῶν. Ὅσον δ' ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του καὶ τῆς φυσιογνωμίας του ἐν γένει ἐχούσης τι τὸ ἐλκυστικόν, αὕτη δὲν προέδιδεν εὐτέλειαν χαρακτῆρος, ἀλλὰ γενναιότητα καὶ εὐγένειαν ψυχῆς ἀγαθῆς φύσει. Εἶχε δὲ δοθῆ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν ληστρικὸν βίον οὐχὶ ὅπως κερδίση χρήματα, διότι εἶχε τὴν ιδέαν ὅτι τὰ ἐξ ἀρπαγῆς προερχόμενα φεύγουσιν ὡς ὁ ὑδράργυρος, ἀλλ' ἵνα ἐκδικηθῆ τοῦς ἐχθρούς του. Ἄν δὲ ἐξετίθετο εἰς πράξεις ληστρικὰς, τοῦτο ἐποίει ἰδίως χάριν τῶν ὀπαδῶν του καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἦτο κεκρηυγμένος ληστής. Ἐσέβετο τὰ θεῖα καὶ τὴν ὀρησκείαν του καὶ ἔτρεφεν ἰδιαζὸν σέβας πρὸς τὸν Μπαμπά-Ντέμον τὸν ἐν Κονίτση, ὃς πολλὰς μετὰ ταῦτα κατέβαλε προσπάθειάς πρὸς ἀπελευθέρω-

σίν μου και μεγάλως συνετέλεπεν εἰς τὴν ἀπολύτρωσίν μου. Μετὰ τοῦ Σέλλου τούτου, οὔτινος τὸ ὄνομα ἔμαθον μόνον κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀπολυτρώσεώς μου, (καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς αἰχμαλωσίας μου τὸν ἐγνώριζον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰβραήμ.) Ἐκ τῆς ὥρας ταύτης συνεδέθη κᾶπως ἰδιαίτερον, οὗτος δὲ ἐφαίνετο ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ ἐμοῦ. Μετὰ τούτου λοιπὸν περὶ διαφόρων ὁμιλοῦντες και καταντήσαντες και εἰς τὸ πάθημά μου μετὰ τινας παραμυθητικοὺς ἄλλους λόγους μοι εἶπεν ὅτι περὶ ἐμοῦ εἶχον πολὺ κακὴν ἰδέαν, ὅτι δηλ. ἐξ ἀρπαγῶν και καταχρήσεων ἐκέρδιζον και ἤρχοντο τρόπον τινὰ ἐκδικητικῶς ἐναντίον μου, μὲ συνείδησιν ἐλευθέραν τύψεως, ἐνῶ ἤδη ἐκ τοῦ τρόπου μου δὲν ἐξάγεται τοιοῦτον συμπέρασμα. «Θὰ φροντήσω, μοι εἶπεν, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπιρροῆς μου νὰ ἐλαττωθῶσιν αἱ περὶ τῶν λύτρων ἀπαιτήσεις, διότι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ λάβωμεν πλέον τοῦ ἡμίσεως τῆς καταστάσεώς σου.» Ἀκολουθῶς ὁμιλῶσα μὲ τὸν Καπετὰν Ταμάζην, ὃν οἱ πολλοὶ γνωρίζουσι, εἶπὼν ὅτι ἔδωκε μέγα θάρρος ἐν κειρῶ τῆς ἐπιθέσεως, ἔπρεπε δὲ τοῦλάχιστον νὰ εὐχαριστηθῆ ἐξ ὅσων ἔλαβε χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλῃ εἰς τὰ δεινὰ τῆς αἰχμαλωσίας. ἔχεις δίκαιον, μοι εἶπεν, ὡς πρὸς τὸν Ταμάζην, ἀλλὰ βλέπεις ὅτι και οἱ ἀρχηγοὶ και οἱ ὀπαδοὶ εἶναι πολλοὶ, ὃ δὲ κολαούζος μας μᾶς ὑπέσχετο πολλὰ και ἤδη ὅ,τι πράττω τὸ πράττω μᾶλλον χάριν τῶν συντρόφων, ἐπομένως δὲ ἦτο πεπρωμένον σου, μοι εἶπε, διότι ἐπρόκειτο ἵνα ἐπιπέσωμεν κατὰ τοῦ ἐξαδέλφου σου, ἀλλ' ἦτο λεπτότερον τὸ νῆμα τῆς ἰδικῆς σου τύχης.

Ἰκανῶς οὖν ἐνταῦθα ἀναπαυθέντες, καθ' ἓν καιρὸν οἱ λησταὶ προεγευμάτισαν, ἐγὼ δὲ μὴ ἔχων ὄρεξιν πρὸς τοῦτο ἠοκέσθην εἰς μόνον τὸ σιγάρισμα, ἀφοῦ και αὐθις ἵππεύσα, ἤρχισαμεν ν' ἀναβαίνωμεν μέρος δύσβατον και δασυῶδες δυτικῶς τοῦ χωρίου Ἰσβόρου ἀκολουθοῦντες τὴν εἰς Βαρτζουμπάνιον ἄγουσαν, οἱ δὲ φρουροὶ μου ὁ Ἀσλάν και ὁ Στέφος ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ ζώου ἐφρόντιζον περὶ ἐμοῦ, και ὅπως μὴ ἔλθω εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀφιππεύσω προπετέθησαν και ἕτεροι ὅπως μὴ καταπέσω μετὰ τοῦ ζώου, ἀλλ' ἐπὶ τέλος τὸ μᾶλλον δύσβατον ἠνάγκασεν αὐτοὺς ἵνα μοι συγχύσωσι τὴν ἀφιππεύσιν και πάντοθεν ἤδη ὀλισθαίνοντες ἐπὶ τῶν καρπῶν τῶν ὑψικόμων πευκῶν και διὰ χειρῶν και ποδῶν ἀναβαίνοντες, ἀνελθόντες τέλος, ἐλάβομεν πλαγίαν διεύθυνσιν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν τοῦ Ἰσβόρου και ἔστημεν εἰς μέρος, ἐνθα εἰργάζετο πριόνιον δι' ὕδατος κινούμενον περὶ τὴν 3ην τῆς ἡμέρας. (Γουρκιστί). Ἐνταῦθα ἐζή-

τησα τὸν φίλον μου κάτοχον τοῦ ἐργαστηρίου τούτου, ἀλλ' ἔμαθον ὅτι εἶχεν ἀπέλθει χάριν τῆς ἑορτῆς εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐνεθυμήθην ὁ δυστυχῆς ὅτι ἦτον ἡ τῶν 'Αγίων' Ἀποστόλων ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ Χριστιανοὶ εὐθιμῶσιν ἐλευθεροί, ἐγὼ δὲ αἰχμαλώτος σύρομαι εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ ὄρη. Βλέπω ἀπέναντι τὴν Κονίτιαν εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ὥρων καὶ μοι φαίνεται ὅτι διακρίνω τοὺς φίλους μου βαρυθυμοῦντας καὶ τοὺς συγγενεῖς μου δακρύνοντας καὶ ἀτενῶς ἔχοντας πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἵσταμαι. Καὶ ταῦτα μὲν ὄντες ἔχουσι, διότι ἴσται γνωστὴ ἡ διεύθυνσις ἡμῶν, ἀλλ' οὐδὲν τὸ ὄφελος. Ἐνταῦθα δὲ διεμείναμεν τρεῖς σχεδὸν ὥρας, καθ' ἣν χρόνον οἱ φιλοξενοῦντες ἡμᾶς διατάχθησαν ἵνα ἐτοιμάσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν πλείονα ἄρτον ἄζυμον (κουλούρα,) ἐνῶ ἀνεπαυόμεθα ὑπὸ τὰ ξύλινα αὐτῶν παραπετήματα. Μετὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, πρὶν ἢ ἐπιληφθῶμεν τῆς ἑδοιοπορίας οἱ σκοποὶ ἀνήγγειλαν τὴν προσέλευσιν σαγάνας καὶ ὄντες οἱ ἰσθοῦνται ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὀθωμανὸν Σούμπκην (ἐπιστάτην) τῆς Πλάβαλης ἐφάνησαν πυροβολοῦντες μακρόθεν, ἀλλ' οἱ λησταὶ οὔτε τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς ἄξιον ἔκριναν τὸν διωγμὸν τοῦτον, σχόντες ἤδη ἱκανὴν πείραν μόνον δὲ διὰ περιφρονητικῶν λογίων ἀπήντησαν πρὸς τοὺς αὐθιδαίς τούτους χωρικούς. Οὕτω λοιπὸν ἡσύχως καὶ ἐν τάξει βαδίζοντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὕψιστον μέρος τοῦ ἀνατολικῶς μὲν τοῦ Λεσκυβίκου, βορειοδυτικῶς δὲ τῆς Κονίτισης, ἀπέναντι, κειμένου δασώδους ὄρους καὶ ὑπερβάντες τὴν κορυφὴν αὐτοῦ καὶ μετὰ λεπτῶν τινῶν κατώφερῆ ἑδοιοπορίαν ἔστημεν περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς ἡμέρας εἰς ἀπόστασιν πεντάωρον ἀπὸ τῆς Κονίτισης ἣν ἠδυνήθημεν ἵνα διανύσωμεν ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ὥρων. Δῆλον δ' ἐκ τούτων ὅπόσον ἠπειλούμεθα ἐκ τῶν νῶτων καὶ ἐσπεύδομεν ὅπως ἀποφύγωμεν τὴν καταδίωξιν!

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν, ἀρκοῦσαν μετὰ τῶσας στρατοπεδεύσεις ἐκρίθη ἐπάναγκες ἵνα γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν χρημάτων καὶ λοιπῶν. Ὅθεν ἐρευνηθειῶν τῶν σφραγίδων καὶ σώων εὐρεθειῶν, προσεκλήθη ἵνα ἐγὼ αὐτὸς ἐμπορικῶ τῷ τρόπῳ ποιήσωμαι τὴν διανομὴν, ὅπως μὴ τις ἀδικηθῇ, καὶ διένειμον αὐταῖς τὴν περιουσίαν μου. Ἀφοῦ δὲ πρῶτον ἀφηρέθη τὸ σιγαλλιατικὸν (τὸ δέκατον ὑπερ λαμβάνουν οἱ ἀρχηγοὶ) ἕκαστος ἔλαβεν ἀνὰ 573 γρόσια μερίδιον, ἐκ τῶν μετρητῶν, ποσὸν ὀλιγώτερον βεβαίως τοῦ κρέποντος. Ἐγέλασα ἀπὸ καρδίας τότε ἐνθυμηθεὶς τὸ ἀστεῖον τοῦ Ἱεροκλέους « τῶν σημάτων τῶν σώων ὄντων ὁ οἶνος

ηλαττοῦτο. Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπρόκειτο ἵνα γίνῃ καὶ ἡ τῶν πολυτίμων, διὸ ἕκαστος τῶν ἀρχηγῶν εἶχεν ἰδίᾳ προνοήσει ἵνα μὲ πείσῃ, ὅπως ψευθῶ περὶ τῆς ἀξίας οὐ τινες ἐφίετο πολυτίμου καὶ ἐπειδὴ τῶν αὐτῶν ἐφίεντο πολλοὶ ἠναγκάσθην, ἐπὶ προφάσει, ν' ἀποστῶ τοῦ δυσαρέστου τούτου ἀξιώματος, ἡ δὲ ἐκτίμησις ἀνεβλήθη. Ἐἵτα ἐλήφθη πρόνοια περὶ τῆς δικτροφῆς τοῦ αἰχμαλώτου, ἐπιβαρυνούσης ἐξ ἴσου τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας, καὶ γενομένοι ὑπολογισμοῦ τινος ἐπέστρεψεν ἕκαστος τῶν ὁπαδῶν πρὸς τὸν ἀρχηγόν του (μπουλοχτοσὴν) ἀνά γρόσια 13 καὶ παράδες 15. Τούτων οὖν καλῶς ἢ κακῶς διαταχθέντων, ἐπειδὴ ἤδη πρόκειται ἵνα ἀπολυθῇ ὁ ἀγωγιάτης ὡς καὶ ὁ ὡς ὀδηγὸς ληθεῖς ποιμὴν, Κήτα Μίνας, παρηγγέλθην ἵνα γράψω πρὸς τὴν μητέρα μου καὶ τοὺς λοιποὺς οἰκειοὺς περὶ τῶν λύτρων πληρωτέων ἐντὸς 25 ἡμερῶν κατὰ τὴν σημείωσιν, ἣν εἶχον καταλίπει ἀναχωροῦντες καὶ ἐπειδὴ καὶ πάλιν παρετήρησα ὅτι ἂν ἀπαιτῶσιν ἀδύνατα θὰ πράξωσι καλῶς δίδοντες τέλος εἰς τοιοῦτον ἀβίωτον βίον μου, ὁ δὲ ἀρχηγὸς Ταμάζης μοι ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἀπαιτῶσιν εἰ μὴ ἀνάλογα τῶν δυνάμεών μου, δηλ. πεντακοσίας λίρας εἰς μετρητὰ καὶ τινὰς παραγγελίας μὴ ὑπερβαίνουσας τὸ ποσὸν ἑκατὸν λιρῶν, γράψον λοιπὸν, ὡς σοὶ εἶπον, χωρὶς ν' ἀναφέρῃς ποσόν. Ἐνόησα ἐκ τούτου ὅτι μὲ ἀπατῶσι καὶ ἀληθῶς αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἦσαι ὑπέρογκοι, διότι, ὡς ἔμαθον βραδύτερον, ἀπῆτουν ἐκτὸς τῶν διχιλίων λιρῶν εἰς μετρητὰ, εἰκοσιπέντε ἐνδυμασίαι καὶ χρυσοκέντητα σελλάχια, ἓν χρυσοῦν ὠρολόγιον διὰ τὸν καπετάνον καὶ τέσσαρα ἕτερα ἀργυρᾶ καὶ δέκα ζεύγη ὄπλων. Ὅθιν μετὰ τινὰς συζητήσεις ἔγραψα τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

« Ἀγαπητὴ μου Μητέρα, οἰκεῖοι, συγγενεῖς, φίλοι καὶ ἀδελφοὶ πατριῶται!

Ἡ το πεπρωμένον νὰ καταστραφῇ ὁ οἶκός μας, ἐπειδὴ δὲ ἤδη εἶμαι αἰχμάλωτος παρακαλῶ πάντας ὡς ἀδελφοὺς καὶ ἰδίως τὸν ἐξαδέλφόν μου Γεώργιον Π. Βεκλήρη, ἵνα φανῆτε χρήσιμοι σώζοντες τοῦλάχιστον τὴν ζωὴν μου. Δύναται δὲ ὁ ἐξαδέλφος μου ἵνα λάβῃ τὰ ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ μου ὁμολογὰ πρὸς ἀσφάλειαν, ὅπως ἐξοικονομηθῇ τὸ ποσὸν κατὰ τὴν σημείωσιν, ἣν ἀφῆκεν ὁ Καπετάνος. Ἐὰν δὲ ἡ μοῖρά μου κόψῃ τὸ νῆμα τοῦ βίου μου σὰς ἀποχαιρετῶ διὰ παντὸς καὶ σὰς παρακαλῶ συμ-

παθήτε πρὸς τὴν τεθλιμμένην μου εἰκογένειαν καὶ τὸ ὄρφανόν.
29 Ἰουλίου 1878 Δάσος.

ἡ δυστυχῆς
Νικόλαος Κ. Βεκλάρης Β

Καὶ ἔμην ποιμὴν δ' ἐπὶ τούτῳ προσηφθεῖς παραλαβὼν τὴν ἐπιήτολὴν ἀνεχώρησε, παλὺ εὐτυχέστερος ἐμοῦ, ἡμεῖς δὲ ἀναστάντες ἐτράπημεν ὁδὸν κατωφερῆ. Ἐνῶ λοιπὸν ἐβαδίζομεν οὕτω πρὸς τὰ κάτω ἠγέρθη σφοδρὰ μεταξὺ τῶν ληστικῶν αὐζήταις περὶ τῆς διευθύνσεως, ἀπειλοῦσα ἰδίως τὴν ἐμὴν ὑπαρξίν. Ὁ Μπεκτάσης μετὰ τῶν ὀπαδῶν του προτίμα τὴν εἰς Κολώνλα ἄγουσαν, οἱ δὲ λοιποὶ τὴν εἰς Βαρυτζομπέκου καὶ Γράμμου· καὶ ἐπειδὴ ἡ διαφωνία ἐπετεινέτο, πολλοὶ ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον τὸν θάνατόν μου δυνάμενον ἵνα ἐπιτρέψῃ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπάνοδον τῶν πολλῶν. Τότε δὴ ὁ ἕτερος τῶν ἐν τῇ συμμορίᾳ δύο Χριστιανῶν Χρήστος, μεθ' οὗ, πωλοῦντος ποτὲ ζῶα ἐν Κονίτῃ, εἶχον φιλονεικήσει, ἔσυρε τὸ ξίφος κατ' ἐμοῦ, ἀλλ' οἱ ὀθωμανοὶ φρουροὶ μου ἀντέστησαν καὶ οὕτω ἐσώθην. Φθάσαντες δὲ εἰς μέρος ἐπίπεδον κεκαλυμμένον καὶ ἐστρωμένον ὑπὸ γλόφῃς ἐκαθέσθημεν, ἐνῶ ἦσαν ἤδη περὶ μίαν ὥραν προεχωρηκυῖα ἡ νύξ αἴης Πέμπτης.

Ἐνταῦθα οἱ μέχρι τοῦ νῦν φρουροὶ μου Ἀσχάν καὶ Γκέγκας ὀπαδοὶ τοῦ Σέλλου, πρὸς οὓς εἶχον ἐμπιστοσύνην μὲ παρέδωκαν εἰς ἑτέρους τὸν Μουσταφάν, ὡς μοι εἶπεν ὅτι ὠνομάζετο, φέρουσα μόνον ὀπισθογεμῆς ὄπλον καὶ λόγχην κρεμαμένην, καὶ τινα Κωλονιάτην ὄντα πρῶτον ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Κιλαζλήμη. Καὶ οἱ νέοι οὗτοι φρουροὶ μου προσφέρθησαν εὐγενῶς προσεγγικόντες μοι καὶ γλυκύσματα, ἅτινα εἶχον παραλάβει ἐκ τῆς οἰκίας μου. Μετ' ὀλίγον δὲ ὁ Μουσταφάς ἀπηλλάγη τῆς ὑπηρεσίας τοῦ φρουροῦ ἀντικατασταθεὶς δι' ἑτέρου. Ἡ ὀμιλία τῶν φρουρῶν μου Ἀλβανιστί ἀπέβλεπεν πάντοτε τὸν αἰχμάλωτον, ὅστις δὲν ἐδυνάμην εἰσεῖτι νὰ συνέλθω ἐκ τοῦ τρόμου, θν μοὶ εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ γυμνὴ σπάθη τοῦ Χρήστου καὶ, καθ' ὅσον ἠννύουν, δίδκειντο συμπαθῶς πάνυ ἐπὶ τσοσούτην, ὥστε ὁ ἕτερος αὐτῶν πλέον τολμηρὸς πρότεινεν ἵνα ἀποδράσωσι μετ' ἐμοῦ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν τε ἀνταμοιβὴν καὶ τὴν ἀμνηστειαν, ἀλλ' οἱ διαταγμοὶ καὶ ἡ δειλία τοῦ ἄλλου ἐματαίωσαν τὸ σχέδιον.

Ἐνῶ λοιπὸν παρ' ἐμοὶ ἐν ἡσυχίᾳ ἐλάμβανον χῶραν τ' ἀνωτέρω, ὀλίγον τι ἀπωτέρω ἡμῶν συνεκροτεῖτο σπουδαῖον συμβούλιον, παρόντων ὄλων τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν, ἐν ᾧ

συναζήτειτα ἡ τύχη τοῦ αἰχμαλώτου. Πολλοὶ ἐξέφερον γνώμην καταδικαστικὴν καὶ ἦσαν ἀνυπόμονοι, ὅπως ἴδωσι πίπτουσαν τὴν κερκλήν μου· ἄλλοι πάλιν ἦσαν ἕλως ἀντιθέτου φρονήματος, καὶ τούτων ἠγεῖτο ὁ Σέλλος μετὰ τοῦ Μπιχτάση, εἰς οὗς καὶ ἐπροτάθη ὅπως λάβωσι τὸν αἰχμάλωτον, οὗ τινος τασυθτον εἰδείδαντο ἀποζημιούντες ἀπέναντι αὐτοῦ ταῖς ἀντιφρονοῦντας δι' ὧν εἶχον λάβει χρημάτων, ἀλλ' ἡ πρότασις οὕτε παρὰ τοῦ καπετάνου ἐγένετο δεκτὴ. Ὅθεν μὴ ἐπιτευχθεΐσης συνεννόησεώς τινος ἢ συζήτησις ἀνεβλήθη διὰ τὴν αὐρίην. Ἐγὼ δὲ ὅσον ἠδυνάμην ν' ἀντιληφθῶ ἐνόησα καλῶς ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν εἶχεν ἀξίαν πλέον εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ὅτι εὕρισκομαι εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Ἀπηλπίσθην τελείως· θεωρῶ πλησιάζουσαν τὴν ἀγρίαν τοῦ θανάτου ὄψιν καὶ τὰ μέλη μου παραλύονται ἐντελῶς· ἐνώπιον δὲ τῶν τεθαμβωμένων ὀφθαλμῶν μου ἐμφανίζονται οἱ οἰκτεροὶ, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, μήτηρ, ἀδελφοί, ἀδελφαὶ καὶ σύζυγος φέρουσα ἐν ταῖς χερσὶ τὸ τέκνον μου. Ἐναγκασθῶ ἐντρομος ἐκτὸς ἐμαυτοῦ καὶ ἀναλύομαι εἰς δάκρυα. Ἄλλ' ἐν τῇ ἀπραγνώσει ταύτῃ στρέφω πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν καρδίαν καὶ διάνοιαν, ὑψῶ τὰς χεῖράς μου εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸ Θεῖον ἔλεος ἐπὶ τοῖς πταίσμασί μου συγχωρῶν ἀπὸ καρδίας τοὺς πταίσαντάς μου. Τοῦτο μοὶ ἐνέπνευσε θάρρος τι καὶ παραμυθίαν καὶ ἠδυνήθην ν' ἀναλογισθῶ ὅποσοι ἄλλοι ὑπέστησαν μείζονας καταστροφὰς καὶ ὅποσοι κεφαλαί, ὡς ἡ ἰδιότης μου ἐπεσον ἢ καὶ εἰς τὰ δεινὰ ἠσθάνθην ἀνακούφισιν καὶ ἀφέθην ἐπομένως ἔρμαιον μυρίων λογισμῶν. Ταῦτα πάντα δὲν ἐλάνθηνον τοῦ φρουροῦ μου καὶ τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς μου ἐγνώσθη παρὰ τοῖς λοιποῖς, διὸ καὶ προσελθὼν ὁ Σέλλος ἐφρόντισε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι δὲν κινδυνεύω ὅσον φαντάζομαι, καὶ συγχρότως μοὶ παρέθηκε τὸ δειπνον, ἄρτον καὶ εἶδος τι τυροῦ ἀθλίου, ζητήσας συγγνώμην διότι δὲν ὑπῆρχεν αὐτοῖς κρέας· ἀλλὰ μὴ ἔχων ὄρεξιν μόλις ἠγγίσα τὸ διὰ πολλοῦς λόγους ἀθλίον δειπνον. Ἐπειτα ἐγεροθέντες ἐπορεύθημεν κατωφερὲς τι μέρος καὶ ἔττεμεν πλησίον πηγῆς, ἐξ ἧς μοὶ ἔδωκαν ὀλίγον νὰ πῖω, διότι ἦτον ἐνδεχόμενον νὰ μὲ βλάβῃ τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ψυχρότητα του καὶ ἐπειδὴ ἐδίψων ἐπλήρωσε τὴν κούπαν ὕδατος ὁ Σέλλος καὶ τὴν ἐξέθηκεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ ἀκολουθῶς μοὶ συνεχώρησε νὰ πῖω. Ἐπορεύθημεν εἰσέτι ἡμίσειαν ὥραν καὶ ἐνώπιον πεπτηκυίας πεύκης ἔστημεν, ὅπως ὑπνεύσωμεν, ὅθεν κατεκλήθην μεταχειριζόμενος ὡς προσκεφάλαιον τὸν μηρὸν τοῦ Σέλλου καὶ κυκλωμένος ὑπὸ τὸν πιστῶν αὐτῷ φρουρῶν μου, οὓς δύνάμην νὰ κα-

λέσω σωματοφύλακας, καθόσον ἤδη τοιαῦτα χρέη ἐξετέλουν. Ἀλλ' ὁ ὕπνος, ὅστις κατέλαβεν ἀμέσως τοὺς φρουροὺς μου δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ καὶ τὰ ἐμὰ βλέφαρα καὶ εὐρέθην ἔτοιμος πρὸς ὁδοιπορίαν κατὰ τὴν ὀρισθείσαν ὥραν, ἦν τῆς νυκτός. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα ἐπρόκειτο νὰ διημερεύσωμεν ἦτο μικρὰ καὶ μετὰ ἡμισεαῖς ὥρας ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς δάσος ἔνθα γῆν μόνον καὶ δένδρα ἔβλεπέ τις· καὶ μετὰ βραχείαν ὁδοιπορίαν ὑπὸ παχυτάτην πευκῶν καὶ ἐλάτων σκιάν, ὧν οἱ κορυφαὶ ἐφάνοντο ψαύουσαι τὸν οὐρανόν, ἐτοποθετήθημεν ὅπως διέλθωμεν τὴν ἡμέραν.

30 Ἰουνίου.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπρόκειτο ἵνα ἐπαναληφθῇ ἡ συζήτησις περὶ τῆς τύχης τοῦ αἰχμαλώτου καὶ περὶ διανομῆς τῶν τιμαλφῶν καὶ ἐνδυμάτων. Τὸ δεύτερον τοῦτο ἀπησχόλησε πρῶτον τοὺς φίλους· καὶ ἐπειδὴ ἀπέσχον τοῦ νὰ ἀποφανθῶ περὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας ἑνὸς ἐκάστου, ἡ διανομὴ ἐγένετο διὰ δημοπρασίας κατὰ τρόπον ἀληθῶς γελοῖον, καθότι πράγματα σμικροτάτης ἀξίας καὶ ἐλαχίστης ἐκτήσαντο ὑπὸ τὴν πεύκην σημαντικὴν ἀξίαν, ἐνῶ τὰ πραγματικὴν τοιαύτην κεκτημένα ἐλογίσθησαν ἀντὶ σμικροτάτης τιμῆς. Ἐν γένει δ' εἶπεν ὁ δρεῖχάλας καὶ ἡ ἕβλος εἰς τινα κατέσχον τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀδάμαντος καὶ τὰνάπαλιν. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς δημοπρασίας πάντες οἱ πλειοδῶται, ἰδιαίτέρως ἕκαστος, μὲ ἐπεσεκέφθησαν καὶ πάντες ἔμειναν νύχταριστημένοι, διότι δὲν ἀπεφάνθη πρὶν ἀκούσω ἀπὸ τοῦ στόματος ἑνὸς ἐκάστου τὴν τιμὴν, ἣν ἔδωκε διὰ τὸ κόσμημα, καὶ τοῦτο ἐπειδὴ τὸ ἐλάχιστον ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ ρῆξιν, ἣτις ἐπὶ τέλους ὕα ἐστρέφετο κατὰ τῆς κεφαλῆς μου. Ἐκ πάντων ὁμῶς ἐπείσθη ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ μόνοι δὲν ἠπατήθησαν, ὁ δὲ πονηρὸς Μπεχτάσης ἐξέλεξε τὰ πολυτιμώτερα μὲ τιμὴν κατὰ τὸ πλεῖστον εὐτελεῖ.

Ἢδῃ ἦν ὥρα γεύματος, ἔθεν ἕκαστος ἀρχηγὸς ἀπεσύρθη μετὰ τῶν ὀπαδῶν του· ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ λήξῃ τὸ λιτὸν ἡμῶν γεῦμα μᾶς ἀνησύχησαν πυροβολισμοὶ τινες· καὶ πρώτη μὲν φροντίς ἐλήφθη περὶ ἐμοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐγνώσθη ἀπὸ τῶν σκοπῶν ὅτι ἦσαν κυνηγοὶ λαγῶν καὶ οὕτως ἐπανήλθομεν εἰς τὰ ἴδια καὶ εἰς τὴν πρώτην ἡσυχίαν.

Εἰ καὶ ἡ ἐπελθοῦσα ἀνησυχία κατὰ παρενόησιν ἔλαβε χώραν, ἐκίνησεν ἐν τούτοις εἰς ἀγανάκτησιν τινὰς τῶν ληστῶν

κατὰ τοῦ δύστυχοῦ ἀίχμαλώτου, τριζόντων τοὺς ὀδόντας αὐ-
τῶν ἐναντίον τινε καὶ ἀπειλούντων, ὅτι ἡ δουλειὰ τῶν πληγαίνει
α τέρεσι » (ἀνάποδα) ἔθεν ἔσπευσα πρὸς τὸν Σέλιον καὶ τὸν
παρεκάλουν, ἵνα ᾖσιν ὑπομονητικοί, οὔτε δὲ μὲ ἐβεβλίωσε μεθ'
ὄρκου, ἀμύσας εἰς τὸν Μουγαμέτ Ἀλῆ καὶ τὸν Μπαρπα-Χούσσον
ὅτι θὰ πέση πρῶτος ἂν ἡ χρεῖα τὸ καλέση καὶ ἐπομένως ἐγώ
μὲ ἠπάσθη δὲ ἀκολουθῶς καὶ μοι εἶπε νὰ δώσω πίστιν εἰς τὴν
μπέσαν του.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ εἰς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μπεχτάση πα-
ραπονούμενος ὅτι ἠδικήθη ἐξύβρισε βναύτως τὸν ἀρχηγὸν του·
ὁ δὲ Μπεχτάσης φύσει ὀξύθυμος ὤρμησε ξιφήρης, καὶ μόλις
κατηνάσθη ἡ συμπλοκὴ καὶ τῆ ἐμῆ ἐπεμβάσει. Προσῆλθεν ἔ-
πειτα εἰς τῶν ληστῶν καὶ μὲ ἐνεθάρρυνεν ἀπέναντι τῶν καθε-
κάστην συμβαινόντων ἐπειπῶν, ὅτι λαβόντες ἤδη γινώσιν ἀκρι-
βιστέραν τῆς καταστάσεώς μου καὶ τὰ λῦτρα θὰ ληφθῶσιν ἀ-
ναλόγως, ὅπως μείνη καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἥμισυ ταύτης· μοι ὤμωσε
δὲ καὶ οὔτος ἀσφάλειαν ζωῆς. Μετὰ χρόνου μικροῦ πρέλευσεν
προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ καπετάνου Ταμάζη, ὅστις μετὰ τοῦς συ-
νήθεις ἐνθαρρυντικοὺς λόγους μοι προσέθηκεν, ὅτι ἐν τῇ ἀπολυ-
τρώσει μου θὰ μοι ἐφανέρωνε τὰ καθ' αὐτὸ θύματα τῶν λη-
στῶν καὶ τὸ τοῦ κολαούζου, ἔχων αἰτία· δυσαρσεκείας· ἐπομέ-
ως ὁ λόγος ἐγένετο περὶ τῶν ἐν Κονίτση Ὀθωμανῶν, ἵνα θὰ ἂν
παρεπονεῖτο πικρῶς, διότι τὸν κατεδίωξαν σκληρῶς, ὅτε θελή-
σας νὰ πολιτογραφῆ ἐν Κονίτση ἐνυμφεῖθη ἐκεῖ. « Λί προσβολαί,
εἶπεν, εἰς ὑπέστην μέχρι τοῦ νὰ μὲ διαζεύξωσι καὶ τῆς γυναι-
κός μου μὲ ἠτάγκασαν ἵνα γίνω ληστής, διότι ἄλλως δὲν δύ-
ναμαι νὰ ἐκδικηθῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ζῶ. » Ἐνταῦθα ἔληξεν ὁ
διάλογος.

Ἦν δὲ ἡ ἐννάτη τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὥραν ἔπρεπε νὰ ἀλλά-
ξωμεν τόπον· ἔθεν ἐπελαβόμεθα τῆς ὁδοιπορίας καὶ βαδίσαντες
πρὸς τὰ κάτω εἰσῆλθομεν εἰς δημοσίαν ὁδόν. Πιστ' οὐ πολὺ ἡ
προφυλακὴ ἀνήγγειλεν ὅτι Μπετδες διερχόμενοι πλησιάζουσιν,
οἱ λησταὶ ἔβρισαν καθ' ἑαυτοὺς τοὺς διακόπτοντας τὴν πορείαν
καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἵνα μὴ ὁ χρόνος δαπανᾷται μάτην
ἐγγράφη διαταγὴ πρὸς τὸ χωρίον Λισκάτζι, νομίζω, ἵνα σταλῶ-
σιν 60 ὄκ. ἄρτον, 1 ὄκα ρακῆς καὶ 5 ὄκ. καπνοῦ ἀποσταλέντων
καὶ πέντε τῶν ὁπαδῶν, κομιστῶν τῆς διαταγῆς ταύτης. Ἐπειδὴ
δὲ ἡ ὁδὸς ἦν ἔρημος διαβατῶν πλέον εἰσῆλθομεν καὶ ἐξηκολού-
θησομεν τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ μεθ' ἱκανὸν χρόνον ἔστημεν πρὸς
ἀνάπαυσιν· προσῆλθον τότε βλάχοι τινὲς, οἵτινες ἔλαβον πα-

ραγγελίαν διὰ κριού; καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐγένετο συζήτησις περὶ τοῦ αἰχμαλώτου· ἐγὼ δὲ ἐκέτευον, παρεκάλουν ἑσπεῖ ἵνα φεισθῶσι τῆς ζωῆς μου. Μετὰ τὰ συνήθη ταῦτα ἐβαδίσαμεν πρὸς τὸ Βαρτζουπάνι ἐπὶ μίαν ὥραν, καὶ ὅτε ἀνεπαυόμεθα ἐπανέλαβον τὰς παρακλήσεις ὑπὲρ τῆς ζωῆς μου, στηρίζων ταύτας εἰς τὰ λύτρα, πρὸς ἃ ἔπρεπε ν' ἀποβλέπωσι, περὶ ὧν ἔλεγον αὐτοὺς ὅτι δὲν ἀμφίβηλλον τὸ ἐπ' ἐμοί. Ἰνσ' Ἀλλάχ (ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ) ἀπήντησαν, ἵνα καὶ σὺ ἀπαλλαγῆς καὶ ἡμεῖς ἀποβλέψωμεν πρὸς ἄλλο κισμέτ (συμφέρον). Ἐντοσοῦτώ καὶ αὐθις ἐπαρευόμεθα καὶ ἐσμέν ἤδη πλησίον ποιμνης, διότι ἀκούεται τὸ γαύγισμα τῶν κυνῶν, δι' ὃ καὶ ἐμὲ μὲν ἔφερον εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ δάσου; οἱ φρουροί, οἱ δὲ λοιποὶ συνωμίθουν μετὰ τῶν προσελθόντων βλαχοποιμένων. Ἐπειτα ἀνενεώθη ἡ συζήτησις περὶ τοῦ αἰχμαλώτου, ὅστις διέτρεχε καὶ πάλιν κίνδυνον διὰ τὴν ἀμφιβολίαν, ἢ ἐγένενα ἢ ἐξασφάλισις του, καθότι νὰ διευθυνθῶτιν εἰς Μπιλῆστι, ἢ εἰς Ντεβόλι, ἢ νὰ μὲ ἀσφαλίσωσιν εἰς αἰκίαν ἐν Κουστεβίσι; ἐπὶ πᾶσιν ἐπεκράτει ἀσυμφωνία διὰ τὴν ἔλθειψιν ἐμπιστοσύνης ἀναμεταξύ των, τὸ δὲ πρόβλημα μένει εἰσέτι ἄλυτον καὶ ἡ λύσις ἀναβάλλεται, διότι μᾶς ἀναμένει δρόμος. Ἴδου καὶ πάλιν ὁδοιποροῦντες κατὰ τὴν 2αν τῆς νυκτὸς καὶ μετὰ μικρὸν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος, ἐνθα εὔρομεν τοὺς παραγγελλθέντας κριοὺς, ἀνχμένοντας, ὅπως ποιήσωσι μεγαλοπρεπῆ; τὸ δεῖπνόν μας, μετὰ τὴν παρελθούσαν ξηρογαγίαν. Ὅκτώ λοιπὸν τῶν ληστῶν, ἐν οἷς καὶ εἰ φρουροί μου Ἀσλάν καὶ Γκέγκας μετὰ σπανίας ἐπιδεξιότητος ἐξέδαρον ὀκτὼ κριοὺς, ἐνὸς αἱ ἐτοιμασθῶσιν οἱ ὄβελοι, τὴν δὲ φρυγρησίμ μου ἀνέλαβον πρὸς ὀλίγον δύο ἕτεροι, ὧν ὁ εἰς ἡλικίας πεντήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν καὶ ἐπὶ τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη ληστῆς, ἔφερον ὄπλον ὀπισθογεμῆ; καὶ λόγχην. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζοντο τὰ τοῦ δεῖπνου ἢ συνοδία ὀλίγον ἀπέχουσα ἡμῶν καὶ περὶ ἐμοῦ τὸν λόγον ποιουμένη πάντοτε, ἐνησμενίζετο πολὺ αἰτούσα ἐπὶ πινακίου τὴν κεφαλὴν μου· τούτου ἠφρίετο καὶ ὁ ἕτερος τῶν φρουρῶν μου, Χαζμπῆ; ὀνόματι, λέγων αὐτῇ σημαίνει τὸ κεφάλι ἐνὸς γκιάουρ; δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ἢ πόση συζήτησις· ἔπειτα πόσοι ἡμέτεροι ἔπαθον ἀπὸ Χριστιανοῦ; ληστῆς! » ἀλλ' ὁ πολύπειρος γέρον ἐῖχεν ἀρχὴν ὀλως ἀντίθετον. « Δὲν εἶναι, εἶπεν, ἴδιον τακτικοῦ ληστοῦ νὰ φονεύσῃ αἰχμάλωτον, ἐνῶ ἐλπίζει λύτρα· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀδικοῦμεν τὴν αἰχμάλωτον, τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἄνευ τινὸς σκοποῦ. Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν, ἐγενάμην ὀπαδὸς τοῦ Κουσταρέλη, τοῦ Βακαράντζα, τοῦ Σπα-

νοῦ καὶ ἄλλων ἀκόμη, ἀλλὰ τοιαύτας μικροφιλοτιμίας καὶ ἐρι-
δας οὐδαμῶς παρετήρησα· μὰ τὸν Θεὸν ἀηδίασφι τοιαύτην συν-
τροφίαν, ἢ ὁποῖα γνωρίζει μόνον ν' ἀπειλῇ τὸν σκλάβον· ἐδῶ
ἔχει κανεὶς γὰρ κόμη με ζευγιάδες καὶ με μαζώματα καὶ ὄχι
με ληστὰς. . . » Ἔως ἐνταῦθα ἠκροάσθην τοῦ γέροντος λησ-
τοῦ, ἀλλὰ στενοχωρηθεὶς ἔδραμον πρὸς τὸν Σέλλον ἐκθέτων
αὐτῷ τὴν μεγάλην ἀδημονίαν μου, καὶ ὅτι ἡ νύξ ἐκείνη μοὶ
παρίστατο κᾄπως φοβερωτέρη. Ἐπειτα ἐζήτησα ἵνα ἰδῶ μετ'
αὐτοῦ καὶ τὴν Καπετάνον, ὅστις μᾶς ὑπεδέχθη φιλοφρόνως·
μόλις ἐκαθήσαμεν καὶ μᾶς ἔφερον τὸ γκουγκουρέτζην μετὰ ρα-
κίου, ἐπίομεν ἀρκετὸν ρακὶ καὶ με ὄρεξιν ἔφαγον τὸ μέρος μου
ἐκ τοῦ γκουγκουρετζίου, ἐνῶ οἱ ἐπὶ τῶν δακτύλων πων παί-
ζοντες τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου ἤρξαντο καὶ ἐν ταύτῃ τῇ στιγ-
μῇ ἀρίζοντες, εἰς δὲ τὰς ἱκεσίας μου ὁ Καπετάνος, ἀναπολήσας
παρελθόντα καὶ ἐξερεθισθεὶς ὠθούμενος βεβαίως καὶ ὑπὸ τοῦ
ρακίου, ἀπήντησεν αὐτὶ ἡ κεφαλὴ μου δέον νὰ σταλῇ εἰς Κόν-
νιτσάν πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ αἵματος τῶν συντρόφων του καὶ
τοῦ συγγενοῦς του Μιέκου, ὃν τὰς κεφαλὰς πέρυσιν ὁ μονόφθαλ-
μος Ἀχμέτ εἰσῆγαγεν εἰς αὐτὴν ἐν θριάμβῳ » Ἐμνεῖνα ἀναυδος
ἴσως δὲ καὶ λιπόθυμος ἐπὶ τινος στιγμᾶς πρὸς τοὺς λόγους τού-
τους, ὁ δὲ Σέλλος ἀσκαρδαμικτὶ παρατηρήσας τὸν ἀργηγὸν ἀ-
πήντησε σοβαρῶς « ἡ κεφαλὴ τοῦ Κυρ Νικολάκη (σημειωτέον
ὅτι ἡ λέξις «Κυρ» οὐδέποτε ὑφ' οὐδενὸς τῶν ληστών παρελεί-
φθη) ἀνυπάγῃ εἰς Κόνιτσάν. Ὡς ὑπάγῃ συνοδευμένη μετ' τὴν ἰδι-
κὴν σου καὶ τὴν ἰδικὴν μου καὶ οὐδέποτε μόνη. » Ἰνὸμισα ὅτι
θα ἐπέλοθ' ἄλλοις πλείον ῥῆξις καὶ ὅτι πλησιάζει ἡ ἐσχάτη στιγμή,
ἀλλ' ἡ ἐμφαντικότης τῶν λόγων τοῦ Σέλλου ἐνεποίησαν αἰσθησὶν
εἰς τὸν Καπετάνον ἄλλοίαν, διὸ καὶ δὲν ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ,
ὅτι ταῦτα εἶπεν ἀστείονόμενος καὶ ὅτι καὶ ὁ Ταμάζης ἀγαπᾷ
ἐπίσης τὸν Κυρ Νικολάκην.

Μετὰ τὴν ἐν μέρει ἀστείαν, ὡς ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποκαλέσῃ
ὁ Καπετάνος, συνδιάλεξιν ταύτην ἀπεισῶρθη ἕκαστος μετὰ τῶν
ἑαυτοῦ, ἐγὼ δὲ μετὰ τῶν φρουρῶν μου εἰς ὠρισμένον μέρος ἵνα
δειπνήσωμεν. Ὁ Ἄσλάν ἠπλώσε χαμαὶ τὸ ταγάρι του καὶ πα-
ρέθηκε τὸ ψητὸν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔφαγον ὀλίγον· καὶ μετὰ τὸ δει-
πνον κατεκλίθημεν, ἐνῶ ὁ Σέλλος ἐξαιρέτως ἐφαίνετο ἐμφρον-
τοῖς τὴν νύκτα ταύτην ὅσοις ἐδάλλου ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶχον
καλῶς· μετ' ἔθηκε δὲ κυρίως μεταξὺ τῶν σκελῶν του ἔχοντα κα-
τωτέρω, ἐνθεν καὶ ἐνθεν, τὸν Ἄσλάν καὶ τὸν Εὐκίγκαν, ἡ δὲ κάπ-
πα ἢ τόπον ἐφαπλώματος ἐπέχουσα, σκληρὰ οὔσα, ἐτέθη εἰς

τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἐφάπτηται καθόλου τοῦ σώματος καὶ οὕτως ὡς ὑπὸ στέγην ἀνεπαυόμην, ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῇ τοῦτο ἀνάγκυσις ἢ τάφος. Ὁ ὕπνος ἐβράδυνε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ, εἰ καὶ πάνυ ἀπυροδηκότα, τὰ ὀχληρὰ καὶ βδελυρὰ ζῶδια, αἱ φθίρες, ὧν ἤρθονοῦμεν πάντες, ἀντεπισκέπτοντο ἄλληλα. Οἱ σωματοφύλακές μου ὁμῶς, εἰθισμένοι εἰς τὰς μετακινήσεις ταύτας, δὲν ἔπασχον ὕπνον ἐγὼ, ὥστε καὶ ἐρόγγχαζον πρὸ πολλοῦ. Τότε εἰς τῶν ληπτῶν Κάλιος ὀνομαζόμενος βοηθούμενος ὑπὸ τῆς γενικῆς ταύτης ἡσυχίας ἐπλησίασεν ἡμᾶς χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ καὶ κατέφευεν ἐν σπάθισμα κατ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἡ λεικὶς ἀπέταμε μόνον τὴν κάππαν μου πρὸς τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ μὲ ἐγγίσῃ, ἐπειδὴ ὡς εἶπον, ἴστατο ἐπάνω τοῦ σώματος ὡς στέγη. Εἰς τὸν ἦχον τοῦ σπαθίσματος ἀνεπήδησα ἔντρομος καὶ πρὶν ἢ ἐννοήσω τὸν χώρον λαμβάνων ὁ αὐθάδης κακοῦργος ἔλαβε πείραν τοῦ γιαταγανίου τοῦ Σέλλου, τρωθείς εἰς τὸν μηρὸν, οὐδὲ θὰ ἐσώζετο ἀπὸ τοῦ πιστολίου τοῦ Γκέγκα, ἂν δὲν ἐπενέβαινεν ἡ συντροφία χάραν τῆς ἡσυχίας. Ἦν θὰ δισταράττεν ὁ κρότος ὄπλου. Οὕτως ἐσώθη τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ προφανοῦς κινδύνου, τὸν δὲ κακοῦργον ἐκείνον δὲν εἶδον ἔκτοτε· ἀγνοῶ τελείως τί ἀπέγεινεν.

Εἰ καὶ δὲν διεταράχθη ἡ ἡσυχία ἐκ τῶν χώρων λαβόντων, ἐντούτοις ἐκρίθη καλὸν ἵνα ἐγκαταλείψωμεν τὴν θέσιν ταύτην, καὶ ὀδοιπορήσαντες ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν, ἔστημεν ἐντὸς πυκνῶν θάμνων, ἐνῷ ὁ Σέλλος, σφόδρα ὠργισμένος ἐκ τῶν δραματισθέντων, δὲν ἔπαυεν ὑβρίζων μεγαλοφώνως, ὥστε ὁ καπετάνος, ἠναγκάσθη τότε ἵνα τῷ ἐπιτάξῃ δι' ἐπίτηδες ἀνθρώπου του, ὅτι, ἂν δὲν ἡσυχάσῃ, θὰ τὸν φέρῃ εἰς θέσιν ὅπως κόψῃ ὁ ἴδιος τὴν κεφαλὴν τοῦ αἰχμαλώτου· καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ καπετάνου εἰ καὶ μὴ σεβαστὴ καθόλου παρὰ τῷ Σέλλῳ ὡς καὶ ὁ καπετάνος αὐτός, διὰ τὴν ὀρθότητα αὐτῆς ὁμῶς ἐτέθη αὐθωρεῖ εἰς ἐνέργειαν καὶ σιγῇ νεκρικῇ ἐπεκράτησε, πάντων ἐπιδοθέντων εἰς νέον ὕπνον, ἐκτὸς ἐμοῦ. Ὅτε ἡ συνοδία ἠγέρθη εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει.

4 Ἰουλίου.

Ἄμα συνελθόντων τῶν ἐταίρων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, πρώτη φροντίς ἐλήφθη διὰ τὸ πρόγευμα. Τὰ κρέατα παρετέθησαν ἐπὶ πυρᾶς ὅπως θερμανθῶσι καὶ ὁ Ντίντος, αὐτὸς ἐκεῖνος εἰς χόλες μοὶ ὤμοσεν ἀσφάλειαν ζωῆς, μοὶ ἔφερε κρέας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ

φαγῶ καὶ μετὰ τοῦ ἄλλου τῆς χθὲς μεριδίου μου ὁ Ἰσλάν τὸ ἐφύλαξε δι' ἑτέραν ὥραν. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἀνανεώθη ἡ συζή-
τησις περὶ ζωῆς ἢ θανάτου τοῦ αἰχμαλώτου, οὐχὶ δι' ὑστάτην
ταύτην φοράν, ἀν καὶ ἡ σήμερον εἶναι ἀξία σημειώσεως ὡς κα-
ταλήξαται εἰς ἀγαθὸν δι' ἐμέ ἀποτελέσμα, καθότι ἀπεφασίσθη
νὰ φεισθῶσι τῆς ζωῆς μου καὶ λαφθῆ πρόνοια περὶ τῶν λύτρων.
Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἦτο τοσοῦτον εὐχάριστος καθόσον σκεφθέντες
ὅτι ἀδύναχτον τοσαύτη πολυμελής, συμμορία νὰ μὴ φοιραθῆ καὶ
κινδυνεύσῃ μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου ἐκρίθη εὐλογον ὅπως εἰς τὸν
Σέλλον καὶ τινὰς ἄλλους, οὓς εἶδει νὰ ἀκολουθῆ καὶ ὁ Χασμπῆς,
ἐμπιστευθῶσι τὸν αἰχμάλωτον, οἱ δὲ λοιποὶ, κατὰ τμήματα,
λάβωσιν ἄλλας διευθύνσεις. Ταῦτα πάντα μοὶ ἀνεκοινώθησαν
ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ καπετάνου ὃν νύχαρίστησα ἀπὸ καρδίας καὶ
δι' αὐτοῦ πάντα τοὺς ἑταίρους εὐχρηθεὶς αἰσία τέλη. Πρὶν δὲ
ἀποχωρισθῶμεν ὁ καπετάνος ἐζήτησε βελόνην ἵνα διορθώσῃ τὴν
φυσικοθήκην του· τὸ ἔργον οἰκεία βουλήσει ἀνέλχον καὶ διεκ-
περαιώσα ἐγὼ, ὁ δὲ Ταμάζης, ὡς ἀπορῶν διὰ τὰ ἀνθρώπινα,
ἀνεφώνησε «Τερζὶ Νικολάκη εἶσαι ἄραγε σὺ ὁ ἴδιος, ὅστις ρά-
πτεις τὴν θήκην μου, ἐνῶ δὲν ἐγνώριζες ἄλλο ἀπὸ τὸ κονδύλι,
καὶ οὔτε καλημέρας θὰ μὲ ἠξίωνες εἰς τὴν Κόνιτσαν; Σὲ λυ-
ποῦμε.» Οὐδὲν ἀπήντησα. Μοὶ εἶπον ἀκολουθῶς ἵνα γράψω εἰς
Κόνιτσαν περὶ τῶν λύτρων, ἔγραψα δὲ τρεῖς ἐπιστολάς, ὧν δὲν
σώζω ἀντίγραφα, τὴν μὲν πρὸς τὴν Μητέρα μου, τὴν δὲ πρὸς
τὸν ἐξαδέλφον μου Γ. Π. Βεκλάρην καὶ τρίτην πρὸς τοὺς γαμ-
βρούς μου, ἐνναεῖται δὲ ὅτι περὶ τῶν λύτρων εἶν ὁ λόγος μὲ μό-
νην τὴν διαφοράν ὅτι εἰς τὴν μητέρα μου παρίστανον τὰ πράχ-
ματα, ὡς πρὸς τὴν ἀπολύτρωσίν μου, εὐναί, ὡς ἔτερα.

Περὶ τὰς δέκα τῆς ἡμέρας ταύτης ἀπεχωρίσθημεν καὶ ἐγὼ
μετὰ τοῦ Σέλλου, τοῦ Χασμπῆ καὶ πέντε ἄλλων ἐπορευθῆν πρὸς
τὰ κάτω πρὸς τὴν Κολούνιαν κατευθυνόμενοι. Πρὸς τοὺς ἀνω-
τέρω μᾶς συνώδευσαν μέχρι τινὸς καὶ δύο ἔτι, αἵτινες μετὰ ἡ-
μισεῖας ὥρας ὀδοιπορίαν ἠλλαξαν δρόμον· καὶ περὶ τούτων ἠ-
ρώτησα τὸν Σέλλον, ὅστις μοὶ ἀπήντησεν ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ καὶ
ὑπάγουν εἰς τὴν οἰκίαν των μέχρι οὗ γίνῃ ἡ ἐξαγορά· πρὸς τί
νὰ κινδυνεύωσιν εἰς τὰ ὕψη. Νομίζεις ὅτι ἔπεσε εἰς χεῖρας συ-
στηματικῶν ληστῶν; δὲν ἐγνόησας ὅτι εἶναι ὅλοι σχεδὸν συρφε-
τὸς τῆς κοινωνίας, μοὶ εἶπε, καὶ ἐπέταξεν ἀκολουθῶς σιωπῆν,
συμβουλεύσας νὰ ταχύνωμεν τὰ βήδισμα, διότι τὸ μέρος ἦν
κατα τι ὑποκτον· οὕτω δὲ ἐβραδίζομεν διὰ τάχους ἐνῶ ἤδη ἦτο
νύξ, ἀλλ' ἡ Σελήνη δὲν ἐβράδυνεν ὅπως διὰ τῶν ἀκτίων τῆς

καταστήτη εὐχερυστέραν τὴν πορείαν. « Ἴχομεν φεγγάρι, εἶπον οἱ λησταί, θὰ περιπατήσωμεν καλά. » Τοῖς παρετήρησα ὅτι ἔπον ἀνέγνωσα εἰς βιβλία περὶ τῶν ληστῶν, μάλιστα τῶν ἐν Ἑλλάδι, οὗτοι ἀπεχθάνονται τὴν Σελήνην ἐφίεντε δὲ τοῦ νυκτὸς ἀσελήνιου καὶ ζοφερᾶς, διὸ καὶ οὐδέποτε ὑπὸ Σελήνην βαδίζουσιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν δύσιν αὐτῆς. « Ναι, μοι εἶπεν ὁ Σέλλος ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων τῶν μερῶν ληστὰς ἀληθεύουσι ταῦτα, ἀλλ' ὅπου εὕρισκόμεθα καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη δυνάμεθα νὰ περιπατήσωμεν, καὶ δὲν τὸ κάμνομεν μόνον ὅπως μὴ πέσωμεν εἰς ἐνεδραν τῶν χάσιδων μας (ἐχθρῶν): εἰδὼ τὸ φέσι μας βάζομεν στραβά. » Ἐν τούτοις ἐπέσαμεν εἰς τὸν δηρῶσιον δρόμον καὶ πάλιν ἐγκαταλίπομεν αὐτὸν βαδίζοντες ἀνά μέσον ὠραίων καταπρασίνων λοφίσκων. Ὅσον ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ φωτὸς ὁ τόπος ἐν ᾧ εὕρισκόμεθα: ἦτο γονιμώτατος καὶ ἡ θέσις μαγευτικωτάτη, ἡ δὲ καλλιέργεια αὐτοῦ μικρὰ καὶ ἀτελεστάτη, δι' ἧς καὶ χλόη παχεῖα ἢ τὸ πράσινον χρῶμα ἐποικίλετο ὑπὸ διαφόρων ἀνθέων παντοειδῶν, ἐκάλυπτε τοὺς τε λοφίσκους καὶ τὰ μεταξὺ ἐπίπεδα. Μετὰ τινα ἐν μέσῳ τῶν λόφων εὐχάριστον ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς μέρος ἀπότομον καὶ ἐνῶ ἤδη καταβαίνομεν, μετὰ τινος προσοχῆς, ἐπλησιάσαμεν εἰς χωρίον, τὸ « Γκριμένι, » ὅπου ἐνόμισα ὅτι θὰ μὲ ἀσφαλίσωσι, ἀλλ' ἀντὶ νὰ εἰσέλθωμεν παρεκάμψαμεν, βαδίζοντες πάντοτε πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔστημεν εἰς ὑδρόμυλον ὅπως δειπνήσωμεν.

Μετὰ τὸ λιτὸν δειπνὸν μας ἐπανελάβομεν τὴν ὁδοιπορίαν καὶ διελθόντες διὰ στενωπῶν τινῶν ἐπὶ ἀποτόμων μερῶν εἰσήλθομεν εἰς δημοσίαν ὁδὸν καὶ ὁδοιπορήσαντες ἐπὶ τινα χρόνον ἐκαθήσαμεν πλησίον πηγῆς ὅπως ἀναπχυθῶμεν καὶ σῶσωμεν τὴν δίψαν μας. Μοὶ προσεφέρθη δὲ σίκαρον ὅπερ ἔπρεπε νὰ ροφῶ κρατῶν μεταξὺ τοῦ κοίλου τῶν χειρῶν ἵνα μὴ πονηρὸς τις ὀφθαλμὸς διακρίνη τι ἐπὶ τῆς πηγῆς, διότι ὀλίγον ἀνωτέρω ταύτης ὑπῆρχε χωρίον μὲ οἰκίας ὠραίας, ὅπερ εἰσέτι δὲν εἶχον παρατηρήσει, ἐπειδὴ βαδίζων ἐν νυκτὶ εἰς ὅλως ἄγνωστα μέρη ὀλίγον τι διέφερον τοῦ τυφλοῦ. Ἡ θέα τοῦ χωρίου καὶ ἡ ἐπικρατούσα ἐν αὐτῷ τιγῆ μὲ ἐνέβαλον εἰς σκέψεις. Πόσον ἔλεγον, οἱ ἀναπαυόμενοι ἤδη κάτοικοι εἶναι εὐτυχεῖς, ἄραγε θὰ ἐπανίδω καγὼ τὸν οἰκτὸν μου! Εἰ καὶ κατ' ἐμαυτὸν ταῦτα ἔλεγον ὁ Σέλλος μὲ ἠννόησε καὶ προσεπάθει νὰ μὲ παραμαθήσῃ εἰπὼν πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι καὶ αὐτοὶ μακρὰν τῶν οἰκογενειῶν τῶν περιφερόμενοι, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετὰ μείζονος κινδύνου,

δυσανασχετοῦσιν ἐπίσης, ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶναι πεπρωμένα. Ναι τῷ εἶπον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς σὰς δὲν εἶναι πρώτη φορά αὕτη, ὅτε συμβαίνει ἔκτακτόν τι, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ἔργον σας. Οἱμοι, εἶπε, ποῖον ἔργον! δὲν ἐγνώρισας εἰσέτι, φαίνεται, τὸν Σέλιον.

Ἰκανῶς οὖν ἀναπαυθέντες παρὰ τὴν πληγὴν ἐκινήθημεν αὖθις βαδίζοντες, ἀγνοῶ πρὸς τίνα διεύθυνσιν, καὶ εὐρέθημεν ἐντὸς ὠραίων λοφίσκων ἐπὶ ἐκτεταμένου λεκανοπεδίου κεκαλυμμένου ἔνθεν καὶ ἔθεν ὑπὸ ὠραίων κωμῶν ἀπεχουσῶν ἀλλήλων μόλις ἐν τέταρτον καὶ ἐπειδὴ ἤτο ἐνδεχόμενον νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν κατοίκων ὁ Σέλιος προέλαβε νὰ μοὶ συστήσῃ σιωπὴν ἂν τυχόν, μοὶ ὁμιλήσει τις τῶν διαβατῶν, διότι ἄλλως παθαίνομαι.— Δὲν ὑπάρχει μοι εἶπε καὶ τοσαύτη ὑποψία ὡς εἶσαι ἐνδεδυμένος, (ἐπειδὴ μὲ εἶχον ἤδη ἐνδεδυμένον τὴν λερὰν φοῦστανέλλαν καὶ λευκὸν μὲν πάλαι ποτὲ ἐκ δὲ τῆς ἀκαθαρσίας δλόμαυρον καταστὰν φέσιον), ἀλλὰ σοὶ ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἐμείναμεν δι' ὀλίγον καὶ ἐντεῦθεν ἐπέμφθησαν οἱ δύο φρουροὶ μου εἰς τὸ πλησίον χωρίον, ἵνα ἀγοράσωσι τροφὰς, καπνὸν καὶ ρακίον ἡμεῖς δὲ ἐπορεύθημεν ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας, καὶ ἔστημεν ὅπως ἀνκμείνωμεν εἰς τὸ δρισθὲν μέρος· μόλις ἐκαθήσαμεν καὶ ἀπνυθήμενος ὑπὸ τοῦ κόπου ἀπεκοιμήθην, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον μὲ ἀφύπνησαν εἰπόντες μοι, «ὀλίγον εἰσέτι καὶ φθάνομεν εἰς τὸ λιμέρι· πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν.» Τῷ ὅτι δὲ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς ποταμὸν (τῆς Σελινίτζας) ἐν διεύθυν ἐπὶ τῶν ὠμῶν τοῦ Σερίφη καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην ἐντὸς βάτων καὶ ἰτεῶν διημερεύσαμεν. Τὸ μέρος τοῦτο εἶ καὶ δὲν ἀπέχετο πλέον τῶν τριῶν λεπτῶν τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἤτο ἐν τούτοις ἀσφαλές· διότι ἵνεκα τῆς περιπλοκῆς τῶν βάτων καθίστατο ἀπρόσιτον ὅλως. Ὑπὲρ τὰ διακόσια φορτηγὰ διέβησαν τὴν ὁδὸν μὲ ἀραβόσιτον· οἱ διαβάται ἐλεύθεροι ὠμίλου, ἐτραγώδουν ἢ ἐγέλων ἐνῶ ἡμεῖς δίκην χοίρων ἐκυλιόμεθα ἐντὸς τῶν βάτων. Ὅλοι ἐκοιμῶντο καὶ τότε μὴ ἐπῆλθε πρώτην φοράν ἢ ἰδέα δραπετεύσεως, οὐδὲ ἐβράδυνα νὰ ἀποπειραθῶ ἐπὶ τινε προφάσει ἀλλ' εἰς τῶν ληστῶν ὡς ὁ πολυόμματος Ἄργος ἐνῶ ἐκοιμάτο ἤτο καὶ ἔξυπνος, ὅθεν μόλις ἐκινήθη καὶ μοὶ ἐζήτητε τὸν λόγον, καὶ εἶχον μὲν ἵνα ἀπολογηθῶ, ἀλλὰ μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἐν οἳαδήποτε περιπτώσει δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ κινηθῶ, ἢ δὲ παρακμὴ θάνατος. Οἱ λόγοι τοῦ ληστοῦ ἐλέχθησαν μετὰ σπουδαιότητος καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποσκορακίσω τὴν ἐπελθούσαν ἰδέαν καὶ καταπίω ἀναφλεχθεῖσαν ἐλπίδα. Δ-

πληυθημένοι, δὲ ἐκ τῆς δεκαώρου ὁδοιπορίας δι' ὕλης τῆς παρελθούσης νυκτός, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἀνωτέρου πειράματος, εἰδόθην καὶ γὰρ εἰς ὕπνον. Ἰπὲρ τὰς δύο ὥρας ἐκοιμήθην, καὶ ἦτο δίκαιον νὰ κοιμηθῶ πολὺ πλέον, ἀλλ' ἀφ' ἐνδὸς ἡ δίψα ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης μὲ ἀφύπνησαν τελείως. Ἐζήτηουν ὕδωρ καὶ ἐνῆ ὁ ποταμὸς ἀπέειχε μόνον βήματα τινα μοι συνίστων ὑπομονήν. Τέλος ὁ Σέλλος ἀπεφάσισε, καὶ μετὰ προσοχῆς κατελθὼν ἐγέμισε τὰ παγούρια ὕδατος, ὅσων ἤρκει δι' ἐμὲ μόνον, καὶ ἐβύσα οὕτω τὴν μεγίστην δίψαν. Ἦτο σχεδὸν ἐνάτη ὥρα ὃ δὲ περραρέων ποταμὸς ἤρξατο ἀποπνέων λεπτήν τινα αὔραν ἐξηπλωμένος, προσεποιήθην ὅτι κοιμῶμαι καὶ ἤκουον τὴν μεταξὺ τῶν ληστών διάλογον· καὶ ὁ μὲν Σέλλος ἀνθίστατο πάντοτε εἰν τὴν ἰδέαν τῶν λοιπῶν τοῦ νὰ μὲ ἐξασφαλίσωσιν εἰν οἰκίαν τινα, διότι ἐνόμιζε ἀδύνατον τὸ νὰ ἀνθέξω ἐπὶ ἡμέρας μὲ δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεφραγμένα τὰ ὦτα, εἰς κατώγειον μάλιστα, ὃ δὲ Χασμπῆς ἀντιπαρετήρει ὅτι ἐπὶ ταύτῃ τῇ συμφωνίᾳ ἀνέλαβον τὸν αἰχμαλώτου καὶ ἂν ὁ Σέλλος δὲν εἶναι σύμφωνος οἱ λοιποὶ θὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λάβωσι τὴν κεφαλὴν τοῦ αἰχμαλώτου καὶ ἀπηλλαγμένοι οὕτω ἀπέλθωσι πρὸς τοὺς συντρόφους. Ἰσα, ἴσα, ἀνταπήντησεν ὁ Σέλλος, τοῦτο εἶναι τὸ αἷτιον ὅπερ μὲ ἠνάγκασε νὰ εὕρισκομαι πλησίον τοῦ αἰχμαλώτου ἵνα μὴ πάθῃ τι καὶ πῆσα πολυλογία εἶναι περιττή. Τέλος ὑπερίσχυσεν ὁ Σέλλος.

Περὶ τὴν δωδεκάτην ἠκούσθησαν συριγμοὶ καὶ ἡ ἀπάντησις εἰδόθη ἐπίσης, εἶτα δὲ μυκηθὸς ἀγελάδος προσποιητὰς ἐξ οὗ ἐγνώσθη ὅτι ὁ Μπεκτάσης ἤρχετο εἰς ἐντάμωσιν· καὶ ἀληθῶς ἐνεφανίσθη μετ' οὐ πολὺ, συνωμίλησεν ἰδιαιτέρως ἐπ' ὀλίγον, καὶ πάλιν ἀπῆλθεν, ἡμεῖς δὲ ἐκινήθημεν ἐκ τοῦ μέρους τούτου καὶ μετὰ ὀκτάωρον ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὕψιστον τοῦ ὄρους.

Ἐνταῦθα ὁ μὲν Σέλλος μετὰ τοῦ Χασμπῆ καὶ Μουσταφᾶ διηυθύνθησαν πρὸς τινα ποιμνὴν ἵνα προμηθεύωσι τρόφιμα καὶ λοιπὰ ἀναγκαῖα, ἐγὼ δὲ ὠδηγήθην ὑπὸ τοῦ Λαλάν καὶ Σερίφη εἰς ὠρισμένον μέρος, ἐνθα ἐπρόκειτο νὰ ἀναμείνωμεν τοὺς φροντιστάς, ἀλλ' οἱ φρουροὶ μὴ ἐννοήσαντες καλῶς ἀφῆκαν ὀπίσω τὸ ὀρισθὲν μέρος καὶ οὕτω προὐχωρήσαμεν εἰς ἡμισεῖς ὥρας ἀπόστασιν ἐπὶ τὰ πρόσω κατωφερῶς, στάντες εἰς θάσιν κατάφυτον πελειῶν ὅπου κεντηχότες πάντες καὶ ἐξκνητλημένοι ἐκοιμήθησαν βχρέως, μηδ' αὐτοῦ τοῦ Γκέγκα ἐξαιρουμένων ταχθέντος ἵνα ἀγρυπνῇ ἐπ' ἐμοί. Ὡς δὲ μόνος ἔξυπνος ἐπειράθην τότε νὰ

δραπτεύσω τὸ δεύτερον, καὶ τελευταῖον, καὶ ὡσεὶ ἐτοιμαζόμε-
 νος πρὸς φυσικὴν ἀνάγκην ἀπεμακρύνθω τούτων, οὐδέ μοι αἰσ-
 θανόμενος τὴν κόπωσιν ἀπέναντι τῆς ἀπαλλαγῆς μου, ὁ δὲ κό-
 τος τῶν ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων βηματίων μου δὲν διατάραξε
 τὸ παράπαν τῶν νύδουμον ὕπνου τῶν φυλάκων μου. Ἐξηκουλού-
 θησα ἀπομακρυνόμενος ταχέως καὶ διευθυνόμενος πρὸς ὁδὸν, ὡς
 εἰς ποιτήριον λιμένα, ἢ πλησίον διεκρίνα, μὴ γινώσκων ποῦ
 ἄλλοθι νὰ διευθυνθῶ, ἄγνωστος ἐπὶ ἀγνώστων καὶ ἀβάτων τό-
 πων, εἰ καὶ τοῦτο θὰ ἦτο δι' ἐμὲ πλέον ἀσφαλές. Ἰάμην ἤδη
 πλησίον τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ πῶρρό μου ἀλόκληρον ἐκλονεῖτο ὑπὸ
 χαρᾶς μᾶλλον ἢ ὑπὸ φόβου, οὐδὲ ἐσκεπτόμην πλέον τὴν κατα-
 δίωξιν. Ἀλλ' ὑπεράνω πάντων ἴσταται ὁ Παντεπόπτης, οὐτινος
 ἀνεξερευνήτοι αἱ βουλαί, θεὸς δὲν κινῆσεν τὰ κίνημά μου, διὸ
 καὶ ἐν τῇ ὑπὸ χαρᾶς ἐξάψει μου, πλησίον τῆς ὁδοῦ, ἀκούσας αἰ-
 φνης, οὐ μακρὰν, συρίγματα καὶ διακρίνω τὴν φωνὴν τοῦ Σέλιου
 ἀναζητουμένου ἡμᾶς καὶ καταρωμένου τῆς ἀπροσεξίας τῶν φρου-
 ρῶν. Τότε δὴ ὑπὸ καθαροῦ τρόμου καὶ φόβου συνεχόμενος ὡπι-
 σθοδρόμησα ὅθεν ἦλθον, θεωρῶν εὐτύχημα πλέον καὶ θεῖαν ἀν-
 τίληψιν, ἂν δυνηθῶ νὰ εὑρεθῶ πλησίον τῶν φρουρῶν μου χωρὶς
 νὰ ἐννοηθῇ ἡ παράτολμος ἀπόπειρά μου. Εἰς τοῦτο, τοῦλάχισ-
 στον, ὑπῆρξα πολὺ εὐτυχής, διότι τρεῖς κατὰ συνέχειαν πυρο-
 βολισμοὶ τοῦ Σέλιου ἦεν ἤρκεσαν ἵνα ἀφυπηλῶσω τοὺς φρου-
 ροὺς μου, κοιμωμένους βαρούχιον ὕπνον, καὶ οὐ μόνον ἔφθασα
 ἐγκαίρως ἀλλὰ καὶ ἐδέησαν ὅπως αὐτὸς ἐγὼ ἐπομένως χασημέ-
 μενος καὶ ξύων τὴν κεφαλὴν, ὡς ἀπὸ βαθέως ὕπνου ἐγვიρόμε-
 νος, τοῦς ἀφηπνήσω. Οὕτω δὴ μοὶ διέφυγε περίστασις ἐκ τῶν
 σπανίων, τὸ μὲν ἐκ τῆς λαβούσης χώρας συμπτώσεως, τὸ δὲ,
 κυριώτερον, ὅτι διετέλουν εἰς μέρη ὅλως ἄγνωστα ἐντὸς ἀσπῶν
 καὶ ἐρήμων, μὴ γινώσκων ποῦ νὰ διευθύνω τὰ ἀσθενῆ βήματά
 μου. Ἀνάγκη νὰ ὑποκύψω εἰς τὸ πεπρωμένον τοῦ λοιποῦ ἀνα-
 μένων, ἢ τὴν διὰ λύτρωσιν ἀπελευθέρωσιν, ἢ πὸν θάνατον.

3 Ἰουλίου.

Πρωτὸς ἤδη οὕτως, καθ' ἣν χώραν ἐλάμβανον πᾶσι ἀνωτέρω,
 ἀφοῦ ὁ Σέλιος ἤλεγξε πικρῶς τοὺς φρουροὺς διὰ τὴν ἀπροσεξίαν
 καὶ ὀλιγοσρίαν, ἐκινήσαμεν ἀναβαίνοντες καὶ μετὰ παρέλευσιν
 ἡμισεῖς ὥρας εἴμεθα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. «Ἐδῶ εἶναι τὸ
 παλάτι ὅπου θὰ σὲ φιλοξευήσω τινὰς ἡμέρας» μοὶ εἶπεν ὁ Σέ-
 λιος. Ἰναψην πυρὰν ἐδῶ δὲ μὴ ἐννοῶν τὴν χρησιμότητα αὐ-

νή; ἠρώτησα μετ' ἀπορίας περὶ τούτου· « ἔχομεν φαγούραν; μοι εἶπον, καθὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος καὶ πρέπει νὰ τὰς καύσωμεν. (ἔννοσον τὰ ὀχληρὰ ἐκεῖνα ζῶδια). Πρῶτον λοιπὸν ἐκαθάρισαν τὰ ἐμὰ ἐνδύματα πάντα εἶτα δὲ καὶ τὰ ἐχυτῶν διὰ τρόπου ἰδιάζοντος αὐτοῖς, πάνυ δὲ καταλλήλου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ· καὶ ἐπειδὴ ἀνεδείχθη πλουσιώτερος τῶν λοιπῶν εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λ[ομοῦ] τούτου ὁ Σέλιος μοι εἶπε· « Ὅθ' ἀκάωμεν νταβὰ (ἀγωγὴν) κατὰ σοῦ διότι μᾶς ἐπῆρες τὰ καπητάλια. » Μετὰ ταῦτα ἐζήτησα νὰ νιφθῶ καὶ ἤδη τὸ πρῶτον οἱ λησταὶ μοι προσέφερον καὶ σάπωνα καὶ κτένιον μετὰ μικροῦ καθρέπτου καὶ ἐκάμαμεν καὶ τὴν τοαλέτταν μας τακτικά. Κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ἐνεφανίσθη καὶ ἕτερος ληστής, ὃν δὲν ἐγνώριζον ἀποτελοῦντα μέρος τῆς μικρᾶς συμμορίας ταύτης, καὶ ἠρώτησα τὸν Σέλιον μὴ αὐτοὺς κομίζει τινὰ εὐχάριστον ἢ δυσάρεστον ἀγγελίαν· ἐκεῖνος δὲ μοι ἀπεκρίνατο ὅτι ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἶχε προσταλῆ πρὸς κατασκόπειν τοῦ μέρους τούτου καὶ παρ' αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι μόνον ὀκτὼ ἢ δέκα ἀντάρται ἀναφαίνονται ἐνίστε, οὐδεμίαν δὲ παγῆνα ἢ στρατὸς μᾶς ἀπειλεῖ, καὶ ὅτι ὁ Νταβλὰν μπέης Ὅθ' ἦναι σήμερον εἰς τὴν τράνην του. Ταῦτα εἶναι τὰ νέα τοῦ τόπου.

Παρήλθιν ἔτι μία ὥρα καί τις, ὅστις δὲν ἔκρινε καλὸν ἵνα ἐμφανίσθῃ, ἐκόμισεν ἡμῖν ρακίον, καπνὸν καὶ μπουκουβάλαν ἐπιπληρωμὴν ἤτις ἐφάνη μεγάλη εἰς τοὺς ληστὰς καὶ εἶπον· « ἂν ὁ φράγκος τὴν κότταν* πλὴν ἂς πῶμεν ὀλίγον καὶ ἴνο ἀλάχ, ἀπὸ τὸν σκλάβον Ὅθ' ἐβγουν. » Ἐπιον, ἔπιον δὲ καὶ γῶ, καὶ πάλιν, μέχρις οὐ κατελύσαμεν ἐντελῶς ἦνπερ ἐκόμισαν ἡμῖν δὲκὰν ρακίου μὴ μεριμνῶντες διὰ τὴν αὐριον. Ἡ πολυποσία δὲ αὕτη μᾶς ἔφερεν εἰς εὐθυμίαν καὶ οἱ λησταὶ ἤρξαντο ἄδοντες διάφορα ἀλβανικὰ καὶ ἑλληνικὰ ἠρωϊκὰ ἄσματα, ὡς εἰς πανήγυριν. Πθέλησα νὰ τοὺς ἀποστείνω μικρὰν παρατήρησιν, ἀλλὰ μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδεμίαν εἶχον ὑποψίαν. διότι εὗρισκοντο ἐν τῷ μέσῳ φίλων καὶ ἐπεθύμουν ἐπομένως ἵνα ἀκούσωσι καὶ ἐμέ. Εἶπον ὅτι οὐδὲν ἄσπρα γινώσκω ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην καὶ νὰ ἀποφύγω ἐντελῶς· διὸ καὶ ἐκῶν ἄκων ἐπρόφερον μίαν στροφὴν ἄσματος καὶ τὸ ἄσμα ἦν τὸ τοῦ συλληφθέντος ὑπὸ τῶν ληστῶν ὀδοιπόρου. « Τὰ ζῶά μου ἀργά κτλ. » Ἐτελείωσα τὴν στροφὴν καὶ ὁ Μουσταφᾶς παρατήρησεν ὅτι τὸ ἄσμα τοῦτο πολλάκις εἶχεν ἀκούσει εἰς τὰ μέρη τῶν Ἀγράφων. Οἱ λοιποὶ ἐζήτησαν ἵνα ἐρμηνεύσω τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄσματός μου καὶ τοῖς ἐζήτησα ἐν συντρέψει τὸν Ὁρῆνον τοῦ εἰς τοὺς ληστὰς περιπεσόντος ὀδοιπόρου

ἐπειπὼν ἱστορικῶς, πῶς οὗτος μετὰ τῶν ληστῶν διητάτο καὶ ὁποῖα περιποιήσεις ἐλάμβανε. Ὁ Σέλιος προέλαβε νὰ ἀπαντήσῃ «μπράβο τοὺς αὐτοὶ οἱ λησταὶ εἶναι καθαροὶ λησταὶ ἡμεῖς εἴμεθα μαζώματα καὶ ζωζάρια.» «Ὅσον ἀπὸ μέρος μου, τῷ ἀνταπήντησα, εἶμαι πολὺ νύχταριστήμενος.» «τὸ γνωρίζω, μοι εἶπεν, εἶναι περιττόν.»

Παρετέθη τὸ γεῦμα συνιστάμενον ἀπὸ τὴν εἰθισμένην εἰς τοὺς τυροκόμους Μπουκοβάλαν, ἣτις ἐπιῦχε συνάμα καὶ ἄρτου τόπον, καὶ ξυνόγαλον· καὶ τὸ μὲν ξυνόγαλον εἶναι πασίγνωστον, ἡ δὲ μπουκοβάλα εἶναι μίγμα ἄρτου, ἰδίως ἐξ ἀραβουσίτου, τυροῦ καὶ βουτύρου ἔδεσμα πάνυ ἐπίσημον παρὰ τοῖς ποιμέσι καὶ τοῖς τυροκόμοις θεωρούμενον, καὶ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις παρασκευαζόμενον, ἔχων τὴν γεῦσιν βαρεῖαν ἐκ τοῦ λίπους καὶ δεινὴν περὶ τὴν χώνευσιν. Τοσαύτην τινὰ περὶ τοῦ ἔδεσματος τούτου συνέλαβον ἰδέαν, τὸ πρὸς ἐμέ.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐκοιμήθημεν καὶ πλεόν πάντων ἐγὼ, διότι ὁ Ἴλιος εἶχε δύσει ὅτε ἐξύπνησα· ἐλίφθην καὶ ἠγέροθημεν ὅπως κατέλθωμεν εἰς ἡμισείας ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἵνα δειπνήσωμεν, ὁ δὲ Σέλιος προухώρησε μετὰ δύο τῶν ἐταίρων καὶ ἐπέστρεψε φέρων κριὴν, ἄρτον, τυρὸν καὶ γάλα. Τὸ ψητὸν μετὰ τοῦ γκουγκουρέτζου ἠτοιμασθησαν ταχέως καὶ ὁ Σέλιος λαβὼν τὸ μερίδιόν μου μὲ προσεκάλεσεν ἵνα συνδειπνήσωμεν, ἀκολουθῶν δὲ ἡσυχοὶ ἐδόθημεν πάλιν εἰς ὕπνον ἀληθῶς νήδυμον.

4 Ἰουλίου.

Ἄμα τῆ ἀνατολῆ τοῦ Ἰλίου ἀνήλθομεν πάλιν ἵνα διημερεύσωμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην διήλθομεν ἐν ἡσυχίᾳ, περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν ἀφικνεῖται εἰς τῶν ἐταίρων καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι ἀνεκαλύφθη τὸ ἄσυλον τοῦτο, ἔθεν μετὰ τινὰ συζήτησιν κατέβημεν αὐθις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς χθὲς μέρος ἵνα κοιμηθῶμεν καὶ εἰς τῶν ληστῶν ἀπεστάλη ἵνα διερευνήσῃ τὰ καθέκαστα· οὗτος ἐπέστρεψε μετὰ τέσσαρας ὥρας καὶ ὁποῖαν διαβεβαίωσιν ἐκόμισεν ἀκριβῶς δὲν ἠδηνήθην νὰ πληροφορηθῶ, ἀλλ' ἐκ τινῶν ἀπαισίων κινήματων τῶν ληστῶν, μάλιστα ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Σελίου λαμβανόντων γώραν καὶ τινῶν ἀσεϊσμῶν (;) αὐτῶν ἐνόησα ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶχον τόσον καλῶς καὶ ἤρχισα πάλιν νὰ συλλογίζωμαι τὸν θάνατον. Ἐν τούτοις πλησιάσας ὁ Σέλιος διέταξε νὰ ἐτοιμασθῶμεν ἵνα ἀλλάξωμεν λιμέρι καὶ ὁδοιπορήσαντες ἐπὶ μίαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀντίθετον

τοῦ ὄρου, ἐνῶ ἐπλησίαζεν ἤδη ἡ ἡμέρα· κειμηλιότατος δὲ ἐκ τῆς ἀθροίας, ἐκκεμήθην ὀλίγον καὶ ὀδεύσαντες, ἐπομένως πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ δεκαπέντε λεπτά ἐστήμεν ἵνα δικημερῶσωμεν.

5. Ἰουλίου.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐστενοχωρήθημεν μεγάλως, διότι καὶ τὸ ψῆχος διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαιρας ἦτο ἐπαισθητὸν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ τὸ κυριώτερον ἔλειπον ἡμῖν καὶ ἄρτος καὶ καπνὸν. Ἐπανειλημμένως ἐσταλησαν τινὲς τῶν συντρόφων πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν ἀναγκαίων καὶ οἱ ἀπεσταλλμένοι ἐπέστρεφον μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, τὸ δὲ αἴτιον ὅτι εἰς τὸ Μπιλίστι, ὁπόθεν ἐπρυμκθεύμεθα τὰ χρειώδη, κατέλυεν τότε ὁ Ἀλάμπης ἐπιτετραμμένος ἰδίῳ, τὴν καταδίωξιν τῶν ὑφ' ἧν ἐπρατούμεθα ληστῶν. Ἐπέμψαμεν ἀκολουθῶς ἕνα, ὅπως κομίσῃ τοῦλάχιστον ὀλίγον ἄρτον καὶ γάλα, ἀλλ' οὔτε καὶ οὗτος κατώρθωσέ τι· ὅθεν ὄλιως ἄπειτοι καὶ πάντων ἐστερημένοι κατεκλίνθημεν τὴν ὑπὲρ τὴν ταύτην κρέμοντες, ἐκ τε τοῦ ψύχους καὶ πρὸς πείναν.

6. Ἰουλίου.

Ἐξημέρωσεν ἡ Πέμπτη καὶ ἅμα τῇ αὐγῇ ἐβαδίσσαμεν ἐπὶ ἐν τέταρτον πρὸς τὰ κάτω καὶ τοῦ μέσου καταλλήλου κριθέντος πρὸς δικημερῶσιν ἐστήμεν· ὁ δὲ Σέλιος μεθ' ἐνὸς ἑτέρου μᾶς ἐγκατέλιπε, καὶ ἐπιστρέψας μετὰ τέσσαρας ὥρας μοὶ προσέφερε λαχαναρμὴν, πῆτταν ἐκ γάλακτος καὶ κουλούραν, ἅτινα ἐτέθησαν εἰς τὸ ταγάρι τοῦ Ἀσλάν χάριν ἐμοῦ. Μὲ κατέλαβε μεγίστη στενοχωρία καὶ ἀθυμία, διὸ καὶ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ κάμω μικρὸν περίπατον· μοὶ τὸ ἐπέτρεψαν εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε βημάτων καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρισθέντος σημείου πολλάκις καὶ ἐπανειλημμένως ἦλθον καὶ ἐπανῆλθον. Διάφοροι λογισμοὶ μὲ συνέθλιβον καὶ μὲ κατετάραττον καὶ αἰσθητικῶς καὶ νοητικῶς καὶ δυνάμει μου ἤρξαντο χαλαροῦμεναι. Θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅτε ὁ Χασμπῆς οἰκτεῖρας τὴν θέσιν μου, εἰ καὶ σκληρὸς ἄλλως, μὲ ἐπλησίασε καὶ μὲ παρεμύθει ἐπιλέγων ὅτι ἡ τοιαύτη στενοχωρία θὰ μὲ ἔλλαπτε καὶ σωματικῶς καὶ ἠθικῶς· πρέπει νὰ φανῶ γυνναῖος καὶ τὸ χέρι των θὰ εἶναι χαϊρλήτερον· ἐπὶ παραδείγματι μοὶ ἀνέφερον ὅτι πρὸ τριῶν ἔτων συνέλαβον αἰγμάλωτον εἰς Λίκατερίνην παρ' οὗ ἔλαβον 4500 ὀθλίρας λύτρα καὶ ἐντὺς ἑξὶ μηνῶν οὗτος μετὰ τὴν ἀπολύτρωσιν

την ἐκέρδιτε διπλάσια τῶν ὕπων ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς ληστές. Ὁ διάλογος ἡμῶν ἔλαβεν ἐπομένως ἕκτασιν· ἕκαστος δὲ ἡμῶν ὅσον ἠδύνατο ὑπερήτιζε τὸ συμφέρον του, εἰ καὶ οὐδεὶς ἐκτὸς ἐμοῦ εἶχεν οὐδὲν δίκαιον, ἀλλὰ τὴ δίκαιόν μου ἦτο ἤδη κοινὸν μετὰ τοῦ δικαίου τῶν ληστῶν, ἴσως δὲ καὶ δλόκληρον ἰδικόν των. Τὸ ἡμῖν, κατ' αὐτοὺς, τῆς περιουσίας μου διεγράφετο τῶν καταστρίχων μου, εἰάν ἐλάβον εἰσέτι 1000 ὀθ. λίρας, τὸ δίκαιον τοῦτο δὲν ἔπρεπε τὴ πκράπαν νὰ μὲ στενοχωρῇ, ἱκανὰ ἐναπέμενον. Ταῦτα κατ' ἐμαυτὸν σταθμίζων διελογιζόμην τὴν μέλλουσαν δυστυχίαν εἰς ἣν ἔμελλε νὰ ὑποκύψῃ ἡ οἰκογένειά μου, εὐδὲ ἠδυνάμην νὰ εὔρω τέλος τι μόνην ἀνακούφισιν εὐρισκόν ἐνθυμούμενος τὰς καταστροφὰς ἃς ὑπέστησαν κατὰ τὸν παρόντα καιὸν τοσοῦτοι ἀθῶοι καὶ τὰ μεγάλα δεινὰ εἰς ἃ ὑπέκυψαν οὗτοι ἀσυγκρίτως τῶν ἐμῶν ὑπέρτερα, ἐγὼ δὲ σώζων τὴν ζωὴν μου ἠλπίζον πολὺ εἰς ἐμὲ αὐτὸν, εἰς ἀδελφὸν ἀφροσιωμένον καὶ εἰλικρινῆ καὶ εἰς φίλους. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν σκληρὰν ταύτην παραμυθίαν καὶ τὴν ἔτι σκληροτέραν τύχην μου.

Ἐνῶ τοιαῦτα διελογιζόμην προσελθὼν ὁ Σέλιος διέκοψε τὸν ρίτον τῶν σκέψεών μου καὶ παραλαβὼν με εἰς ἀπόστασιν δέκα λεπτῶν ἰδιαιτέρως μοι εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ τὸν γνωρίζω σωτῆρά μου· ἦτο ἀληθές· καὶ ὅτι καὶ περὶ τῶν λύτρων θὰ φροντίσῃ νὰ ἐλαττωθῶσιν, ὅσον δυνατὸν, καὶ, ἀφοῦ περὶ τούτων πεισθῶ, ἐλπίζει ὅτι θὰ τὸν θεωρῶ εἰς τὸ ἔξῃς φίλον ἔτι εἰλικρινῆ, ἢ ὅσον μέχρι τοῦδε. Ἐῶ ἀπήντησα δὲ καγὼ ὅτι ὡς πρὸς τὴν ζωὴν μου αὕτη ἀληθῶς χρεωστεῖται εἰς αὐτόν· εἰάν δὲ φροντίσῃ καὶ περὶ τῶν λύτρων, ὅπως καταστήσῃ ὀπωσοῦν φρονητὸν τὸ ποσόν, τότε θέλω ὀφείλει εἰς αὐτόν τὸ πᾶν καὶ εἰς ὅ,τι δυναθῶ ἅμα τῇ ἀπαλλαγῇ μου θὰ προσπαθῆται νὰ τῷ φανῶ χρήσιμος. Νὲ ἠπάτηθη καὶ μοι ὠρκίσθη τὸ ἐπ' αὐτόν, ἐπιπροσθέσας ὅτι ἡ μεγαλητέρα εὐεργεσία ἦν ἠδυνάμην νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ φίλου του, καὶ ἡ μεγαλητέρα ἐκδούλευσις, ἦν ἠδυνάμην νὰ τῷ παράσχω, ἦτο νὰ ἐνεργήσω, ὅπως δυναθῶ, περὶ τῆς ἀμνηστείας του. Ἐάν τοῦτο κατορθωθῇ μοι εἶπε δύνασαι μόνος νὰ ἐννοήσῃ πόσον μέγα καλὸν θὰ κάμῃς εἰς τὸν δυστυχῆ Σέλιον. Ἰπεσγέθην νὰ κινήσω πάντα λίθον ὑπὲρ τοῦ αἰτήματός του καὶ καθ' ἣν γράφω δὲν λησμονῶ οὔτε θὰ λησμονήσω τὴν δοθείσαν ὑπόσχεσιν.

Ἐπεστρέψαμεν πρὸς τοὺς συντρόφους, ἐνῶ ἐπλησίαζεν ἤδη ἡ νύξ. Ἦναψαν πυρᾶν· καὶ ἐπειδὴ τὸ ψῦχος ἦν ἐπαισθητὸν, ἐκα-

θέσθην παρ' αὐτὴν κύκλῳ ἀναμένοντες τινὰ τῶν συνεταίρων, ἀποσταλέντα ὅπως μᾶλλον προμηθεύσῃ καπνὸν καὶ ρακίον. Ὁ ἀπεσταταλμένος ἐφθασε περὶ τὴν πρώτην τῆς νυκτὸς καὶ καλέσας τὸν Χασμπὴν τῷ ὠμίλησεν ἰδίᾳ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐγὼ, κατὰ δίκαιον λόγον περίεργος, παρεκάλεσα τὸν Σέλιον ἵνα ἐξετάσῃ τὸν νεωστὶ ἐπνακακρυψαντα, ὅστις ἀλθανιστὶ ἐλεξέτο τὰδε. Ἐπειδὴ ὁ Τζλομαλῆς ἔλαβε πληροφορίας ὅτι ὁ Μπεκτάσης μετὰ δεκάπέντε ὀπαδῶν ζητεῖ εὐκαιρίαν ἵνα κλέψῃ τὸ αἰχμαλώτον ὅπως δι' αὐτοῦ τύχῃ ἀμνηστίας παρὰ τῆς Ἀλάμπεη, μεθ' οὗ διατελεῖ εἰς συνεννόησιν, οὗτος ἔρχεται ἐπίτηδες μετὰ τῶν ἑαυτοῦ εἰς ἀναζήτησιν ἡμῶν, ἵνα τιμωρήσῃ τὴν ἀπιστίαν τοῦ Μπεκτάσης πρὸς τὴν συντροφίαν ἐκδικούμενος ἐπὶ τοῦ αἰχμαλώτου, ὅπως ὁ Μπεκτάσης μείνῃ μὲ κενὰς ὑποσχέσεις καὶ μάθῃ νὰ ἀπακτιᾶ καὶ ἄλλοτε. Ὁ Σέλιος ἐξήφθη δικάως εἰς ταῦτα καὶ ἐκήρυξεν ὅτι, οὔτε τὸν Μπεκτάσην θὰ δεχθῆ πλησίον, οὔτε τὸν Τζλομαλῆν ἐζήτησε δὲ καὶ τὸν λόγον τῶν ὀπαδῶν του καὶ ὅλοι ἐμείναν σύμφωνοι νὰ θυσιασθοῦν μᾶλλον ἢ νὰ λάβῃ χώραν τὸ ἓν ἢ τὸ ἕτερον πρὸς τὸν αἰχμαλώτην, ἐπισφραγίσαντες ἐνόρκως τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῶν ταύτην καὶ συμφωνίαν. Ἐπειδὴ ἦτο ὥρα τοῦ δείπνου μὲ προσεκάλεσαν ἵνα δεῖπνήσω καὶ τοῦτο μὲν ἀπεποιήθην, μὴ ἔχων ὄρεξιν, τοῖς ἐζήτησα δὲ μόνον σίγαρά τινὰ καὶ μοὶ προσέφερον ἄφθονα. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθησαν συρίγματα καὶ ὁ Ἄσλάν ἠρώτησε τὸν Σέλιον ἂν πρέπη νὰ ἀπαντήσῃ, λαβῶν δὲ καταφατικὴν ἀπάντησιν ἀνταπήντησε διὰ συριγμάτων καὶ μετὰ ἔν τεταρτον' ὁ Τζλομαλῆς καὶ ὁ καπετάνος μετὰ εἴκοσι περίπου ὀπαδῶν ἐγενοντο δεκτοὶ μετὰ φιλοφρονήσεων. Ἀφου δὲ κατὰ τὸ τουρκικὸν ἔθιμον ἀντηλλάγησαν οἱ χαιρετισμοὶ ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἐξαγορᾶς, ἐρωτημένων εἰς τοῦτο τῶν νεωστὶ ἐλθόντων, ἐνῶ ἐγὼ προσεποιούμην τὸν ὑπνώτιστοντα, ὁ δὲ καπετάνος ἐξ ὀνόματος πάντων ἀπήντησεν ὅτι ἕνεκα τῆς παγάνας δὲν ἦλθε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐκ τούτου οὐδεμίαν συνεννόησιν εἰσέτι ἐγένετο· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου εἰς τοὺς ἐταίρους ἐγνώσθη ὅτι τεκτένεται τις ὑπὸ τοῦ Μπεκτάσης καὶ τότε ὁ αἰχμαλώτος διατρέχει μέγιστον κίνδυνον, διότι τῆ ἀληθείᾳ, εἶπε, δὲν δύναται ἄλλως νὰ ἐκανοποιηθῇ ἢ συντροφία ἀπέναντι τῆς μελετωμένης ἀπάτης. Ὁ Σέλιος ἀπήντησεν ὅτι ὅσον διὰ τὸν Μπεκτάσην εἶναι σύμφωνος νὰ μὴ τὸν πληριάσωσι πλέον· αὐτοὶ δὲ ὁμοῦ νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς ἐξαγορᾶς, διότι ὁ φόνος τοῦ αἰχμαλώτου, εἰς οὐδὲν κερφέλων, δύναται νὰ βλάβῃ· ἐνταῦθα ἐσίγησαν ἐπιφυλάκοντες ἵνα ἐπα-

νέλθωσιν εἰς τὸ ζήτημα τὴν ἐπαύριον. Ἦρξαντο δὲ πάλιν συν-
 διαλεγόμενοι περὶ ἄλλων ἀντικειμένων καὶ κατὰ τὴν ὥραν κατέ-
 την ἐνόμισα καλὸν νὰ ἀποστῆσω τὸν προσποιητὸν ὕπνου μου,
 ὅθεν ἐγερθεὶς ἐπορεύθην πρὸς τὸν καπετάνιον καὶ μετὰ τοῦσ' ἡρω-
 ρτισμοῦς μου ἠρώτησα, τί περὶ τῆς ἐξαγορᾶς κατορθώθη· οὔτε
 δὲ ἀπήντησεν ἀκριβῶς διὰ τῶν αὐτῶν λόγων, δι' ὧν πρὸ μικροῦ
 πρὸς τὴν συντροφίαν, αὔριον δὲ μοι προσέθηκε ἐξάπαντος θὰ
 πορευθῶ εἰς τὸ προηδωρισμένον μέρος. Μὲ ἠρώτησεν ἐπομένως
 πῶς ἐπέρασα εἰς τὸ διάστημα τῆς ὡμέρου ἀπουσίας του καὶ ἂν
 τὰ παιδιὰ μὲ περιποιῶνται, ἐγὼ δὲ ἐξέφρασα τὰς περὶ τούτου
 εὐχαριστίας μου. Ἀπελθὼν εἰς ἡνεύρισκόμην θέσιν μὲ ἐπληθάσας
 πάλιν ὁ Ταμάζης καὶ μοι εἶπε νὰ εἶμαι ἡσυχος καὶ αὐτὸς τὴν
 ἐπαύριον ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ ἐξεπίτηδες εἰς τὰ μέρη τῆς Κονί-
 τσης, ἵνα διαπραγματευθῇ περὶ τῆς ἐξαγορᾶς. Τὴν νύχαιστίησα
 καὶ τὴν νύχαιστίησιν εὐόδωσιν τοῦ σκοπούμενου καὶ ὑβριῶς ἀποχαι-
 ρίσθη εὐχηθεὶς μοι καλὴν νύκτα.

Ὅλοι πλέον κοιμῶνται, μὴ ἐννοοῦντες ἂν εἰς τὰ ὄρη εὐρί-
 σκονται καὶ εἰς τὰς ἐρήμους ὡς λησται, ἢ εἰς τὰς οἰκίας των
 μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν, πηλῖται ἡσυχοί. Ἐγὼ δὲ μόνος συλ-
 λογιζόμενος τὴν ἀτυμῶνίαν των καὶ ὁ Ἄσλάν μὴ ἐμπιστευά-
 μενος κατ' ὄλοκληρίαν τὴν ἀϋπνίαν μου διαταλοῦμεν ἐξέμνου ὁ
 μὲν ἐπικαλούμενος, ὁ δὲ ἀποδιώκων τὸν ὕπνον, ἄχρις οὗ κατέ-
 λαβεν ἀμφοτέρους.

7 Ἰουλίου.

Ἠγέρθημεν λίαν πρῶτ' καὶ μετὰ δίωρον συζήτησιν μὲ ἐπλη-
 θίασαν ὅλοι ὁμοῦ, καὶ ὁ καπετάνιος μὲ προσεκάλεσεν ἵνα γράψω
 ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ πρὸς τινὰ φίλον. Ὅσον ἀφορᾷ
 τὸν φίλον τοὺς εἶπον νὰ γράψω πρὸς τὸν Χουρσίτ μπέην εἰς τὸν
 μόνον φίλον μου, ὅστις ἐνδιαφέρεται περὶ ἐμοῦ, ἵνα φροντίσῃ
 περὶ τῆς ἐξαγορᾶς, ἀλλ' οὔτοι δὲν ἐδέχθησαν, ὅθεν ἔγραψα τὴν
 κάτωθι ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα καὶ γαμβροῦς μου.

8 Ἰουλίου 1878 Λάσος.

Μητέρα καὶ Γαμβροί μου!

« Παρακαλῶ ὅσον τὸ δυνατόν δρηγοριώτερον νὰ ἐνεργήσετε
 τὰ τῆς ἐξαγορᾶς μου· φροντίσατε δὲ περὶ τιμίου καὶ καταλλή-

λου κολαούζου, ὅστις νὰ διαπραγματευθῆ τὴν ἔξαγοράν, ἀφοῦ
πρῶτον μὲ ἴδῃ καὶ πειθῆ ὅτι ὑπάρχω. Ἐὰν ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν
δὲν γενῆ τι, θὰ λάβῃς μόνον τὴν κεφαλὴν μου, τὸ δὲ σῶμά
μου θὰ γίνῃ βράχ τῶν θηρίων. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λείψῃ τίποτε
ἐξ ὧσων ὁ καπετάνου ἀπαιτεῖ. Σὰς προσκυνῶ καὶ εἰμὶ »

ὁ δυστυχῆς υἱὸς σας

Νικόλαος.

Μετὰ τοῦτο ἤρχισαν νὰ συζητῶσιν εἰς πολὺν ἔδει νὰ ἐμπι-
στευθῶσι τὸν αἰχμαλωτὸν ἐφεξῆς· καὶ ἐπειδὴ ὁ Σέλιος ἐπέερε
νὰ μείνῃ μετ' ἐμοῦ τινὲς δὲ δὲν εἶχον εἰς αὐτὸν πλήρη ἐμπιστο-
σύνην καὶ προέκυπτεν ἀσυμφωνία, ὁ δὲ Χασμπῆς ὅστις ἔχαιρε
τὴν ἐμπιστοσύνην δὲν ἔκρινεν οὔτε παραδέχεται νὰ μείνωμεν εἰς
τὸ αὐτὸ μέρος, ἀπεφασίαθη παρὰ τοῦ καπετάνου ἵνα μείνῃ μὲν
ὁ Σέλιος μετ' ἐμοῦ, ἀφοῦ πρῶτον ὀρκισθῆ πίστιν εἰς τὴν συν-
τροφίαν, ἀλλὰ νὰ συνοδεύηται πάντοτε καὶ ὑπὸ τριῶν ἄλλων
χαϊρόντων πληρωτέραν ἐμπιστοσύνην.

Τὴν δεκάτην Μ. Μ. ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ λιμῆρι πρὸς τὰ
ἄνω καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Ἐνταῦθα ὁ Μπι-
τος ἀνέπτυξε δυσπιστίαν κατὰ τοῦ Σελίου καὶ δὲν ἔκρινε καλὸν
νὰ ἐξασφαλισθῆ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τούτου εἰς οἰκίαν ὁ αἰχ-
μάλωτος. Μετὰ σφοδρὰν δὲ συζήτησιν ἐκινήσαμεν καὶ πάλιν
ὁμοῦ πάντες καὶ περὶ τὴν δωδεκάτην ἐφθάσαμεν εἰς ἑτέραν,
πληροῖον κορυφὴν τοῦ ὄρους. Ἐνταῦθα ἠδυνήθη νὰ μάθω παρὰ
τοῦ καπετάνου, ποῦ εὐρίσκομαι, καὶ δεόν νὰ γνωρίζῃ καὶ ὁ φί-
λος ἀναγνώστης ὅτι ἡ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν σχετικῶς, κάτω-
θεν, δυτικῶς φαινομένη κωμόπολις εἶναι τὸ Μπηκλίστι καὶ ἡ
ἀπέναντι εἰς τὸ βόρειον, εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν, ἡ πόλις
Χρούπιστα. Ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ταύτης, μοι εἶπον, ὁ ἀρχι-
λογοτῆς Ἀρπετίνης τὴν 24ην Ἰουνίου, ἤτοι τὴν ἐπιούσῃ τῆς
αἰχμαλωσίας μου, συνέλαβε δύο αἰχμαλώτους.

Ἀνέστημεν καὶ ἐβαδίσσαμεν πρὸς τὸ βόρειον ἐπὶ μίαν ὥραν
καὶ ὅπου ἔστημεν μας ἀνέμενε βοσκὴς μὲ γάλα· ἐδειπνήσαμεν
καὶ πάλιν ἐπελαβόμεθα τῆς ὁδοῦ, εἰ καὶ τὸ δειπνὸν καθὼ λι-
τώτατον δὲν ἀπῆται περίπατον· βαδίζοντες δὲ συνηντήθημεν ἐκ
συμπτώσεως τυχαίας μετὰ τινος Ἀλβανιτοβλάχου παρὰ τοῦ
ὄπου οὐκ ἔστι λαῖμα, προσκυθέντες ἄγνοιαν, ἐζήτησαν ἵνα μάθω-
σιν, ἂν ἡ διεύθυνσις ἣν εἶχον λάβει ἴδῃ τοῦς ἔφερον εἰς γνωστὸν
τινα δρόμον. Ναι, τοῖς ἀπήντησεν ὁ διαβάτης· καὶ ἐπειδὴ οὗτοι
ἐπέμενον, δῆθεν, φοβούμενοι μὴ ἐξαπατηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ, οὗτος

ἀπήντησε ἀγγελῶς πῶς ἀφήστατέ με παρακαλῶ, μή μὲ ἐμποδίζητε περισσότερο, διότι μόλις πρὸ δύο μηνῶν καὶ ἐγὼ ἀπεσύρθην ἀπὸ τῆ σχολαίου αὐτοῦ, τὰ γνωρίζω καθὼς τὰ γνωρίζετε.» Ὁ διαβάτης ἐξυκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως καὶ μετὰ τρίωρον ὁδοιπορίαν ἐλθόντες εἰς τὸ ἕτερον τοῦ ὄρους ἄκρον ἐμείναμεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός.

8 Ἰουλίου.

Ἐγερθεὶς λίαν πρῶτὸ εἶδον τὸν καπετάνον πλησίον τῆς πυρᾶς ροφῶντα σιγάρον· τὸν ἐπλησίασα καὶ τὸν παρεκάλουν ἵνα μὴ βραδύνη ἀλλὰ νῆ ἀπέλθῃ ταχέως εἰς Κόνιτσαν καὶ συνεννοηθῇ περὶ τῶν λύτρων· ἐγέλασε καὶ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη των δὲν ἀπαιτεῖ νὰ βιάζωνται εἰς τὰς ἀποφάσεις· ἔπειτα μοὶ εἶπε, δὲν παρατηρεῖς τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀσυμφωνίαν καὶ δυσπιστίαν; πρὸ παντός ἄλλου λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ ἡ σύμπνοια ὅπως διενεργηθῶσι τὰ παραιτέρω, καὶ ἴδωμεν σήμερον.

Ἄμα ἡ ἡμέρα ἤρξατο προχωροῦσα αἱ δὲ ἀκτῖνες τοῦ Ἥλιου κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐκτοξευόμεναι αἱ μὲν ἐθλῶντο ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρέων αἱ δὲ ἐξετείνοντο εἰς τὴν ἀχανῆς, οὐνῆλθον ἅπαντες περὶ τὴν πυράν. Ὅθεν προκειμένου ἵνα συζητηθῶσι τὰ κατ' ἐμὲ ἀπεμακρύνθη κατ' ἐπιταγὴν ἀνωτέραν μετὰ δύο, ὡς φρούρων μου, καὶ ἡ συζήτησις ἀνενεώθη ἐν πάσῃ τῇ σπουδαιότητι αὐτῆς διαρκέσασα τρεῖς ὅλας ὥρας ἄνευ ἀποτελέσματος. Προσεκλήθη ἐπομένως ὑπὸ τοῦ καπετάνου ἵνα γευματίσωμεν καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐδιπλασίασα τὰς παρακλήσεις μου πρὸς αὐτὸν, μετὰ δακρύων ὅπως, εἰ δυνατόν, τὸν ἀκολουθήσω εἰς Κόνιτσαν καὶ γίνῃ ἡ ἐξαγορὰ περὶ τὸν ποταμὸν «Βωϊδύματι» καὶ ἐνέδωκε μὲν αὐτός, ἀλλ' οἱ λοιποὶ ἐρωτηθέντες δὲν ἐνέκρινον τὸ σχέδιον· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μείνω ὑπὸ τὴν φρούρησιν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ Χάσμπῃ καὶ τεσσάρων ἀκόμη ἀξίων τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῶν, οἱ δὲ λοιπὸν δώδεκα, ἐν οἷς καὶ ὁ Σέλιος, (οἱ ἄλλοι τῆς συμμορίας εὗρισκοντο εἰς ἄλλα μέρη) νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὴν Κόνιτσαν πλησίον· ὅθεν περὶ τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ἀπεχωρίσθημεν, ἀφ' οὗ προηγουμένως εἰς τὴν προγράφεϊσαν πρὸς τοὺς οἰκείους ἐπιστολὴν ἀντὶ 7ης Ἰουλίου ἐσημείωσα ὅτι.

9 Ἰουλίου.

Ἀνεχώρησα μετὰ τῶν πέντε φυλάκων, ὧν οἱ δύο προσετέ-

θησαν νεώτεροι εἰς τὴν συμφορῆν, εἰς τὸ ἐνδύτερον τοῦ δάτους ὑπὲρ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νιλντου γινώσκοντες ἀκριβέστερα τὰς θέσεις καὶ μετὰ διωρον ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς μέρος ἀνόημαλον μὲν ἀλλὰ κατάρτυτον ἔθρα διεμείνουμεν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπελευθύνσαν νύκτα.

10 Ἰουλίου.

Τῇ πρώτῃ ταύτῃ ὁ Ἰβραήμ, ὅστις ἐξετέλει χρέη φροντιστοῦ, ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὅτι ἦτο ὑποψία νὰ διημερεύσωμεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος· ἔθεν μετὰ τινὰ συζήτησιν περὶ τοῦ κατὰλληλοτέρου μέρους ἐγκαταλείπομεν ταύτην τὴν θέσιν καὶ κατελάβομεν ἑτέραν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου λεπτῶν. Ἐνταῦθα ὁ Χασμπῆς πράγματι ἐνήμερος ἀκριβῶς ὡς εἶχον, καὶ ἐπὶ τούτων ἀνεπτύχθη συζήτησις μετὰ τῶν ληστῶν πολύωρος, ἣτις ἔπρεβεν αὐτοῦ εἰς θέσιν νὰ λητμονήσῃσι πρὸς στιγμὴν τὴν πραγματικὴν αὐτῶν κατάστασιν· ἀλλὰ περὶ τῆς 12ην ὁ Ἰβραήμ ἐμφανίζεται περίφοβος καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ Ἀχμέτ Αλίπης μετὰ 70 στρατιωτῶν ἔρθασεν εἰς καταδίωξιν καὶ ὡς ἐβεβαιώθη παρὰ τοῦ Ρακέπῆ εἰς τὴν στάνην ὁ μπάτζις (τυροκόμος) ἐπρόδωκε τὸν αἰχμαλωτὸν καὶ διωργανίζετο ἤδη τὸ σχέδιον τῆς συλλήψεως πάντων. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβεν τοὺς ληστὰς πάντας ἐκ τῆς νέου τινὸς Αλίπη, Σιακῆρι καλουμένου, ὅστις ἐγέλα ἀτάραχος διὰ τὴν δειλίαν τῶν συντρόφων. Ἐπρεκε λοιπὸν οὕτως ἢ ἄλλως νὰ ἐγκαταλίπωμεν καὶ τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἀναστάντες ἐβασίσαμεν πρὸς τὰ κάτω καὶ εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι λεπτῶν ἔστημεν, ἐδειπνήσαμεν καὶ δειπνηκτῆρεύσαμεν.

11 Ἰουλίου.

Ὁ Ἰβραήμ ὅστις νυκτὸς ἀπῆλθεν εἰς κατασκόπευσιν τῶν κινήματων τοῦ Ἀχμέν ἐλθὼν λίαν πρῶτὸν διέλυσε τοὺς φόβους τῶν συντρόφων βεβαιώσας ὅτι οὗτος διηυθύνθη πρὸς τὸ Πρεμέτι, ὥστε πᾶσα ὑπόνοια ἐκ τούτου ἐξέλιπεν, οἱ δὲ λησταὶ τὴν ἡμέραν ταύτην διῆλθον ἐπιδιορθοῦντες τὰς φουστανέλλας των αἰτινεῖ· δὲν ἦσαν πραγματικῶς ἄλλο τι εἰ μὴ ράκη κρεμάμενα περὶ τὴν ὄσφυν αὐτῶν καὶ κατὰ ταύτην μόνον ἀλλήλους συνερχόμενα, ἔνια δὲ καὶ λειποτακτήσαντα πρὸ πολλοῦ.

Τὸ ἔσπερος ἂν καὶ φοβούμενοι μὴ ἀνακαλυφθῶμεν, ἀλλὰ βιαζόμενοι ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς φθειριάσεως ἠναψαν πυρὰν καὶ

λαθίσιον πρῶτον τὰ ἑμά εἶτα δὲ καὶ τὰ ἑαυτῶν ἐνδύματα
ἅπαντα κατὰ τὸν παρ' αὐτοῦ εἰθισμένου τρόπου. Μετὰ ταῦτα
δὲ Σακάρης μετὰ τοῦ Σέρβη ἀπῆλθον εἰς τὴν στάνην ἵνα ψή-
σωσι κριθόν, διότι τρεῖς ἡμέρας ἤδη διειχερούμεθα μὲ ξυνόγαλον
ἐπευτρέψαν τὴν τρίτην τῆς νικιῆς φέροντες τὸ κρέας· ἐδειπνή-
σαμεν καὶ ἐκοιμήθημεν.

12 Ἰουλίου.

Αἰ' ἄλλης τῆς ἡμέρας ἡ προσοχὴ ἡμῶν ἦτο ἐστραυμένη ἐπὶ
τοῦ ἀπόντος Ἰβραήμ, ὅστις ἐπανεληθὼν περὶ τὴν δεκάτην ὄλως
τετραγαγμένος εἶδοποιεῖ ὅτι τὴν ἑσπέραν ἀνεμένετο εἰς τὴν σά-
νην δὲ Κόλλο Κορδίστα, ληστῆς διαβόητος, καὶ ὁ Ρακίπης συμ-
βουλεύει ἔμιν ἀποχώρησιν, φοβούμενος τοῦ βλάχου μὴ προ-
δώσῃ τὸν αἰχμάλωτον. Δὲν ἀπρτεῖτο σκέψις μεγάλη διὸ καὶ
ἠνγκάσθημεν σμέσως νὰ ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν καὶ καθ' ἕλην
τὴν νύκτα οἱ ληῖται δὲν ἔπαυον ἐνθυμούμενοι τὸν ἀρχιληστὴν
τοῦτον τὰ τελειότατα ὄπλα τῶν ὀπιδῶν του, καὶ τὴν ἀνδρίαν
αὐτῶν ἐν γένει. Συνελόντι εἶπειν παρίστανον τὸν τε ἀρχηγὸν
καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ὡς ὄντα ὑπεράνθρωπον, ἵνα ὁ φόβος ἀνέλθῃ
εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, ὅπερ καὶ κατορθώθη, διότι οὐδεὶς ἤδυ-
νήθη νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματά του.

13 Ἰουλίου.

Πρὶν ἢ συνέλθωμεν ἐκ τοῦ πρὸ μικροῦ κλείσαντός τὰ ὄμματά
ἡμῶν ὕπνου δὲ Ἰβραήμ ὅστις ὡς ὁ Θερευτικὸς κῦων ἤροχέτο κα-
τόπιν τῶν βημάτων παντὸς παρέχοντος ὑπόνοιας, ἐνεφανίσθη
χαίρων, οὐδόλως αἰσθανόμενος τὴν ἐκ τῆς ἀϋπνίας κόπωσην, καὶ
διηγείται περὶ τοῦ Κορδίστα ὅτι πράγματι τὴν ἑσπέραν ἐκεί-
νην ἀπελάμβανεν εἰς τὴν στάνην τὰς μεγαλητέρας περιποιήσεις
καὶ μετὰ τοῦ Ρακίπη ὠμίλησε καὶ περὶ ἐμοῦ καὶ ὅτι ἂν συνην-
τάτο ποῦ θὰ ἐφρόντιζεν ἵνα μὲ ἐλευθερώσῃ καὶ μὲ ἀποστείλῃ
εἰς τὸν Ἄλὰ μπέν, ἠλπιζε δὲ ὅτι ἐλευθερούμενος ἠθέλον ἔπρα-
ξαι τὸ χρέος μου, ἀλλ' ὅτι περὶ ἡμῶν καὶ τῆς διαμονῆς μας ἐν-
τελῶς ἀγνοεῖ καὶ ὅτι τέλος πρὶν ἐξημερώσῃ ἀπῆλθεν ἀλλαχόσε.
Ἀπηλλάγημεν δύο δεινῶν κακούργων πλέον, ἀπῆντησαν δὲ ἔντιμος
πολίτης τῶν ὄρειων Χασμπῆς καὶ πρέπει νὰ εὐθυμήσωμεν σήμε-
ρον, διότι τῇ ἀληθείᾳ ἐκινδύνευε καὶ ἡ κεφαλὴ μου καὶ ἡ κε-
φαλὴ σου κύρ Νικολάκη, ἀλλὰ πράγματι εἶσαι τυχερὸς παντῶ-

χρόθεν ἀνεσυχία καὶ οὐδὲν κατώρθωσαν ἐναντίον μας· εἶτα γραφεί: πρὸς τὸν Ἰβραῆμ ἐπέταξε νὰ φέρῃ 2 ὄκ. ρακίου καὶ 1 καπνοῦ ἵνα διασκεδάσωμεν. Ὁ Ἰβραῆμ ἐπέστρεψε τὴν δεκάτην ἀκριβῶς κημίζων τὰ παραγγελλθέντα· καὶ πληρωθέντων τῶν πηγουρίων ἤρχισαμεν νὰ πίνωμεν, οὗτοι μὲν εὐχόμενοι ἐμοὶ ταχεῖαν ἀπελευθέρωσιν, ἐγὼ δὲ κάρνῳν ἀγαλάλῃ τὰ ὅσα μου ἀφῆρεσαν καὶ ἐπευχόμενος αὐτοῖς τὸ «ἀσπροπρόσιτοι.» Ἐνῶ λοιπὸν ἐκίνομεν διατάχῃ ὁ Σερίφης νὰ πληρώσῃ ὕδατος τὸν ἀσκὸν εἰς τὴν πλησίον πηγὴν καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἐζήτησα διὰ τὸ δεῖπνον μπουκοθάλαν, ἂν ἦτο δυνατόν, ἀνεχώρησεν ὁμῶς μετὰ τὸν Σερίφην καὶ ὁ Ἰβραῆμ διὰ τὴν στάνην, ὁ δὲ Ντασῦτης, ὁ πάντων δειλότερος, ὅστις ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας διέτελει ἐντελῶς ἄϋπνος ἐκ τοῦ φόβου, ἅμα πίων ὀλίγον ἀπεκοιμήθη· τότε δὴ, ἐπὶ ταύτῃ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὁ Σιακῆρης μετὰ τοῦ Χασμπῆ ἐσκέφθησαν ἵνα δραπετεύσωσι μετ' ἐμοῦ, ἐλπίζοντες μεγάλην ἐξ ἐμοῦ ἀμοιβὴν, ὡς ἦτο βέβαιον, ἀλλ' ὁ Σιακῆρης ὀριμώτερον σκεφθεὶς δὲν ἀπεράσισεν, ἵνα μὴ γίνῃ ἐπίορκος· «ὦ», εἶπεν εἰς τὸν Χασμπῆν, μὲ ἠνάγκασες νὰ ὀρκισθῶ εἰς τὸν καπετάνον πίπτειν, λοιπὸν δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ἀρνηθῶ τὴν μπέσσαν μου.» Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Χασμπῆς ἔλαβε τὸ ὄπλον τοῦ Ἰνα τὸ θέσῃ εἰς ἕτερον μέρος καὶ ἐνῶ ἀπροσέκτως τὸ παρστήρει ἐκτυροσκορτεῖ αἶφνης, ἡ δὲ στρατρά ἔψαυσε μόνον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου καὶ ἤγγισε τὸ φέτι τοῦ Σιακῆρη ἐλαφρῶς, ὅπερ καὶ τὸ συμπαρέσυρεν, ἄνευ ἐτέρας βλάβης. Ἐτρομάξαμεν ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὁ δὲ Χασμπῆς καταρώμενος καὶ ἀναθεματίζον ἐτριβε τοὺς ὀφθαλμοὺς περιφλεχθέντας ἔξωθεν ἐκ τοῦ ἐναύσματος τοῦ ὄπλου. Μετ' ὀλίγον δὲ ἔφθασεν ὁ Σερίφης φέρων τὸν ἀσκὸν πεπληρωμένον ὕδατος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐχίταμεν ἀρκετὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Χασμπῆ, ὅπως διαλυθῇ ἢ φλόγωσιν, ὁ δὲ Ἰβραῆμ ἀκούσας τὸν κρότον ἐπανήλθεν αὐθωρεὶ ἄνευ δειπνοῦ καὶ πεισθεὶς ὅτι οὐδὲν συνέβαινε ἦλθεν ἐκ δευτέρου εἰς τὴν στάνην καὶ ἐκόμισε τὸ δεῖπνον, μπουκοθάλαν καὶ γάλα. Ἐδειπνήσαμεν γελῶντες διὰ τὸ συμβεβηκὸς καὶ ἐδόθημεν ἐγκαίρως εἰς ὕπνον.

14 Ἰουλίου.

Ἦν ἡμέρα Παρχασκευή· ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐφαίνετο κάπως ὑγρανθεῖσα καὶ τὸ ψυχὸς καθίστατο ἐπαισθητὸν, ἀλλ' αἱ ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου ἐπανεφέρουν ἡμῖν τὴν δέουσαν θερμότητα καὶ μετ' ὅ-

λίγον ἦσαν καὶ αὐταὶ ἐνοχλητικά. Καθ' ἕλην τὴν ἡμέραν διε-
κείμην ἐν ἀκροῦ ἀθυρίᾳ καὶ μελαγχολίᾳ ὕλως ἀπελπὶς καὶ κα-
τὰ διάνοιαν ἀπεχειρέτων οἰκείους, φίλους καὶ συγγενεῖς. Ὁ
Χασμπής, ὅστις ἐκ τῶν τρόπων μου ἠννόει τὴν στενοχωρίαν
μου, ἐρρόντιζε, τὸ ἐπ' αὐτόν, ὅπως μὲ διασκεδάσῃ, ἢ τοῦλάχισ-
τον μὲ παραμυθῆσῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ λόγους ἐπαρκεῖς
πρὸς τοῦτο. Πρὸς τὸ ἔσπερας ὁ οὐρανὸς ἐκάλυφθη ἀπὸ νέφη
καὶ βροχὴ βαγδαία ἤρξατο καταπίπτουσα ἀνευ διακοπῆς, καθ'
ἕλην τὴν νύκτα, ὡς δὲ ἐκτεθειμένοι εἴμεθα εἰς τὸ ὑπαιθρον δὲν
ἐβράδυνεν ἵνα διαπεράσῃ ὅλα τὰ ἐνδύματά μου μέχρι τῶν ἐφα-
πτομένων τοῦ σώματος καὶ ἤδη ὅλον κατάβρεκτον μὲ κατέλαβε
τρομερὸν ρίγος, ὅπερ ἐδέησεν ἵνα μὲ βασανίσῃ μέχρι τῆς πρωίας
καθότι δὲν ἐπετρέπετο ἵνα ἀναφθῇ πυρὰ.

15 Ἰουλίου.

Ἡμέρα νεφελώδῃ καὶ ψυχρᾷ καθ' ἣν διετέλουμέν κεκαλυμ-
μένοι ὑπὸ ποικνῆς δμίχλης τὸ πλεῖστον. Τὸ ρίγος εἰσέτι δὲν
ἔπαυσε, καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ παύσῃ! Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐγ-
γίσαι τὸ γεῦμα, ὅπερ μοὶ παρετέθη, παντελῶς, ἀλλὰ ὑπὸ τινὰ
ἐλάτην ὡς ἀκανθόχοιρος συνεστάλμένος, ἐνώ ἠσθονόμῃν καθ'
ὅλαν τὸ σῶμα πόρους, ἀπεκοιμήθην. Δὲν παρήλθεν ὥρα καὶ ἐ-
ξύπνησα ἀφ' ἑαυτοῦ ἔντρομος. Εἶδον ὄνειρον. Εἶδον ὅτι ὁ Σέ-
λιος ἐπετέθη πάλιν κατὰ τῆς οἰκίας μου καὶ ἀπήγαγεν αἰχμά-
λωτον τὴν σύζυγόν μου. Τὸ ὄνειρόμ μου διηγήθην ἐν πάσῃ τη
λαπτομερείᾳ, ἣν παραλείπω ἐνταῦθα, εἰς τοὺς ληθτάς, ὅτινεῖς
ἤκουον μετὰ προσοχῆς καὶ ἐξήγαγον ἐξ αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὴν οἰ-
κογένειαν τοῦ Σέλίου συμβαίνει τι ἀπαίσιον, ἄγέτιν ἔχων μὲ
τὸν αἰχμάλωτον. Ἄν δὲ ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἦτο ὀρθή θὰ δειχθῆ κα-
τωτέρω, διότι τὸ ἐπ' ἐμοὶ καυχῶμαι ὅτι δὲν εἶμαι προληπτι-
κός, ἀλλ' οἱ ληστὰὶ ἔδωκαν σημασίαν εἰς τὸ ὄνειρον.

Περὶ τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ἠλλάξαμεν θέσιν εἰς ἀπόστασιν
ἐνδὸς τετάρτου καὶ ἐνταῦθα ἠνάψαμεν πυρὰν ἵνα ξηράνωμεν τὰ
κατάβρεκτα ἐνδύματά μας. Μοὶ προσέφερον ἐπομένως Σερμύ-
ρακίον πρὸς κατάπαισιν τοῦ εἰσέτι διαρκούντος ρίγους, ἀλλὰ
πάνυ ὀλίγον ἔπιον καὶ, σωματικῶς καὶ ἠθικῶς καταβεβλημένος,
ἀπεσύρθην, συλλογιζόμενος τὴν ἀθλίαν καὶ ἐλεινὴν θέσιν μου,
ἐνώ οὔτοι ὕλως τουναντίον ἦσαν εὐδιάθετοι καὶ πρὸς παραμυ-
θίαν μου ἔλεγον ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἤρχετο ἐξάπαντος εἰδήσις
ἐκ τοῦ καπετάνου εὐχάριστος. Εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν πε-

ρηλθον, τοις ἀπεκρίθην, ἡ δυσάρεστος εἰδήσεις εἶναι προτιμώ-
 τερα καθὼς καὶ ὁ θάνατος αὐτός. Ἡμεῖς, ἀπαντᾷ ὁ Χασμπής,
 ἔχομεν νόμον καὶ κατὰ τὸν νόμων ἡμῶν ὀφείλομεν νὰ σὲ δια-
 τρήσωμεν ἐξήκοντα ἡμέρας· ἂν δὲ μέχρι τῆς προθεσμίας ταύ-
 τῆς δὲν κατωρθωθῇ ἡ ἐξαγορὰ τότε ὀφείλεις νὰ ἀποθάνης· ἔχο-
 μεν λοιπὸν διάστημα ἀπὸ τῆς σήμερον τεσσαράκοντα καὶ τρεῖς
 ἡμέρας, ὥστε εἶναι καιρὸς ἵνα τὰ πάντα τελειώσωσιν αἰσίως.
 Εἶσαι λοιπὸν πολὺ μακρὰν τοῦ κινδύνου, ἐκτὸς ἀπευκταίας τι-
 νὸς συναντήσεως μετὰ παγάνας, καὶ ἔχε δὰ θάρρος. Ἐν τούτῳ δὲ
 ἦλθεν ὁ Ἰβραῆμ κομίζων τὸ δεῖπνον, εὐτινος ἀπεποιήθην ἵνα
 συμμετάσχω. Ἐφαγον δὲ μικρὸν μέρος κολούρας ἐξ ἀραβοσίτου
 μετὰ ὕδατος, ὅπως δυνηθῶ ἵνα κοιμηθῶ καὶ κατεκλήθην. Μετὰ
 τρίωρον περίπου στενοχωρίαν μὲ κατέλαβεν ὁ ὕπνος καὶ εὐρέ-
 θην ἀμέσως μετὰ τοῦ φίλου μου διδασκάλου Γ. Παπαβασιλείου
 καὶ ἐνὸς ἱερέως. Ὁ διδάσκαλος, ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν, μοι εἶπε, νὰ
 ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἡ ἀπελευθέρωσίς μου εἶναι βεβαία,
 τόσον ἀρκεῖ, μοι εἶπε, καὶ ἀπεχωρίσθημεν. Ἐξύπνησα καὶ μᾶλλον
 ᾔτι ὄνειρον, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, ἣν τρέφω πρὸς
 τὸν φίλον τοῦτον, πρὸς δε καὶ ἡ λακωνικὴ αὐτῆ παραμυθία ἐν
 ὄνειρῳ μὲ κατέστησαν τρόπον τινα εὐελπιν· καὶ μὲ ἐζωογόνησαν
 ὀπίσωσιν· σκεπτόμενος δὲ πάντοτε αἴτια διετέλεσα μέχρι πρωίας
 ἄϋπνος καὶ ἠγέρθην εὐδιάθετος μᾶλλον ἢ καταβεβλημένος.

16 Ἰουλίου.

Ἀπὸ πρωίας, παρὰ τὸ σὺνηθεῖς, ἦλθεν ὁ Ἰβραῆμ καὶ μὰς εἰ-
 δοποίησεν ὅτι τρεῖς ἐκ τῶν συνοδευόντων τὸν καπετάνον ἔφθα-
 σαν ἤδη καὶ ἕτεροι τρεῖς ἐπορεύθησαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἄλ-
 λων συντρόφων, ὧς δὲ ἐπληροφορήθη παρὰ τῶν ἐλθόντων τὰ
 πράγματα ἔβχινον καλῶς, ἡ διαπραγματεύσεις περὶ ἐξαγορᾶς
 ἐτελείωσε. Εἰς φίλος τοῦ Νικολάκη, εἶπον, μπέης ἐνέβαλεν ἐν
 ἀρχῇ πολλὰ προσκόμματα ἐλπίζων εἰς τὴν ἄνευ λίτρων ἀπελευ-
 θέρωσίν του, ἀλλ' ἰδὼν ἐπὶ τέλους τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ πραγ-
 ματοποιηθῶσιν αἱ ἐλπίδες του ἐνέδωκε καὶ οὐτις. Μόνον δὲ τὸ
 ποσὸν τῶν λίτρων ἀγνοοῦσιν οἱ σύνδροφοι οὗτοι, τὰ δὲ λοιπὰ
 ὧς μοι τὰ παρέστησαν εἶναι γεγονότα πλέον, καὶ αὔριον ἢ τὴν
 τρίτην ἔρχεται αὐτὸς ὁ καπετάνος. Ἐξαλλοὶ ὑπὸ χαρᾶς αὐτοὶ τε
 καὶ ἐγὼ ἠκούομεν διηγουμένου τοῦ Ἰβραῆμ. Εἶδον ὁ δυστυχῆς
 διὰ μέσου τοῦ περικαλύπτοντός με ἀμαυροῦ τῆς αἰχμαλωσίας
 πέπλου τοῦς φιλοστόργους γονεῖς μου, ποθητὸν ἀδελφὸν καὶ ἀ-

Δελφᾶς, προσφιλεστάτην σύζυγον καὶ τέκνον καὶ ἀγαπητοῦς
 συγγενεῖς καὶ φίλους τείνοντας τὰς ἀγκάλας των καὶ δὲν ἔστο-
 χαζομένην πλέον ἄλλο τι, ἢ μὴ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἀπελάμ-
 βανον ἐν Κυνίτῃ τὰ ποθρινὰ ταῦτα πρόσωπα. Ἐπειδὴ ἐπλη-
 σίαζε τὸ γεῦμα ἤρχισαμεν νὰ ρακίζωμεν συρράπτοντες ἕκαστος
 ὄμματός· εὐχῶν καὶ προσφωνήσεων. Μετὰ τὸ ρακίον δ' Ἰβραῆμ
 παρέθηκε τὸ γεῦμα (ἄρτυν καὶ ξυνόγαλον) καὶ ἐνῶ ἐτρώγαμε
 ὁ μὲν Χασμπὴς διετείνετο ὅτι εἰς 20ετὲς διάστημα καθ' ὃ με-
 τέρχεται τὸ ἐπάγγελμά του οὐδεὶς αἰγμάλωτος συνέβη νὰ λυ-
 τρωθῆ τοσοῦτον ταχέως, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ συμφώνου ἐπήνουν τὸν
 τρόπον μου πλέκοντές μοι ἐγκώμια μυρία· οὕτως ἐτελείωσεν τὸ
 γεῦμά μας· διὰ τὸ ἔσπερας δὲ διετάχθη ὁ Ἰβραῆμ νὰ ἐτοιμάσῃ
 ψητὸν καὶ ἀπῆλθε μὲν οὗτος ἵνα προμηθευθῆ κριὸν ἡμεῖς δὲ
 κατεκλίθημεν. Ἐκοιμήθη, ὀλίγον μὲν ἀλλ' ἥσυχον ὕπνῳ, μετὰ
 τὸ ὁποῖον προσεκλήθη καὶ γὰρ ὅπως λάβω μέρος εἰς τὸ παιγνί-
 διον, ὅπερ τοῦ ἀπησχάλησε μετὰ τὸ μεσημέριον, ὑπὸ τὴν ὁδη-
 γίαν αὐτῶν, μέχρις αὐ οἰκειωθῶ· δὲν ἐθράδυνα δὲ νὰ ἀντιλη-
 φθῶ τὰ τοῦ παιγνίου τούτου, διότι ἦτο ἀπλούστατον, καὶ διήλ-
 θομεν πρίζοντες μέχρι τῆς ἔσπερας.

Ὁ Ἥλιος εἶχεν ἤδη κρυβῆ ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος καὶ οἱ ἀστέ-
 ρες ἤρξαντο ποικίλοντες τὸ στερέωμα, ὅτε ἔφθασεν ὁ Ἰβραῆμ
 κομίζων τὸ ψητὸν ἔτοιμον. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης διεκεί-
 μην, βεβαίως, περιχαρῆς καὶ ἥσυχος, ἐντρυφῶν εἰς δικαίας ἐλ-
 πίδας, καθ' ὃς εἶχομεν ἀρυσθῆ πλῆροφρορίας, ἀλλ' ἡ ἔλευσις νῦν
 τοῦ Ἰβραῆμ διεσκέδαπεν ὡς ἰστὸν ἀράχνης πᾶν προηγούμενον
 καὶ μὲ ἐπεισεν ἵνα καὶ αὐτὸς ὑποκύψω εἰς σκότος καὶ ἀπελπι-
 σίαν. Ἰκουον αὐτοῦ ὀμιλοῦντος ἀλθχνιστί, ὀλίγον ἀπωτέρω,
 ὅτι εἴκοσι τῶν ὀπκδῶν τοῦ καπετάνου ἦλθον, ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ
 καπετάνου καὶ τῶν συναρχηγῶν, ἐξ ὧν καὶ γνωστοποιεῖται ὅτι
 περὶ τοῦς εἴκοσιν ἄλλους τῶν ἐταίρων φροντίζουσι ἵνα ἀπελευ-
 θερώσωσιν ἄνευ λύτρων τὸν αἰγμάλωτον, ἐπὶ ἰδίῳ, ἐννοεῖται,
 σκοπῷ, καὶ μεγάλη περὶ τούτου ὑπῆρξε φιλονεικία σήμερον, ὡς
 καὶ τὰς ψυχρὰς παρατηρήσεις τῶν φρουρῶν μου πρὸς ταῦτα,
 οἵτινες ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐλάμβανεν, ἄνευ ἐξαγορᾶς, χῶραν
 τοιοῦτόν τι προετίμων ἵνα μὲ ἀποκεφαλίσωσι· ἰδιὸν καὶ ἐπέστη-
 σαν τὴν προσοχὴν τοῦ Ἰβραῆμ, ὅπως μὴ, τυχόν, ἀποκαλύψῃ
 τὴν διαμονὴν ἡμῶν τοῖς ἐναντίοις. Ἐννοεῖ δ' ἀναγνώστης, ὁ-
 ποῖαν αἴσθησιν μοι ἐνεποίησαν ταῦτα καὶ πόσον διάφορος ὑπῆρ-
 ξεν ἡ ἔσπερα τῆς περελθούσης ἡμέρας. Ἀφοῦ ἱκανὴν ὥραν συ-
 νωμίλησαν οὗτοι, προσποιοῦμενος πάντῃτε παντελῆ ἄγνοιαν τῶς

Ἀλβανικῆς, ἠρώτησα, τί τρέχει; οὗτοι, δὲ ἀντίτησαν ὅτι οὐδὲν σπουδαῖον, πλὴν τινῶν θουλλημάτων παραδόξων, ὅτι, δὴ θεν, μερικοί φροντίζουν διὰ ποταπὰς ἀντεκδικήσεις νὰ σὲ φονεύσουν· ἀλλ' ἡμεῖς εἰς οὐδένα θὰ ἀποκαλυφθῶμεν, ἀν δὲν ἔλθῃ ὁ καπετάνος. Μετὰ ταῦτα ἀπεσύθημεν ἵνα κοιμηθῶμεν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς οἰκιστάτης καταστάσεως, εἰς ἡν εὐρισκόμην ἠθικῶς, καθ' ἕλκην τὴν νύκτα ταύτην διετέλεσα ἄπνοος.

17 Ἰουλίου.

Λίαν πρῶτὸ μᾶς ἐπεπκέφθη ὁ Ἰβραήμ. ἔχων ἄλλα νέα εἰς ἀνακοίνωσιν. Μᾶς διεγνήθη λοιπὸν ὅτι ὁ Μπεκτάσης συνεπλάκη μετὰ τοῦ Ἀχμέτ Λιάπη καὶ ἐπληρώθη, ὁ δὲ γαμβρὸς τοῦ Μπεκτάση ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Καϊμακάμη. Ὅλοι ἐχάρησαν εἰς ταῦτα, ἐπομένως ἠρώτησαν, ἀν ἡ συντροφία ἠνόησε τὴν διαμονὴν μας οὐχί, ἀπήντησεν ὁ Ἰβραήμ, νομίζουσιν, ὡς τοὺς διεβεβαίωσα, ὅτι εὐρίσκεσθε ἐντὸς οἰκίας. ἔχει καλῶς, εἶπον, καὶ ἤρξαντο παίζοντες καὶ διασκεδάζοντες ἡσύχως μέχρι ἑσπέρας. Μετὰ τὸ δεῖπνον διήλθομεν ἡσύχως τὴν νύκτα.

18 Ἰουλίου.

Ἄμα ἐγερθέντες ἠκούσαμεν πυροβολισμοῦς καὶ, μὴ γινώσκοντες τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, κατέλαβε πάντας ἡμᾶς φόβος, ὁ δὲ Ἰβραήμ, ὅστις ἠδύνατο νὰ μᾶς διαφώτισῃ ἰδὲν ἐφαίνετο. Τέλος περὶ τὴν 4ον ἐνεφανίσθη οὗτος καὶ κόιναποιεῖ τὴν ἑλευσιν τοῦ καπετάνου, δεκτοῦ γενομένου διὰ πυροβολισμῶν, καὶ τὴν κυκλοφοροῦσαν φήμην περὶ ἐμοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, θεωρούντων με πρὸ πολλοῦ τεθνεῶτα, δι' ὅπερ καὶ ὁ διαπραγματευόμενος τὰ τῆς ἐξαγορᾶς μου προσενεγκῶν εἰς λύτρα παντακοσίας λίρας δὲν προὔτίθετο ἵνα μετρήσῃ τάχιστα πρὶν μὲ ἰδῆ καὶ πεισθῆ ὅτι ζῶ. Ταῦτα ἀνήγγειλεν ὁ Ἰβραήμ προσκαλέσας συνάμα τὸν Χασμπῆς ἵνα ἔλθῃ εἰς συνάντησιν τοῦ καπετάνου· καὶ τούτου ἀπελθόντος οἱ λοιποὶ ἐμείναμεν ἀναυδοὶ καὶ ψυχρεὶ κάπως, διότι οἱ φρουροὶ μου εὐρισκον πάνυ ἀνεπαρκῆ τὰ προσνεχθέντα λύτρα, ἐγὼ δὲ συνεπῶς διελογιζόμεν τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ μέλλοντος.

Περὶ ὄραν ἑνδεκάτην ἑσπερινὴν ἐπανῆλθεν ὁ Χασμπῆς, ὅστις χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι πλέον ἐπέταξεν, εἰς πάντας, ἵνα τὸν ἀκολουθήσωμεν. Δὲν πηρήλοιν εἰμὲν λεπτά τενα καὶ ἰστάμεθα

ἐνώπιόν τοῦ καπετάνου, ἃν ἐχειρητήσαμεν δεόντως, ἐμετ' αὐτὸν
 δὲ καὶ τοῦ λοιποῦ ἀρχηγούς· καὶ ἄνευ περαιτέρω συνδιαλέ-
 ξουσι ἐγὼ ἡρώτητα ἀμέτρου, ἃν ἡ ὥρα τῆς ἀπολυτρώσεώς μου
 ἐγγύζει. Ἰσως, μοὶ ἀπήντησεν ὁ καπετάνος, ἀλλ' ἡμεῖς τοῦλάχιστον
 δὲν κομίζομεν τοιαύτης πληροφορίας, καθότι ἐκτός τοῦ
 ὅτι ὁ μετίτης δυστροπεῖ ἵνα ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν, διότι, κατὰ
 τινὰ ρῆμα, οὐ νομίζει ἀποθνήσκον, ἀλλὰ καὶ τὸ ποσὸν ὅπερ
 πρόκειται νὰ χορηγήσῃ εἶναι ὅλως ἀνεπαρκές. Ἡμεῖς, εἶπεν, ἐ-
 θουσιάσαμεν χάριν σου ἵκανὰς τῶν ἀπαιτήσεων, δὲν ζητοῦμεν
 πλέον ἄρματα ὄπλα, οὔτε ἐνδυμασίας, οὔτε ὀλόκληρον τὸ ποσὸν
 τῶν δύο χιλιάδων λιρῶν, συγκαταβάντες εἰς χιλίας πεντακο-
 αίας λίρας μόνον, καὶ ἐν τούτοις αὐτοὶ μένουσιν ἄκκαμπτοι, προ-
 σφέροντες μόνον πεντακοσίας λίρας· καὶ εἰς τὸ ἀνάξιον μνείας
 ποσὸν τοῦτο ἐπιμένουν, ἰδίως ὁ ἐκ τοῦ Βόλου ἐπικνακάμψας
 ἀδελφός σου. Δὲν ἐχρητάσθητε! ἀπήντησα πικρῶς, μὲ κατε-
 στρέψατε προηγουμένως, ἤδη δὲ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος σᾶς προσφέ-
 ρονται καὶ πενακόσαιο λίραι τί ἔτι; Ὁ ἀδελφός μου, ἐξηκολού-
 θησα, κήδεται ἐμοῦ πλέον παντὸς ἄλλου καὶ τὸ πᾶν θουσιάζει
 ἀπέναντι τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ δεῖ δύναται διὰ τοῦτο νὰ κάμῃ
 δυνατὰ τὰ ὀδύνατ' ἰδοὺ τὸ αἴτιον τῆς ἐπιμονῆς του. Ὅθεν εἶ-
 ναι καιρὸς, νομίζω, νὰ πράξῃτε, ὅ,τι θὰ πράξῃτε τὴν ταχίστην,
 ἐπειδὴ ἀπηύδησα, δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὴν ἀμφίβολον ταύτην
 κατάστασιν. Μοὶ ἀπήντησαν δὲ εἰς ταῦτα ὅτι χρέος μου εἶναι
 νὰ ὑπακούω τὰ ὅσα περαιτέρω εἶναι ἰδιαιτέρως αὐτῶν φροντίς.
 Μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον ἡρώτητα περὶ τοῦ Σέλιου, ἐλπίζων
 ἵνα τοῦλάχιστον εὐρω παρὰ τούτῳ παραμυθίαν τινὰ, οὗτος δὲ
 ἐκοιμήθη. Ἄμα λοιπὸν ἠγέρθη τὸν ἐπλησίασα καὶ μετὰ τῆς συ-
 νήθους οἰκειότητος ἐρευνῶ τὰ κατ' αὐτὸν, ἀλλὰ, πρᾶγμα πα-
 ράδοξον, ἀντὶ φιλικῶν λέξεων, ἀντὶ παραμυθιτικῶν φράσεων, ἀ-
 παντῶ δυσμένειαν καὶ ψυχρότητα. «Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ με
 ἐρωτήσης πῶς εἶμαι καὶ πῶς ἀπέρατα, μοῦ εἶπε, οὔτε νὰ ὁμι-
 λῆς ἔχεις δικαίωμα, ὡς σκλάβος ὅπου εἶσαι, παρὰ ὅταν σοὶ ὁ-
 μιλοῦν· πήγαινε καὶ κάθου εἰς τὴν θέσιν σου.» Ἡ ψυχρὰ αὕτη
 ὑποδοχὴ καὶ ἡ ἀπότομος ἀπάντησις τοῦ Σέλιου δὲν ἤτο μικρὸν
 εἰς ἐμὲ, δὲν ἐσήμαινον ὀλίγον ὅσον ἐσκαπτόμην τοῦτο τοσοῦ-
 τον ἐξετείνεται τὸ χάος τῆς ἀπελπισίας ἐνώπιόν μου, καὶ δι-
 καίως, διότι ἐξέλιπεν ὁ μόνος παρήγορος καὶ ἀληθῶς προστάτης
 μου, ἡ δὲ θέσις μου καθίστατο πλέον παρά ποτε δεινὴ. Τέλος
 δὲ, οἱ λησταί, μετὰ τινὰς λόγους μεταξύ των, καὶ τινὰς ὕβρεις
 τοῦ Σέλιου καὶ ἄρα κατὰ τῶν δυστυχῶν γονέων μου καὶ πατρῶν

ἀδελφοῦ μου, ἀπεχωρίσθησαν ἀπ' ἐμοῦ παραδόντες με εἰς νέους φρουρούς, οἵτινες μετὰ τινα συζήτησιν ἀπεφάσισαν ἵνα μὲ δέσωσιν ὅθεν ὁ Σερίφης μοὶ ἔσυρε τὰς χεῖρας ὀπισθεν ἐπειπὼν, ὅτι κατὰ τὸν νόμον τῶν ληστῶν ἀνάγκη νὰ δεθῶ, καὶ ἐξετέλεσε τὸ ἔργον οὐχὶ τόσον σκληρῶς, τὸ ὁμολογῶ, μετὰ δὲ τοῦτο ἐπροχωρήσαμεν καὶ μετὰ τρίωρον ὁδοιπορίαν ἔστημεν εἰς μέρος ἔνθα τέσσαρες τῶν ληστῶν ἀπεστάλησαν ἵνα προσαγάσωσι τὸν Μπεκτάσην, ὅστις ἔφθασε μετ' οὐ πολὺ, καὶ οὕτως ὅλοι οὐμοῦ ἐξηκουσθήσαμεν τὴν ὁδοιπορίαν. Πρὶν δὲ ἐξημερώσῃ ἔτι, εἵμεθα πλησίον Μοναστηρίου τινὸς ὅπου τινὲς τῶν ληστῶν ἀπέβησαν ἵνα προμηθεύσωσιν ἡμῖν τὰ χρειώδη, ἡμεῖς δὲ, οἱ λοιποὶ, ἅμα ὑποφωσκούσης τῆς ἡμέρας, εἰσέδυμεν εἰς κατάφυτον μέρος ἵνα διημερεύσωμεν.

19 Ἰουλίου.

Ἡ σήμερον ἀνατείλασα ἡμέρα φαίνεται ἔχουσά τι τὸ σπουδαῖον· οὕτω, δύναμαι ἐγὼ τοῦλάχιστον νὰ κρίνω βλέπων τὰς τάξεις τῆς συμμορίας ἀπάσας συμπεπληρωμένας καὶ περίξ ἐμοῦ ὑπὲρ τοὺς ἑξήκοντα, ὡς γαλᾶς πλητιάζοντας καὶ ὡς τοὺς πονηροὺς κύνας πλάγιον καὶ λοξὸν ρίπτοντας βλέμμα. Ἡ πρώτη ἦτο ψυχρὰ, διὸ καὶ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ πυραὶ ἀνήφθησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ καπετάνου, κύκλῳ τῶν ὁποίων καθήμενοι ἀνὰ ὀκτῶ ἢ δέκα οἱ λησταὶ ἠσυχολοῦντο, ἀνεξαιρέτως. Ὀφρεύοντες καὶ συλλαμβάνοντες τὰ ὀχληρὰ ἐκεῖνα ζωῦφια, ὧν τάφος ὑπῆρχεν ἢ πυρὰ, μετὰ κλείστου ζήλου, ὥστε τὸ σιγάρην τιθέμενον ἐπὶ μικρᾶς πέτρας, πρὸς στιγμὴν, ἐκάπνιζεν ἀνωφελῶς, ὑπὸ τῆς τῆς πνοᾶς τοῦ ἀνέμου βοηθούμενον, καὶ μεταβάλετο εἰς τέφραν πρὶν ἢ ὁ σιγαρίζων ληστὴς ἐνθυμηθῇ, ἢ μᾶλλον εὖρη καιρὸν, νὰ ροφίσῃ καὶ δεύτερον. Προσεκλήθην ὑπὸ τοῦ καπετάνου εἰς τὴν οὗτος ἐκάθητο πυρὰν καὶ ἠρωτήθην, ἂν ὑποφέρω ἀπὸ φθειρίσιν, ἀπίννησα καταφατικῶς· πράγματι δὲ ἔφερον πλείονα παντὸς ἄλλου τῶν βδελυκτῶν τούτων ζωῦφίων, ἅτινα κατεσπάραιτον, οὕτως εἶπέν, τὰς σάρκας μου. Ὅθεν ἐξέβαλον ἅπαντα τὰ ἐνδύματά μου, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ ὅποια οἱ λησταὶ καλῶς ἐκαθάρισαν, κρατοῦντες τεταμιένα ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Τὰ ἐσωτερικὰ δὲ ἰδίως μᾶλλον ἐνδύματα τὰ ἐφαπτόμενα τοῦ σώματος ἦσαν ταμεῖον φθειρῶν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀνησχόλησαν αὐτοὺς, καταρωμένους τὴν ἀφθονίαν τούτων. Ἄφρῳ λοιπὸν ἀφῆρέθην τοὺς βδελυκτοὺς τούτους μαργαρίτας καὶ ἐνεδύθην αὐτοῖς

ὁ Σέλιος, εἰς οὗ τὴν καρδίαν ἀντεμάχοντο δύο αἰσθήματα, μὲ ἐπλησίασεν ὕπως διὰ λόγων Θεραπεύτη, ἴσως, τὸ ἐν: μοι λέγει λοιπὸν, «Αἰ κατὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς τοῦ Μπεκτιάση προσβολαὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Μπαμπά Ντέμου, χάριν σου, εἶναι πολὺ μεγάλαι καὶ δὲν τὰς ἀνέχομαι, ἔθεν εἰς ἐσὲ θὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἡ κεφαλή σου θὰ σταλῆ τῆς μητρὸς σου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τὴν Κόνιτσαν.» «Εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σου, τῷ ἀπεκρίθην, νὰ τὴν λάβῃς ὁπότεν θελήσῃς καὶ ἐγὼ χάριν τοῦ Σέλιου τὴν θουσιάζω: λυποῦμαι ὅμως πολὺ ὅτι ἀποθνήσκων ἤδη δὲν θὰ δυνηθῶ ἵνα δι' ἔργων δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν σοὶ ὀφείλω διὰ τὰς μέχρι τοῦ νῦν περιποιήσεις, καὶ σοῦ φανῶ καὶ ἄλλως χρήσιμος, ἀπαλλάττων σε τῆς ἀθλίας ταύτης ζωῆς καὶ τοῦ κακοῦ ἐπαγγέλματος.» Ἐνταῦθα διεκόπη ἡ συνομιλία, διότι ὁ καπετάνος καθήμενος βήματά τινα μακρὰν μετὰ τριῶν ἐκ τῶν συναρχηγῶν μὲ προσεκάλεσεν ἵνα τακτοποιήσῃ τὸν μετ' αὐτῶν λ[ιμὲν, μετὰ τὸ πέρας τοῦ δουλοῦ μοι προσέφερε σιγάρων καὶ μοι εἶπε νὰ μὴ προσέχω εἰς τὰς ἀπειλάς τοῦ Σέλιου καὶ Μπεκτιάση ἐξημμένων ἤδη, ἐπειδὴ αἱ οἰκογένειαι τῶν ἦταν εἰς Ἐρσέκαν (Πρωτ. τῆς Κολόνιας) φυλακισμένοι. — Καὶ πράγματι συνέβαινε τοῦτο, ὅπερ ἐξῆπτε τὸ μῖσος αὐτῶν ἐναντίον μου: καὶ τὸ ἐξῆψεν ἐπὶ μᾶλλον, ὀλίγον βραδύτερον, διότι ὁ ἄλβανός ἐμολογουμένως τίθησιν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ ἀπαραβίαστον τοῦ ἀσύλου τῆς οἰκογενείας, ἡ δὲ ἀπαγωγὴ τῶν οἰκογενειῶν τούτων ἔτρωσε θανασίμως τὴν φιλοτιμίαν τῶν οἰκογενειάρχων. — Ἐγραψα ἐπομένως ἐκ μέρους τοῦ καπετάνου τεσκερὲν πρὸς φίλον, οὗτινος τὸ ὄνομα δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναφέρω ἐγὼ ἰδιοχείρως, περὶ ἀποστοτῆς 50 ὀκ. ἄρτου, 2 ὀκ. ρακίου καὶ 3 καπνοῦ. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Σέλιος, πάντοτε ἀνήσυχος, μὲ πλησιάζει, πάλιν καὶ προσφέρει σιγάρων λέγων ὅτι ἔνεκα τῶν δεινῶν, ἃ ὑφίστατο ἡ οἰκογένειά του κατήντησεν εἰς τὰς ἀπειλάς ἐκεῖνας, ἃς ἀνωτέρω εἶδομεν, ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ ἐνθυμῶμαι, ὅτι μοῦ ἔδωκε τὴν μπέσα-σαν του καὶ νὰ μὴ δειλιῶ.

Ἰγγιζεν ἤδη τὸ γεῦμα, διὸ καὶ ὀκτῶ κριοὶ πρὸ μικροῦ προσαχθέντες ἐστρέφοντο ὑπὲρ τὴν πυράν. Δὲν ἀπρτεῖτο παλὺς χρόνος, πρὸς τὴν ψῆσιν, ἐπειδὴ οἱ λησταὶ τιμῶσιν ἰδίως τὰ ἡμίσητα κρέατα, ἔθεν καὶ πλέον ἢ ὅσον ἔδει ἐγκαίρως παρετέθη τὸ γεῦμα, ἐξ οὗ ἔφαγον, τεταραγμένως πως, ἔνεκα τῶν συμβάντων εἰς τὰς οἰκογενείας τοῦ Σέλιου καὶ Μπεκτιάση καὶ ἰδίως διὰ τὴν γενικὴν κατῆφειαν, καὶ δυσαρέσκειαν, κατ' ἐμοῦ, τῶν Κολονιατῶν, ἣν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐνὸς ἐκάστου εὐχερῶς πᾶς

οἱ ἀνεπίσημοι Μεσα τὸ γένημα οἱ λησταί, οἱ μὲν τελείως ἐξη-
 πληρωμένοι κατὰ γῆς, οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος αὐτῶν, ἢ ἐπὶ τοῦ
 μηροῦ τοῦ ἐξέρου σικριζόμενοι, ἅπαντες σχεδὸν σιγαρίζοντες
 καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νέφη καπνοῦ πρὸς τὰ ἄνω ἐκπέπον-
 τες, συνεσκέπειντο καὶ συνεζήτουν, οὐχὶ θορυβωδῶς ἀλλ' ἡσύ-
 χως, τίνε τρόπον ἔμελλον νὰ πολιτευθῶσι πρὸς τὸν αἰχμαλωτὸν
 ἂν ἦτο συμφερότερον νὰ ζῆ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ. Νὰ ζῆ, ἀλλὰ τότε
 ἔπρεπε νὰ λάβῃσι τὴν ἐξαγοράν· καὶ ἵνα συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ
 μεσίτου περὶ τούτου ἀνάγκη νὰ διακλύσῃσι διάστημα ἰκανῶς
 μέγα, μέγρις οὐ συναντιθῶσι μετ' αὐτοῦ, καθ' ἣν περίπτωσιν
 ἀδύνατον νὰ μὴ συμπλακῶσι μὲ στρατεύματα ἢ μετὰ τινος
 ἐτέρας ληστρικῆς συμμορίας καὶ μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου, πάθῃσι
 καὶ αὐτοί. Νὰ ἀποθάνῃ ὁ αἰχμαλωτὸς· ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα αὕτη
 δὲν εἶναι γενικῶς ἀσπασίῃ διὰ τὴν βαρείαν εὐθύνην, ἣν ἀνελάμ-
 βανον ἀπέναντι τῆς Ἐξουσίας ἅπαντὰ τὰ μέλη τῆς συμμορίας.
 Οὕτω πως ἐσκέπτοντο οἱ λησταί καὶ τέλος προυτιμήθη μέτῃ
 τις ὁδὸς, ἣν, ὡς ὀλεθρίαν, εἰς ἐμὲ, διὰ τῆς ἐπιμονῆς εὐχερῶς,
 ἀνέτρεψα. — Κατὰ ταύτην ἐπρόκειτο νὰ μείνω εἰς τὴν διάθεσιν
 τῶν Κολονιάτων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπέλθωσι
 μόνοι καὶ φροντίσωσι περὶ τῆς ἐξαγοράς, ὥστε ἐν περιπτώσει
 δυσκολίας τινος, ἢ ἀπειτυχίας, οὗτοι μὲν ἦσαν ἀνεύθουνοι διὰ
 τὸν φόνον μου, οἱ δὲ Κολονιάται ἀπέναντι τῆς εὐθύνης ἐξεδι-
 λούντο. — Πυνόρησα ὅτι πράγματι ἐνησμενίζοντο νὰ ἴδῃσι πί-
 πτουςαν τὴν κεφαλὴν μου, ὅτε ἀπεφάσισαν νὰ μείνω μετὰ τῶν
 Κολονιάτων, πέντε ἢ ἕξ, καὶ προτοῦ· οἱ πολλοὶ ἀποχωρήσουσι
 συγκεντρώσει, ἐν ἐμαυτῷ ἦσάν τὸ λῆμν· καὶ θάρρος ἠδυνήθην
 προυχώρησα εἰς ἀπόστασιν δέκα βηματικῶν καὶ ἐπέταξα αὐτοῖς
 ἵνα πυροβυλήσωσι. «Εἶναι Θεός, τοῖς εἶπον, εἰς αὐτὸν λοιπὸν
 καὶ εἰς τὸν Προφήτην, τὸν ὅποιον πιστεύεται καλῶς, ἀναθέτω
 τὴν δίκην ταύτην καὶ σκεφθῆτε· ἀφοῦ, ἐξηκολούθησα, μοὶ ἀφη-
 ρέσατε τὴν κατάστασίν μου ζητεῖτε καὶ τὸ αἷμά μου νῦν ἐδῶ
 εἰς τὰ βουνά, λοιπὸν λαβετε τοῦ δέν ὑποφέρω νὰ ἀποθνήσκω
 καθ' ἡμέραν.» Ἐσταύρωσα τὰς χεῖράς μου καὶ μῦλον τὸν κλονίσι-
 μὸν τῶν μελῶν μου ἰστάμην ὁμοίως· σιγῇ ἐπεκράτησε καὶ βλέμ-
 ματά τινά ἀντηλλάγησαν καὶ προσεκλήθην ἐπιμόνως νὰ κα-
 θήσω πλησίον των, «Ἄς ὄψετε ὁ κυλαυζός, εἶπον, ἔπρεπε νὰ
 μὰς ἀκολουθῆ,» καὶ ἀμέσως μὲ ἐκδύουσι καὶ μὲ ἐνδύουσι λερὰν
 φουστανέλλαν, καὶ λοιπὰ, μοὶ δίδουσι φέσιον λερὸν, σελάχιον
 καὶ κάπκαν κοντὴν καὶ ἐμπρὸς, εἰς ὁδοιπορίαν, ὅπως πανόμοιος
 αὐτοῖς καὶ ἀγνώριστος καταστάς. Ἀπὸ τῆς ἐγγάτης δὲ ὁδοιπο-

ρήπαντες ἐφθάσαμεν περὶ τὴν δωδεκάτην εἰς τὸ ὑψιστὸν μέρος καὶ ἐτρέπημεν βαδίζοντες εἰς μέρος κατωφρὲς, μεγίστης ἐκτάσεως, ὁδὸν σκολιάν. Ἐνταῦθα οἱ λησται σκέπτονται καὶ ζητοῦσι πάλιν καὶ ἀποφασίζουσι τὸν θάνατόν μου. Ὅθεν κατὰ συνέπειαν οἱ μὲχρι τοῦ νῦν φρουροί μου ἀντικαθίστανται ὑπ' ἄλλων. Οἱ νέοι οὗτοι φρουροί μου δυσειδεῖς καὶ ἄγριοι τὴν ὄψιν ἅμα παραλαβόντες τὸ θυμὸν τῶν ἔδεσαν ἐπιμελῶς καὶ ἐνῶ ὁδοιποροῦμεν πρὸς τὰ κάτω πυροβολεῖ ὁ εἰς κατ' ἐμοῦ ἀνεπιτυχῶς· ἀνεπήδησα ἐκ τοῦ τρόμου καὶ ἐπεκαλέσθην τὸ ἔλεος τοῦ καπετάνου, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις. Μὲ ἀναγκάζουσι νὰ περιπατήσω καὶ προχωροῦμεν καταβαίνοντες πρὸς τὸν ποταμὸν τῆς Σελινίτσας, ἐνῶ ἤρχετο καταπίπτουσα βροχὴ ραγδαία. Εἰμεθα πλησίον τοῦ ποταμοῦ εἰτε δευτέρῃ ἀπόπειρᾷ διὰ πιστολίου ἀπέτυχεν· πλησιάζω τότε εἰς τὸν Ἀσλάνην καὶ τὸν καθικετεύω νὰ εὑρίσκηται πλησίον μου, οὗτος δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατό· μὲ ἀπέφευγον ὅλοι, μὲ ἀπεστρέφοντο καὶ ὡς πτώμα μὲ παρέβλεπον λοξοδρομοῦντες ἵνα μὴ συναντηθῶ αὐτοῖς. Μύριοι τότε λογιημοὶ ἀνέβαινον εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ἀλλ' οὐδεμίαν ἰδέεν ἠδυνάμην νὰ ἀντιληθῶ· ἀπελπισία, ἀδημονία, φόβος καὶ τρόμος, μᾶλλον δ' εἶπεῖν χάος, ὠκεανός, ἄβυσσος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, οὐδεμίαν διέξοδον. Ἰδοὺ ἡ κατάστασίς μου· ἀνελύθη τέλος εἰς δακρυὰ ἅτινα ἀφθόνως ἔρρεον καὶ τότε, ἴσως, ἠδυνήθη νὰ διακρίνω τὸν κίνδυνον παρῆστερον. Ἐν τοσούτῳ προχωρῶ ὡς μηχανὴ αὐτοκίνητος, διαβαίνομεν τὸν ποταμὸν καὶ μετὰ δίωρον ὁδοιπορίαν, πρὸς τὰ ἄνω βαδίζοντες, ἐφθάσαμεν εἰς μέρος κατάλληλον πρὸς διημέρευσιν, ἄνωτέρῳ τοῦ χωρίου Σελινίτζης πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ· ἔνθα καὶ γενομένης τελευταίας συζητήσεως ἀπεφασίσθη ἵνα ὑποστῶ τὸν κεφαλικὸν θάνατον. Τότε δὴ ὁ καπετάνος ὅπως μὴ ἀναλάβῃ ἅπασαν τὴν εὐθύνην, διότι οὗτος ἦτο ἀναγνωρισμένος ὡς ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας καὶ κεκρυγμένος ληστής, ἐζήτησε νὰ γίνῃ γραπτὴ ἡ ἀπόφασις ἣν ὤφειλον νὰ σφραγίσωσι πάντες οἱ συναρχηγοὶ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτης διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο· καὶ ὁ θάνατός μου ἀπεφασίσθη ἄνω τῆς Σελινίτσας δημοφώνως, διότι οἱ μὲν ἐφοβοῦντο μὴ ἔλθωσιν εἰς συμπλοκὴν μετὰ παγάνας καὶ πάθωσιν ἐξαιτίας μου, οἱ δὲ ἐξεδικοῦντο τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν.

20 Ἰουλίου.

Ἀνέτειλε τέλος ἡ ἡμέρα μετὰ τοσοῦτον ὀλιθερὰν νύκτα. Εἰ-

μαι ἤδη πεπεισμένος παρά ποτε ὅτι θεωρῶ δι' ὑστάτην ταύτην φορὰν τὸν Ἴλιον ἀνατέλλοντα. Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐξοχικὴν ἐν Κο- νίτζῃ πηνήγυριν γιγνομένην ἐτησίως κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ ἀναπολῶ τὸ ὥραλον παρελθόν, ὑπερ δὲν ὑφίσταται πλέον. Ὅποιαι σκληραὶ ἀναμνήσεις ἐπιβαρύνουσαι τὴν ἐπιθανάτιον ἀ- γωνίαν μου! Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις παρέρχεται ἀνεπαισθήτως καὶ ὁ Ἴλιος φαίνεται σπεύδων ἵνα κρυβῆ ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος, ἀλλ' ἔχει κίσει ἵκανὸν διάστημα νὰ διατρέξῃ μέχρι οὗ φθάσῃ εἰς τὴν δύσιν αὐτοῦ. Εἶχε παρέλθῃ τὸ μεσημέριον ὅτε ἀνέκυψεν ἐκ τοῦ ληθάργου ἀκροώμενος τῆς συνομιλίας τοῦ Χασμπῆ μετὰ τινος τῶν ληστάρχων τῆς συμμορίας, πλησίον ἡμῶν εὐρι- σκομένων ἤδη, ἀγνοῶ ἀπὸ πότε. «Δὲν εἶναι πολὺ ἄδικον, ἔλε- γον οἱ δύο οὗτοι πρὸς ἓνα τῶν φρουρῶν μου, νὰ τὴν θυσιάσω- μεν ἄνευ αἰτίας; Ἴμεῖς ἂν δυνηθῶμεν νὰ τὸν σώσωμεν, τὸ ὀ- ποιον δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ λάβωμεν τὴν βξαγορὰν δὲν θὰ ἔχωμεν καὶ μέγα Γκιουνάχ (ἀμάρτημα).» «Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ σημειώσατε ὅτι εἴμεθα δέκα ἐναντίον πεν- τήκοντα καὶ καταδιωκόμενοι δὲν θὰ σωθῶμεν οὔτε ἡμεῖς αὐτοὶ, πολλὰ μᾶλλον ὁ αἰχμάλωτος· ἔπειτα θὰ ἀποκεφαλίσθῃ ἓνας καὶ, τί σημαίνει; οὐδέν· πολλοὶ ἴσως θὰ διώσθουν κατ' ἄμπακτ- σήσι (ἀνταμοιβὴν) διὰ τὸν θάνατόν του.»

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ἄτινα δύναται νὰ φαντασθῇ ὁ φίλος ἀνα- γνώστης εἰς ποίαν θέσιν δεινὴν μὲ κατέχουσι, μᾶς πλησιάζει ὁ καλούμενος Ἰσατ ὑπὸ τῶν ἑταίρων, ὑπὸ δὲ τοῦ καπετάνου Κα- ταρχός, ἀνὴρ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, ἀνσστήματος ὑψηλοῦ, μελαψὸς τὴν ὄψιν, τὸ βλέμμα ἔχων βλοσηρὸν καὶ ἀραιὸν τὸ γέ- νειον καὶ, ξένος τῆς μέχρι τοῦ νῦν συνομιλίας τῶν παρακαθη- μένων, λέγει ὅτι εἶχεν ἤδη ἀκονίσει τὴν σπάθην του καὶ ἀνέ- μενε μόνον τὴν διαταγὴν τοῦ καπετάνου. ἀλλ' ὥς ἐτεκμαίρετο τὴν ἐσπέραν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις. Ἐκάθησε πλη- σίον μου ἀτάραχος. Ἦτο βεβαίως ὁ δῆμιός μου· ἦτα ἐκεῖνος ὁ- στις διὰ μιᾶς κινήσεως, δι' ἑνὸς σπαθίσματος ἤθελε μὲ ἀπο- σπάσει ἐντελῶς ἀπὸ τὸν ἐπίγειον κόσμον, ἀμεριμνῶν ὅλως ἂν ἡ ζωὴ μου ἦτο τοσοῦτον πολῦτιμος εἰς τοὺς οἰκείους καὶ τα- σοῦτον πωθητὴ εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰς φίλους καὶ ἄλλους· τὴν δὲ ὑπηρεσίαν ταύτην ἐκέρδισε διὰ κλήρου, κατὰ τὰ εἰθισμένα, ἀποφέρων καὶ γέρας ἐκ ταύτης, ὀρισθὲν προηγουμένως, δύο καὶ ἡμίσειαν ὀθωμ. λίρας. Ἐξήκολούθησε δὲ ἐπομένως διηγούμενος τὸ σχέδιον, καθ' ἃ ἔμελλον νὰ ἀποθάνω, ὅπερ δὲν θὰ ἔπραττεν ἂν ἐγίνωσκεν ὅτι ἐννοῶ τὴν Ἀλβανικὴν, ἐπεὶ δὴ καὶ οὗτος ἐν

ὅλη τῆ ἀγριότητί του δὲν ἐνησιμενίζετο, ὅσον ἐκ τῆς ὀμιλίας του ἐξήγαγον, νὰ μὲ σύρῃ ἐκ τοῦ τραχήλου. ὀλίγον ἀπωτέρω καὶ κόψῃ τὴν κεφαλὴν μου, ἐκ δὲ τοῦ σχεδίου των τούτου πᾶς τις δύναται νὰ ὁμολογήσῃ ὡς ἐγώ, ὅτι πάντες οἱ λησται ἐσκέπτοντο νὰ μοὶ δώσωσι θάνατον αἰφνίδιον ἤθελον εὐγενῶς πῶς νὰ κόψωσι τὴν κεφαλὴν μου. Κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα ἐνῶ θὰ εὕρισκόμεθα εἰς ὀδοιπορίαν, περὶ τὴν δωδεκάτην ἐσπερινὴν, πλησίον τοῦ ποταμοῦ, μετὰ τὸ τρίτον σύριγμα τοῦ καπετάνου ἡ ὀπισθοφυλακὴ ἔπρεπε νὰ πυροβολήσῃ, προσποιουμένη ὅτι διώκεται ἡ συμμορία ὑπὸ παγάνας, καὶ ἐνῶ ὁ πυροβολισμὸς ἐπρόκειτο νὰ γενικευθῇ καὶ οἱ λησται τραπῶσιν εἰς φυγὴν πρὸς τὸν ποταμόν, ἐν τῇ συγκλίσει ταύτῃ ὁ δῆμιος ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον τοῦ ἐξ ἀπροόπτου· καὶ τὸ μὲν σῶμά μου ριφθῆ εἰς τὸν ποταμόν ἡ δὲ κεφαλὴ μου δειχθῆ εἰς ἐκείνους μόνον ὅτινας, ὡς αὐτοὶ ἔλεγον καὶ ὅπερ εἰς ἐμὲ φαίνεται ἀπίθανον ἔλωις, ἐπεθύμουν διακαῶς τὸν θάνατόν μου, καὶ θὰ ἔδιδον καὶ ἀμοιβὴν μάλιστα, καὶ ἀκολούθως ἐξαφανισθῆ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ὅπως μὴ γνωσθῆ ὅτι ἐφονεύθην ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κονίτῃ, εἶχε διαδοθῆ ὅτι μὴ δυναθεὶς ἵνα ἀνθέξω εἰς τὰ δεινὰ καὶ τὰς κκουχίας τῆς αἰχμαλωσίας, ἀσθενήσας, ἀπέθανον, καὶ ἐτάφην εἰς ἐξωκλήσιον, οὕτω πιθανῶς ἔλέγετο, ὑποβοηθούμενοι οἱ λησται ὑπὸ τῆς φήμης ταύτης ἠδύναντο νὰ καλύψωσιν ἐντελῶς τὸν φόνον καὶ ὥσιν ἐκτὸς εὐθύνης. Τοιαυτὰ τινὰ τὰ σχέδια, ὡς ἤκουσα λεπτομερῶς διηγούμενον καὶ ἐκθέτοντα ταῦτα τοῖς φρουροῖς μου τὸν δημόσιον Ἑσάτ. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἐγγύζει ἡ τελευταία ὥρα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἵσταμαι εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, ἢ κάλλιον εἰπεῖν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, διότι οὗτος ἦτο ὁ τάφος μου. Ὅθεν ὑψῶ χεῖρας δεδεμέναις, ὅσον μοὶ ἦτο δυνατόν, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸ θεῖον ἔλεος ἐπὶ τοῖς πταίσμασί μου· ἀποχαιρετῶ ἐν νῶ μετὰ δακρῶν οἰκείους καὶ λοιποὺς καὶ πάντα τὰ ἐγκόσμια καὶ ζητῶ ἐπὶ τέλους ὕδωρ ὅπως πῖω διὰ τελευταίαν φορὰν, εἴ καὶ μὴ ἐδίψων, καθότι ἐν τῇ διημέρῳ ἀγωνίᾳ ταύτῃ ἀπέσχον ἐντελῶς φαγητοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πηγὴ ἦτο μακρὰν μοὶ ἤρνηθησαν τοῦτο οἱ φρουροὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ· εἰς δὲ τούτων μᾶλλον ἀγαθὸς, μοὶ προσέφερε τότε ξυνά τινὰ ὀπωρικὰ (κδύμπουλα), ὅπως σθέσω τὴν δίψαν, ἐξ ὧν καὶ ἔφαγον ἱκαίᾳ. Πλησιάζει ἡδὲ ἡ ἐνάτη τῆς ἡμέρας· τρεῖς, ἴσως, ὥραι ζωῆς μοὶ ἐναπομένουσιν εἰσέτι. Νέφη πυκνὰ καὶ ὑετώδη ἐκάλυψαν τὸ στερέωμα· τὸν δὲ ἥλιον ὅστις μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν

φαίνεται διὰ μέσου τῶν νερῶν ἀναπέμπων ἀκτίνας φωτός, ἀνυόχι καὶ ἐλπίδων, νῦν ὅτε ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω οὐδαμοῦ τὸν ἀνακαλύπτω. Τὰ νέφη πυκνοῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ βροχὴ ραγδαία ἤρξατο καταπίπτουσα. Τὰ ἐνδύματά μου πάντα ἦσαν πλέον ἐντὸς ὀλίγου κατάβρεκτα ἢ δὲ ὑγρασία εἶχε διαπεράσει τὸ σῶμά μου μέχρι ὀστέων, ἀλλὰ πρὸς ὅλα ταῦτα διεκείμην ἀναισθητῶν. Τὰ δάκρυα ἐν τούτοις ἔρρεον κρουνηδὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ συνεχῶς ἐκυλίσαντο ἐπὶ τῶν παρειῶν μου παχέαι σταγόνες αὐτῶν καταπίπτουσαι εἰς τὴν γῆν ὡς ἐκείναι τῆς βροχῆς. Τὸν Ἥλιον δὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ! Ἰδοὺ σταχασμὸς ὅστις μὲ ἐπανεφέρειν εἰς τὰς αἰσθήσεις μου πάλιν καὶ δύναμαι νὰ ἀντιληφθῶ τῆς συνομιλίας καὶ τῶν ἀστεϊσμῶν τῶν ληστῶν, τῶν ὀλίγον τι ἀπεχόντων, ἀναφερομένων ἐπὶ τὸν δῆμιον Ἰσάτ, εὐρισκόμενον ἤδη μεταξὺ αὐτῶν. Ἐκαστος τῶν ληστῶν τούτων ἐπειράτο νὰ ἀπομιμηθῆ τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τῆς ἀποκοπτομένης κεφαλῆς καὶ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ὅλου σώματος τὴν φρικίαν καὶ τὴν ἔντασιν τῶν μελῶν· πάντες ἐγέλων ἐπὶ τούτοις μὴδ' αὐτοῦ τοῦ Ἰσάτ ἐξαιρουμένου, ὅστις, εἰρήσθω, προσεποιεῖτο τὸν ἀτάραχον καὶ γενναῖον, πρὸς πάσας τὰς φλυαρίας ταύτας τῶν συντρόφων του.

Ὁ Σέλιος εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα περίπου βημάτων μετὰ τοῦ Μπεκτάση καὶ τῶν ὀπαδῶν του· ἐν τῇ ἐσχάτῃ δὲ ταύτῃ ἀπογνώσει μου ἐσκέφθην ὅτι ἦτο καλὸν νὰ προσδράμω εἰς αὐτὸν, εἰ καὶ πεπεισμένος σχεδὸν περὶ τῆς ἀποτυχίας. Προσεποιήθην λοιπὸν φυσικὴν ἀνάγκην, διότι δὲν μοι ἐπετρέπετο νὰ ἀπομακρυνθῶ τῶν φρουρῶν ἢ νὰ πλησιάσω τινὰ ἄλλον, καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ προὔχωρητα ὀλίγα βήματα, ὅπως δυνηθῶ νὰ ἀνακαλύψω τὸν Σέλιον, ἀκολουθούμενος ὑφ' ἑνὸς τῶν φρουρῶν κρατοῦντος τὸ σχοινίον· ἅμα δὲ εἶδον τὸν Σέλιον δι' ἑνὸς αἰρνηδίου ἄλματος ἀπέσπασα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ φρουροῦ τὸ σχοινίον, ὅπερ ἐκ τῆς βροχῆς σκληρυνθὲν ἐξέφυγεν εὐχερῶς αὐτῶν καὶ ἔδραμον πρὸς αὐτὸν, ζητήσας θέσιν πλησίον του. Οἱ φρουροὶ ἔδραμον ἐπίσης κατόπιν μου θέλοντες ἵνα μὲ ἀπαγάγωσι, ἀλλ' ἐγὼ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σέλιου εἶπον. «Σέλιο καὶ Μπεκτάση, γνωρίζω καλῶς τὰ ὅσα σὰς συνέβησαν καὶ λυποῦμαι πολὺ· ἤλθον νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν λύπην ἣν αἰσθάνομαι εἰλικρινῶς, ἐπειδὴ μέλλω ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀποθάνω, καὶ ἐπομένως σὲ παρακαλέσω Σέλιο ἵνα μοῦ κόψῃς σὺ, μὲ τὰς χεῖράς σου, τὴν κεφαλὴν, ἣν καὶ θὰ φέρῃς μόνος σου εἰς τὴν μητέρα μου μὲ ἐπιστολήν μου, τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ δώσω. Θὰ σὲ

αυστήσω εἰς τὴν μητέρα μου ὡς φίλιν μου, ὡς ἀδελφόν μου· καὶ ὡς υἱόν της. Ἐὰ αὐτὰ θὰ γράψω καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου· θὰ ἀναγνώσῃς τὰς ἐπιστολάς μου. Σε ἐξορκίζω εἰς τὸν Μιχαῆλ Ἄλῃ καὶ τὸν Μπαμπᾶ Χουσον ἵνα μὴ παραλείψῃς τὴν παραγγελίαν μου τούτην καὶ ἐπαναλαμβάνω νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἀπαιτῶ νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃς σὺ· ἡ κεφαλὴ μου δὲν θὰ πέσῃ ὑπ' ἄλλης χειρός. . . » Ἐνταῦθα διεκόπην ὑπὸ τῶν φρουρῶν ὅτινες ἠθέλησαν νὰ μὲ σύρωσι διὰ τῆς βίας ἀγνοῶ ποῦ, εἰς τὴν προτέραν θέσιν ἢ εἰς τὸν θάνατον· ὅθεν δακρύων ἐνηγκαλίσθην τοὺς πόδας τοῦ Σέλιου καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἔστησαν, σύρας τὸ γιαταγάνιον αὐτοῦ· τὸ ἐνεχείρισα αὐτῷ καὶ κύψας τὸν ἀθχένα τῷ εἶπον «κτύπα εἰς σὲ ἀρμόζει νὰ πάρῃς τὴν κεφαλὴν μου» Οὗτος δὲ λαβὼν διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν κεφαλὴν μου ἤγειρεν αὐτὴν καὶ μὲ ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμυκτί. Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς του ὑπερίσχυσε τῆς φιλοτιμίας, ἡ δὲ ἀπαλὴ αὐτοῦ καρδιά σκληρυνθεῖσα πρὸς ὀλίγον κατέστη ἔτι μαλακωτέρα· ὅθεν τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀφθόνως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κλαίων μοὶ εἶπε· «Νικολάκη, ἂν καὶ ἀπεφάσισα τὸν θάνατόν σου μετὰ τῶν ἄλλων διὰ τὰς προσβολὰς αἱ ὑπέστην, διότι γνωρίζεις τὰ καθέκαστα τῶν οἰκογενειῶν μας καὶ μὲ δικαιολογεῖς καὶ ὁ ἴδιος, καλῶς ἤδη σκεπτόμενος, ἐννοῶ ὅτι ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι ὁ ἴδιος τῶν παθημάτων τῆς οἰκογενείας μου, καὶ τοῦτο χωρὶς τὴν θέλησίν μου, λοιπὸν σοὶ ὀρκίζομαι πάλιν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σὲ βλαψῇ πλέον, εἶμαι ὁ πρῶτος Σέλιος, ὄχι ὁ χθεσινὸς καὶ ὁ πρυχθεσινός·» μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ μὲ ἤσπασθη· καὶ ἐγκαταλιπὼν με πλησίον τοῦ Μπεκτάση καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐτοῦ ἀπῆλθε πρὸς τὸν καπετάνον.

Ἦρῃ νὰ πεισθῶ ὅτι διεξέφυγον τὸν κίνδυνον, διότι καὶ ὁ Μπεκτάσης μετὰ συγκινήσεως ἀποβλέπει εἰς ἐμὲ καὶ οἱ ὄπαδοὶ αὐτῶν ἐν μιᾷ στιγμῇ μεταβάλλονται. Μοὶ προσφέρουσιν σιγᾶρον ὑπερ λαμβάνω εὐχαρίστως καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τοῦ Σέλιου ἔρχεται καὶ ὁ καπετάνος, ὅστις μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἐφιλονεῖκε μετὰ τῶν ὀπαδῶν του, καὶ ὁμολογεῖ καὶ οὗτος μεταμέλειαν διὰ τὰ προαποφασισθέντα. Τὰ μαύρα νέφη λοιπὸν ἅτινα μὲ ἐκύκλουν ἤρξαντο διαλυόμενα, ἡ δὲ ἀκτίς, ἣν ὁ ἥλιος ἐν τῇ δύσει του ἤδη διὰ μέσου τῶν βροχοφόρων νεφῶν, ἠδυνήθη νὰ ἐκπέμψῃ, δὲν ἦτο ἀκτίς ἀποχαιρετισμοῦ ἀλλ' ἐλπίδος. Ὅποια μεταλλαγὴ ἰδεῶν καὶ ἀποφάσεων καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς ληστὰς! Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω ἂν τὰ παρελθόντα, ἢ τὰ παρόντα, εἶναι ὄνειρον, ἀλλὰ τί λέγω; ἀμφότερα ἦσαν πραγματι-

κότης. Όλοι οί λησται άπεράσισαν εκ συμφώνου νά αναχωρήσωσι μετ' έμοϋ πρὸς τὰ μέρη τῆς Κονίτσας. « Έχοντες τὸν Νικολάκη μαζή μας, εἶπον, ὅστις ἔχει (;) τὴν δὲν θὰ πάθωμεν τίποτε. » Συνηθροίσθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ οἱ Ἀρχηγοὶ καὶ συνεννοήθησαν περὶ τῆς ἔξαγορᾶς. Ἐπομένως δὲ με̄ προσεκάλεσαν ἵνα γράψω περὶ ταύτου πρὸς τοὺς οἰκείους μου καὶ ἔγραψα ἀμέσως τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν.

« Μητέρα μου, Ἀδελφέ μου καὶ Γαμβροί μου!

« Ἐάν ἐγνωρίζετε τὴν Θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκομαι, ἠθέλετε ἐνεργήσε̄ ἐτι δραστηρίως περὶ τοῦ δυστυχοῦς Νικολάκη, ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἔξαγορὰν του. Ἐχων ἐνώπιόν μου τὸν θάνατον διατελῶ καὶ σωματικῶς καὶ ἠθικῶς καταβεβλημένος καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς γράψω πολλά. Φροντίσατε ἐπαναλαμβάνω διὰ τὴν ἀπολύτρωσίν μου, φανῆται χρήσιμοι εἰς τὴν δυστυχίαν μου. Όταν θὰ γίνῃ ἡ ἔξαγορὰ νὰ σταλῇ τίμιος καὶ καλὸς κολαούζος, ὅστις ἐνήργει καὶ μέγρι τοῦ νῦν καὶ τὴν ἔξαγορὰν νὰ τὴν φέρῃ με̄ τὸν φίλον μου Χουρσίτ μπειην.

Ἀσπάζομαι τὰς ἀδελφάς μου καὶ τὴν σύζυγόν μου, ὡς καὶ τὸν πολυπόθητόν μου Ἰρακλῆν, νοερῶς, προσαγορεύων τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους πάντας καὶ εἰμὶ »

Νικόλαος Κ. Βεκιάρης.

20 Ἰουλίου 1878.

Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν με̄ πρόετρεψαν ἵνα γράψω καὶ πρὸς τὸν Ἀλάμπειην ἐσέραν ἵνα πύσῃ τὴν καταδίωξιν μέγρις οὐ γίνῃ ἡ ἔξαγορὰ. Ἐγραψα λοιπὸν καὶ πρὸς τὴν τὴν ἐνδοξότητά του ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐννοίαν, διότι ἀντίγραφόν τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἐφύλαξα.

« Μόλον ὅτι ἡ Σεβ. Κυβέρνησις ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν γενικὴν ὠφέλειαν καὶ ἡσυχίαν δὲν δύναται νὰ ἀποστῇ, ἔστω καὶ πρὸς καιρῶς, χάριν ἐνὸς ἀτόμου, τῆς καταδίωξεως τῶν κακουργῶν, ἡ δὲ Ἰμετέρα ἐνδοξότης, ὡς λειτουργὸς λυτῆς ἀκριβῆς, φροντίζειτε πρὸς καταστροφὴν τῆς συμμορίας καὶ σύλληψιν τῶν κακουργῶν, ἀλλὰ ὡς φίλος καὶ πατριώτης λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς παρακαλέσω, ὅπως χαλκρώσητε τὴν καταδίωξιν, μέγρις οὐ ἐλευθερωθῶ, διότι κινδυνεύει πολὺ ἡ ζωὴ μου. Ἄν δὲν εἰστακουσθῇ ἡ παράκλησίς μου αὕτη καὶ πάθω ἕνεκα τῆς καταδίωξεως, ἀπέναντι τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως δὲν μαρτύρωμαι ἐνώπιον

τοῦ Θεοῦ ἐχούσης ὑπ' ὄψιν τὸ γενικόν, ὡς προεῖπον, ἀλλ' ἀπέ-
ναντι τῆς ἡμετέρας ἔνδοξότητος ὡς πατριώτου.

Σὰς προσκυνῶ καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸ τέταρτον
τοῦ χάρτου κτλ. »

Οὔτω πῶς ἔγραψα, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀμφοτέρας παρέλα-
βον ὁ Σέλιος ὁ Ντίντος καὶ ὁ Τζιομαλῆς ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώ-
ρῃν, ὅπως συναντηθῶσι μετὰ τοῦ μεσίτου· προτοῦ δὲ ἀνα-
χωρήσωσι τοὺς παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἵνα γράψω καὶ
πρὸς τὸν φίλον μου Χουρσίτ-μπεην καὶ μετὰ τινὰ σύσκεψιν,
περὶ τούτου, μοὶ τὸ ἐπέτρεψαν καὶ ἔγραψα αὐτῷ ὡς ἑξῆς·

« Ἀδελφε Χουρσήτ-μπεη!

Φρόντισον διὰ τὸν ἀδελφόν σου, ἕσον τὸ δυνατὸν τὸ ὀργηγο-
ρώτερον νὰ λυτρωθῇ· μαζὴ μὲ τὸν κολαούζον νὰ ἔλθῃς μὲ τὴν
ἐξαγορὰν διὰ νὰ μὲ παραλάβῃς καὶ μὲ ἀπαλλάξῃς τῶν βασά-
νων ἅτινα ὑποφέρω. Σὰς ἀδελφικοπροσκυνῶ »

Τῆ 20 Ἰουλ. 1878.

Ὁ δυστυχῆς ἀδελφός σου

Νικόλαος Κ. Βεκιάρης.

Ἐκλείσα καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐπιγράψας τὴν ἐνε-
χείρῃσα πρὸς τοὺς τρεῖς ἀναχωροῦντες, οὔτινες ἀποχαιρετήσαν-
τες πάντας καὶ ἐμὲ ἀνεχώρησαν εὐχχθέντες ἡμῖν καλὴν ἐντά-
μωσιν, ἡμεῖς δὲ αὐτοῖς καλὸν δρόμον καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν τῆς
ἀποστολῆς τῶν. Ἐν τούτῳ δὲ ἠλλάγησαν οἱ φρουροί μου, τῶν δὲ
ἑσάτ' τὴν δῆμιον, παρέλαβον οἱ ἀναχωρήσαντες, ἀφοῦ πρῶτον
ἐπεστράφησαν αἱ 2 1/2 λίραι παρ' αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀρχηγούς,
καὶ ἐσχίσθη ἐνώπιον πάντων ἡ καταδικάζουσα εἰς θάνατον τὸν
αἰχμάλωτον ἀπόφασις. Ἐν τῷ ἄμκ· λοιπὸν δύο· τρία βήματα
πρὸς τὰ ἐμπρὸς, πρὸς τὴν σωτηρίαν· ἀλλὰ πόσα εἰσέτι χρειά-
ζονται! Ἄραγε ἐξέλειπεν ὀλοτελῶς ὁ κίνδυνος; Εἶμαι πολὺν και-
ρὰν ἀκόμη τοῦ σωτηρίου λιμένος καὶ τίς οἶδεν ἐν τῇ δεκαη-
μέρῳ κελαγοδρομῖα, ἥτις μοὶ ἐναπομένει, ποσάκις ἐναντίσι πάν-
μοι θέλουν πνεύτει καὶ ὁποῖα φοβερὰ κύματα θέλουσι κατα-
κλείσει· καὶ πάλιν τὸ πλοῖον ἡμῶν, ὠθοῦντές με εἰς ναυάγιον.
Ὡς προχωρήσωμεν.

Ἀνεχώρηταμεν, ἀγνοῶ ἀπὸ πόθεν, διευθυνόμενοι εἰς Τράμμους.
Καθ' ὁδὸν μὲ ἐστενοχώρησαν τὰ ὑποδήματά μου (τζαρούχια)
στενὰ καὶ παλαιὰ ὄντα, ὑπέπερον· τότε δὲ εἰς τῶν νέων φρου-

ρῶν μου, οἵτινες ὅλοι ἦσαν ὁμήλικές μου, συγκινηθεὶς ἀντήλλαξε τὰ ἐδικά μου μετὰ τῶν ἑαυτοῦ, ὄντων καινῶν καὶ εὐρέων, καὶ οὕτως ἐξηκολούθησα βαδίζων ἀνετώτερον.

Μετὰ δέωρον ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς πηγὴν, ἐν ἣ ἔραγον τὸ δειπνον, εἰ καὶ λιτώτατον, μὲ πολλὴν ὄρεξιν· καὶ ἀφοῦ μετὰ τὸ δειπνον ἐκαπνίσσαμεν τὴ σιγάρον, ἐπελαβόμεθα τῆς ὁδοῦ βαδίσαντες ὑπὲρ τὰς τέσσαρας ὥρας· καὶ στάντες πρὸς μικρὰ ἀναφυχὴν ἀπεστείλαμεν εἰς τῶν ἑταίρων, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὰ χρειώδη τῆς αὔριον, εἰς τὴν πλησίον στάνην, οἱ δὲ λοιποὶ καὶ πάλιν ἐξηκολούθησαμεν τὴν ὁδοιπορίαν ἐπὶ τρεῖς ὥρας βαδίζοντες εἰς ὁδὸν ὁμαλὴν καὶ διὰ μέσου ὠραίων καὶ καταπραίνων πεδιάδιων διερχόμενοι, μέχρις οὗ ἐφθάσαμεν, ἅμα τῇ ἀνατολῇ εἰς τὸν τόπον τῆς διημερεύσεως.

21 Ἰουλίου.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἐν ἣ ἤλθομεν, εὔρομεν καὶ σκηνάς τινὰς ἐκ κλάδων ἐτοιμούς· τοῦτο μὰς ἔθηκεν εἰς περιέργειάν τινα, ἀλλ' ἐπληροφορήθημεν ἐγκαίρως ὅτι εἰς ταύτας κατέλυσε πρὸ δύο ἡμερῶν ὁ Ἀρχιληστὴς Ἀμπετινὴς μετὰ τῶν ἑαυτοῦ καὶ οὕτω διελύθη ἡ ἀπορία ἡμῶν. Ὁ Χασμπὴς ἐπομένως διηυθύνθη μετὰ τῶν ἑαυτοῦ ἄγων καὶ τὸν αἰχμάλωτον εἰς τὴν καταλληλοτέραν τῶν σκηνῶν καὶ ἐπειδὴ ταύτην εἶχον προκαταλάβει δύο τῶν συντρόφων, οὗς οὕτως προσεκάλεσε νὰ ἀπέλθωσι ταύτης, ἐγεννήθη ἔρις σφοδρὰ, οἱ δὲ φρουραὶ μου ὤρμησαν κατὰ τῶν μὴ ὑπακούοντων ξιφῆρεις. Τοῦτο δὲν ἦτο συμφέρον εἰς ἐμὲ ὅθεν προσέδραμον εἰς τὸν καπετάνον, ὅστις ἐποιήσατο παρατηρήσεις εἰς τοὺς δύο τούτους, οἵτινες ἀπεχώρησαν τῆς σκηνῆς δυσαρεστημένοι κατ' ἐμοῦ. Δὲν ἐβράδυνον δὲ νὰ προσεταιρισθῶσι καὶ τινὰς ἐτέρους καὶ ὅλων τούτων ὁ τρόπος ἐπομένως προσέλαβεν ἀπειλητικὸν κατ' ἐμοῦ χαρακτῆρα. Ὁ Μπεκτάσης ἐνήμερος τούτων μοὶ ἐπέταξε νὰ μὴ κινηθῶ τῆς θέσεώς μου, ζητήσας τὴν συγκατάθεσιν τῶν λοιπῶν ἀρχηγῶν ὅπως μείνω παρ' αὐτῇ τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ οὕτω ἐγένετο. Ὅθεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω καθόλου τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ιδέας καὶ γνώσεις τοῦ ληστοῦ τούτου καὶ πρὶν ἀναφέρω τὰ τῆς συνομιλίας ἡμῶν, ἐν συνόψει, προτάσω τὰ προτερήματα καὶ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ.

Ὁ Μπεκτάσης ἦτο ἀνὴρ εὐπρόσωπος κοντοῦ ἀναστήματος, ἢ κάλλιον μετρίου, μὲ ὠραῖον καὶ περιποιημένον μύστακα· ἐν γένει κατὰ πάντα κόσμιος, ὅσον τῷ ἐπιτρέπετο. Ἦτο ἐξάδελφος τοῦ

Σέλιου, κολονιάτης, ἀλλ' ἐκ τῆς ὀμιλίας του καὶ τῶν ἐκ πείρας γνώσεών του οὐδέποτε ἤθελέ τις πεισθῆ ὅτι οὗτος ὑπῆρξε γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Καστοβιστίου, ὡς μέχρι τινὸς συνέβαινε καὶ εἰς ἐμέ. Μητρικὴ αὐτοῦ γλῶσσα ἦτο βεβλάχικη ἢ Ἀλβανικὴ, ἀλλ' ὠμίλει καλλίον ἐμοῦ τὴν Ἑλληνικὴν· ἦτο πρὸς τούτοις κάτοχος καὶ τῆς Ἰταλικῆς καὶ τῆς Τουρκικῆς· καὶ ἐγίνωσκεν ἐν μέρει, ὡς μοὶ ἔλεγε, καὶ τὴν Γαλλικὴν· ἦτο πολὺγλωσσος. Εἶχε περιέλθῃ μετὰ τὴν Κων[πολιν, ἐν ἧ ἔμεινεν ὑπὲρ' τὰ ἐννέα ἔτη, καὶ ἄλλα πολλὰ μέρη ἐπομένως ἦτο καὶ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καὶ ἄξιος συναναστροφῆς.

Ἀφοῦ παρετέθη τὸ βρακίον, οὕτινος ἐποιοῦμεν πάντοτε, δασάκις ὑπῆρχεν ἡμῖν, χρῆσιν κατὰ κέρυν, ἠσχίσσαμεν ὀμιλοῦντες σπουδαίως περὶ διαφόρων ἀντικειμένων καὶ δὴ καὶ περὶ πολιτικῶν, καθόσον οὗτος ἐγίνωσκεν ὅσα ἐν ταῖς πρόσφατοις ἡμεροῖσι νέε̄ ἀνεφέροντο, καὶ ἀφοῦ περὶ πολλῶν ἤκουσα αὐτοῦ ὀμιλοῦντος καὶ κρίσιν ἐπιφέροντος οὐχὶ ἀγρίου ληστοῦ περιτρέχοντος τοῦς δρυμοὺς καὶ τὰ βρη, ἀλλ' ἡμέρου καὶ ἀνεπτυγμένου πολίτου, τῷ παρετήρησα ἐν τέλει ὅτι ὁ ἄνθρωπος γνώσεων καὶ ἰδεῶν ὡς αὐτός, πράττει ἀτύγγνωστον ἀμάρτημα ἐπαγγελλλόμενος τὸν ληστὴν, τὸν κακυῦργον, ἐνῷ δύναται νὰ ζήσῃ ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεώς του βίον ἡσυχον καὶ ἐντιμὸν μετὰ τῆς κοινωνίας.

« Οἱ λόγοι σου εἶναι καλοὶ, μοῦ εἶπεν, ἀλλὰ σεῖς οἱ εὐγενεῖς δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ ἀποστρέψετε τὴν ληστὴν τόσον καὶ νὰ κατακρίνητε τὸ ἐπάγγελμά του ὅσον τὸ κατακρίνητε, διότι ἐσεῖς οἱ ἴδιοι θεωρεῖτε καὶ κηρύττετε ὅτι τὸ συμφέρον εἶναι δίκαιον· καὶ τότε καὶ ἡμεῖς οἱ λησταὶ τί ἄλλο κάμνομεν παρὰ κυνηγοῦμεν τὸ συμφέρόν μας, μὲ κίνδυνον· μάλιστα τῆς ζωῆς μας, μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀποκαταστήσωμεν εὐτύχεις τὰς οἰκογενεῖας μας. » « Λοιπὸν, τοῦ ἀπήντησα, εἶναι τίμιος πρᾶματευτής· καὶ αὐτὸ ὅπου κάμνεις εἰς ἐμέ εἶναι δίκαιον διότι εἶναι συμφέρον σου, ἀλλοίμονον! Δὲν συλλογίζεσαι, μὲ αὐτὰς τὰς παραδοξολογίας σου ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὁ κόσμος. » « Νήπως ὁ κόσμος δὲν τὰ κάμνει ὅλα κατὰ τὸ συμφέρον του, » μοὶ ἀπεκρίθην « Ὁ κόσμος, τοῦ εἶπον, ὅ,τι κάμνει τὸ κάμνει διὰ τὸ συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος· ἐνῷ οὐ ἐργάζεται διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ, ὅσα ἂν λέγῃς, ἡξέυρω καὶ εἶμαι εἰς τὴν καρδίαν σου ὅτι καὶ ἐσὺ ὁ ἴδιός με τὴν συνειδησίην σου γνωρίζεις ὅτι δὲν τρέχεις καλὸν δρόμον καὶ ἀποστρέφεται τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. » « Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν Νικολάκη, μοῦ εἶπε, μὲ ὅλα αὐτὰ ὅπου σοῦ εἶπα προτιήτερα πολλάκις συλλογίζομαι καὶ ἀ-

ναθεματίζω τὴν ὥρα ὅπου ἐμβῆκα εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν, δὲν εἶμι χειροτέρα ζωὴ ἀπ' αὐτὴν, ἀγκαλὰ τὸ βλέπεις καὶ μόνος σου, ἀλλὰ, νὰ μὲ πιστεύσης, χωρὶς νὰ θέλω ἔγεινα ληστής, ὅτι σοῦ ἐξηγηθῶ πῶς, καὶ ὄρκισον καὶ τὸν καπετάνην εἰς ὅ,τι θὰ σοῦ εἶπω, ἂν θὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, διότι γνωρίζει τὰ καθέ-
καστα. Ἴδου δὲ τὸ ἱστορικόν.»

« Πρὸ ὀκτώ μηνῶν ἦλθον ἐκ Κων[πόλεως εἰς τὴν πατρίδα ὅθεν προσεκλήθην ὑπὸ τοῦ Νταϊλάν-μπεη καὶ μετέβημεν εἰς Θεσσαλίαν πρὸς καταστολὴν τῆς ληστείας· ἀφ' οὗ δὲ ἡ Κυβέρ-
νησις διέλυσε τὸν ἄτακτον στρατὸν ἀνεχώρησεν καὶ γὰρ ἐκείθεν καὶ ἦλθον εἰς τὰ Ἰωάννινα ὅπου ἐσχετίσθην μετὰ πολλῶν. Ὁ Γαμβρός μου ἦτο ληστής κεκηρυγμένος· ὅθεν χάριν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομά του, μετερχομένου τὸν ληστὴν ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἤδη, ἠναγκάσθη νὰ ἀπαγάγω ἐξ Ἰωαννίνων αἰχμάλωτον γέον-
τινα, υἱὸν ἐνὸς ἰατροῦ, ὃν καὶ ἔφερον εἰς Κιλόνιαν ἐπὶ τῇ προ-
θέσει ὅτι ὁ Γαμβρός μου διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐτύγχανεν ἀ-
μνηστείας, ἥτις ἄλλως δὲν τοῦ ἐδίδετο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐψεύσθην εἰς τὰς προσδοκίας μου ἠναγκάσθη νὰ ἀπολύσω ἐπὶ τέλος τὸν αἰχμάλωτον, λαβὼν ὡς λύτρα δέκα ὀθωμανικὰς λίρας μόνον.
Ἐπομένως μετὰ τοῦ γαμβροῦ μου καὶ τοῦ ἐξαδελφοῦ μου Σέ-
λιου κατηρτίσαμεν συμμορίαν ἐκ δεκαοκτῶ ἀτόμων, ἐπὶ σκοπῶ
τοῦ νὰ ἐκδικηθῶμεν τοὺς χάσμεις μου (ἀσπόνδους ἐχθροὺς) οἵ-
τινες τόσα κακὰ καὶ προσβολὰς ἐπέφερον εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅς
δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω. — Τοιοῦτοι δὲ ἐχθροί μου ὁ Νετζί-
πης καὶ ὁ Μπανούσης με τοὺς ἀδελφοὺς του ἦσαν κυρίως· καὶ
ὁ μὲν Νετζίπης κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐφρονεύθη, ὡς τὸ
ἠξεύρεις, καὶ μὰς ἐναπέμειναν ἤδη ὁ Μπανούσης μετὰ τῶν ἀ-
δελφῶν του καὶ ὀπαδῶν αὐτῶν εἰς τοὺς ὁποίους πολλάκις ἐστή-
σαμεν ἐνεδραν ἀλλὰ δὲν κατορθώσαμεν νὰ τοὺς φονεύσωμεν.
— Ὁ γαμβρός μου βαρυνθεὶς τὸ ἄτιμον αὐτὸ ἐπάγγελμα μὲ
ἐπίεζε πάντοτε, ὅπως ἐξεύρωμεν μέσον τι ἵνα τύχη ἀμνηστείας
καὶ ζήσῃ ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῆς πολυμελοῦς οἰ-
κογενείας του καὶ τῆς κοινωνίας. Μετ' οὗ πολὺ ἐμάθομεν ὅτι ὁ
ἀρχιληστής Κιζζήμης ἀπαγαγὼν ἐκ Μπάγλας τοῦ Ζαγορίου αἰχ-
μάλωτον ἔτυχεν ἀμνηστείας διὰ τοῦ μέσου τούτου καὶ ἡ εἰ-
δησις αὕτη ἐπέπλησε χαρὰς τὸν γαμβρόν μου, ὅθεν ἠρχίσαμεν
νὰ σκεπτόμεθα σπουδαίως τίνας αἰχμαλώτους ἠδυνάμεθα νὰ
λάβωμεν, ἔχοντας κάπως βαρύτητά τινά καὶ ὑπόληψιν, ἵνα δι'
αὐτῶν ἀμνηστευθῶμεν ὅλοι, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον τρία
σπήτια ἐν Κονίτῃ ἐφάνησαν ἡμῖν κατάλληλα· τὸ ἰδικόν σου,

τὸ τοῦ ἑξαδελφοῦ σου Γεωργίου καὶ τὸ τοῦ Πρίγκου ἱατροῦ. Λοιπὸν ἀπεφασίσαμεν ἀμέσως νὰ σὰς κάμωμεν τὸ κουλαοζλόκι καὶ ἐκ τῶν τριῶν συλλάβομεν ἕνα, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν βρύσιν ἢ εἰς ἅγιον Ἀθανάσιον, ὅπου ἐξέρχεται χάριν περιπάτου, ἢ, ἐν τέλει, μετημρισημένοι τέσσαρες ἢ πέντε εἴτε ἐκ τῆς ἀγορᾶς, εἴτε ἐκ τοῦ δρόμου ἀρπάσωμεν τινὰ ἐξ ὑμῶν καὶ οὕτω δυνηθῶμεν διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἀππλλαγῶμεν, μάλιστα ὁ γαμβρός μου, ἀπὸ τὸ μοχθηρὸν αὐτὸ ἔργον, δωρεάν. Τρις ἀπεπειράθημεν ἀλλ' ἀπετύχομεν· διὸ καὶ ἀπεφασίσαμεν διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς Κόνιτσαν, ἔστω καὶ μὲ θουσίαν καὶ ἐκκινήσαντες ἐφθάσαμεν εἰς μέρος τι ἐξ ὧρας ἀπέχον τῆς Κονίτσης. Ἐκεῖ ἐλάβομεν εἶδησιν ἀπὸ τὸν Ταμάζην καὶ ἀπὸ ἑνα ἄλλον νὰ συναντηθῶμεν εἰς ἕν μέρος· καὶ τοῦ μέρους δρισθέντος τὴν ἐπιούσαν ἠνταμώθημεν μὲ τὸν Ταμάζην καὶ μὲ τὸν φίλον μάξ, εἰς ὃν εἴχομεν ὅλοι ἀπεριόριστον ὑπακοὴν καὶ σέβας· καὶ ὁ φίλος οὗτος ἐπρότεινεν ἡμῖν, ἂν ἐδεχόμεθα, νὰ ἐνωθῶμεν μὲ τὸν Ταμάζην καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσωμεν ὡς ἀρχηγὸν διὰ νὰ πατήσωμεν τὴν Κόνιτσαν, ὅπου θὰ εἰσέλθητε εἰς τρεῖς οἰκίας μᾶς εἶπε, τοῦ Νικολάκη Βακίρη ἔνθα θὰ εὑρητε εἰς τὴν κάσσαν τέσσαρας χιλιάδας λίρας, τοῦ ἑξαδελφοῦ του Γεωργίου ὅπου θὰ εὑρητε ἐξ χιλιάδας λίρας καὶ τοῦ ἱατροῦ Πρίγκου ὅπου θὰ εὑρητέ τρεῖς χιλιάδας. Λαμβάνετε τὰ ἔτοιμα καὶ συγχρόνως καὶ αἰχμαλώτους, τὸν ἀδελφὸν του Νικολάκη καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν δύο ἄλλων, Γεωργίου καὶ Πρίγκου, ἵνα ὁ ἀδελφὸς Νικολάκης καὶ οἱ δύο γονεῖς φροντίσωσιν ἐπομένως διὰ τὴν ἐξαγορὰν. Διὰ τὴν λόγον αὐτὸν δὲν θὰ λάβητε αἰχμαλώτους τοῦ ἰδίου. Παρεδέχθημεν τοῦτ' λόγους καὶ συμβουλάς τοῦ φίλου, ἀλλ' ἐσκέφθημεν ὁμοῦ, ὅτι ἔχοντες δεκαοκτὼ ἀνθρώπους ἡμεῖς καὶ δώδεκα ὁ Ταμάζης, τριάκοντα τὸ ὅλον, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν· διὸ καὶ ἀπεφασίσαμεν νὰ παρλάθωμεν καὶ τρεῖς ἀκόμη μπολούκια, τοῦ Τζιομαλῆ, Χασμπῆ καὶ Μπήτου καὶ ἀμέσως εἰδοποιήθησαν οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν ἵνα παρευρεθῶν εἰς μέρος ὑποδειχθὲν αὐτοῖς, ἔνθα θὰ εὑρισκόν καὶ ἡμᾶς πάντας, μετὰ τέσσαρας ἡμέρας. Τούτων καλῶς διατεθέντων ἀπεχωρίσθημεν τοῦ Ταμάζην καὶ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἡμερῶν εὑρέθημεν ἅπαντες εἰς τὸ προσδιορισμένον μέρος. Ἐγένετο ἡ σύσκεψις καὶ τὸ σχέδιον καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιτεθῶμεν τὸ Σάββατον ἑσπέρας, 23ην Ἰουνίου, ἀλλ' ὁ Κολαούζος προλαμβάνει καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι εἰς Κόνιτσαν εὑρίσκετο ὁ Λημέτι λιάπης καὶ ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωμεν· ὅθεν ἐσκέφθημεν νὰ διαλυθῶμεν καὶ πάλιν, διότι ἐξήκοντα ἄνθρωποι δὲν ἠδυνά-

μεθ' ἡμῶν νὰ διακηρυθῶμεν ὁμοῦ ἐπὶ ἡμέρας, καὶ ὁπότε ἠθέλομεν μάθει τὴν ἀναχωρήσιν τοῦ Λημέτ ἐκ τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης νὰ συνεννοηθῶμεν. Ματὰ παρέλευσιν ὁμοῦ δύο ἡμερῶν ὁ φίλος εἰδοποιεῖ ὅτι ἂ ὁ Λημέτ ἀναχωρεῖ διὰ τὰ Ἰωάννινα οἱ δὲ ἄνθρωποι του φαίνονται δυσηρεστημένοι, κατ' αὐτοῦ καὶ ἴσως ἀναχωρήσουν, ὅθεν νὰ εἴσθε ἕτοιμοι διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς μεθ' ἡμῶν ὅλα τὰ μπουλούκια εἰδοποιήθησαν ὁμοῦ καὶ ἐτοιμάσθησαν. Τὴν Τρίτην περὶ τὸ μεσονύκτιον νεωτέρα εἰδοσις φθάνει καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ Λημέτ εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ οἱ ἄνθρωποι του ἐλειποτάκθησαν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν. Προσέθηκε δὲ ὁ ἐπιστεῖλας ἡμῖν εἰς ταῦτα ὅτι εὐκαιρία καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐρίου δὲν ἔχ' ὑπάρξει καὶ νὰ σπεύσωμεν. Δὲν ἀπηρτεῖτο σκέψις, ἀλλ' ἡ διαφωνία ἡμῶν ἦτο εἰς τοῦτο ἂν ἐκ μιᾶς ἔπρεπεν εἰς τρία σώματα διαιρεθῆμεν νὰ ἐπιπέτωμεν εἰς τὰς τρεῖς οἰκίας, ἢ ὁμοῦ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν. Ὁ Ταμιάζης καὶ Τζιομαλῆς δὲν παρεδέχοντο νὰ διαιρεθῶμεν εἰς τρία ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὑπεστήριζον τοῦτο, ὅθεν ἀπεφασίσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἤδη ὁ Κολαουζος καὶ ἡμεῖς νὰ λιμεριάσωμεν πλησίον τῆς Κονίτσης καὶ κατὰ τὰς δέκα τῆς ἡμέρας νὰ ἐνταμώσωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον μετ' αὐτοῦ καὶ τότε συμφώνως μετὰ τὰς εἰδήσεις ὅπου θὰ κομίσῃ ἡμῖν νὰ πολιτευθῶμεν. Ἀνεχώρησεν οὖν ὁ Κολαουζος διὰ τὴν Κονίτσαν, ἡμεῖς δὲ διὰ τὰ περίξ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, παρὰ τὴν Κουτσοφλίαν, ὅπου ἐφθάσαμεν μετὰ δύωρον ὁδοπορίαν καὶ διεσπάρημεν κατὰ μικρὰ τμήματα πρὸς διεμέρευσιν, ἀφ' οὗ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιτεθῶμεν μόνον κατὰ τοῦ Γεωργίου Μπεκιάρη ἐξαδέλφου σου, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ Κολαουζος θὰ εὑρησκεν εὐχερῆ τὴν ἄλωσιν καὶ τῶν τριῶν οἰκῶν ὁμοῦ.

Ἡ δεκάτη ἐσήμανεν ἤδη καὶ ὁ φίλος δὲν ἐνεφανίσθη κατὰ τὰ συμπεφωνημένα ὅθεν ἠναγκάσθημεν νὰ ἀναμείνωμεν αὐτὸν μέχρι τῆς δωδεκάτης, εἰς μάτην, καὶ ἐπομένως κατελάβομεν τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν παρὰ τὴν Τοπόλιτζαν. Ἐνταῦθα ἐμείναμεν καρδαμοῦντες τὸν φίλον, ὅστις ἐφθασε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀναγγέλλων, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ὅτι ὁ ἐξαδέλφος σου εἰδοποιηθεὶς ἀπέλλθε τῆς οἰκίας μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν παραλαβῶν καὶ ὅ,τι χρηματικὸν καὶ πολύτιμα. Μόνος ὁ Νικολάκης, μᾶς εἶπεν, οὐδὲν γινώσκων εἶναι ἥσυχος. Σκεφθέντες λοιπὸν ὀλίγον ἐγράψαμεν πρὸς τοὺς οἰκείου σου τὸν τεσκερὲν ἂν ἀφήκαμεν, διὰ 2,000 λίρας, 25 ἐνδυμασίας, 40 ζεύγοι ὅπλα ἀργυρὰ καὶ ἓν χρυσοῦν ὠρολόγιον μετὰ τεσσάρων ἄλλων ἀργυ-

ρῶν καὶ ἐκινήσαμεν ἀκολούθως, προαιροῦντες, ὁκτώ τῶν συντρόφων ἵνα κατασκοπεύσωσι καὶ τελευταῖον εἰς τοῦ ἑξαδέλφου σου Γεωργίου μὴ τυχόν εὐρίσκειτο ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ, ἐφθάσαμεν δὲ εἰς τὸ παλαιὸν γῶρι περὶ τῶν δύο καὶ ἡμίσειαν, ὅπου συναντηθέντες πρὸς Βουρμπιανίτας ἐξερχομένους διὰ τὸ χωρίον τῶν καὶ πυροβοληθέντες ἀντεπιροπήθημεν καὶ οὕτω καταφθαίε πλέον γινόμενοι προέβημεν δρομαίως κατὰ τῆς οἰκίας σου μετὰ φανῶν καὶ πυροβολισμῶν ὅπου προτοῦ νὰ φθάσωμεν κατέβησαν καὶ οἱ προαιροῦντες ἀναφωνοῦντες ἔδω, εἰς τοῦ Νικολάκη! Τὰ λοιπὰ γινώσκεις ὅπως ἐγένοντο. Σὲ εἰλαβόμεν ἐπομένως αἰχμάλωτον· καὶ οἱ πολλοὶ ἀπέβλεπον εἰς τὰ λύτρα κυρίως, ἀλλ' ἡμεῖς ἀπεβλέπομεν ἰδίως εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου, ἐλπίζοντες ἵνα διὰ τοῦ μέσου τούτου τύχωμεν τῆς πολιτικῆς ἀμνηστίας. Διελύθημεν ὡς τὸ γνωρίζεις εἰς τμήματα καὶ τότε ἐγὼ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἤρχισα νὰ συνέννοῦμαι μετὰ φίλων καὶ ἀπεπειράθην νὰ σὲ κλέψω ἀπὸ τὸ λιμῆρι καὶ μετὰ τοῦ Σέλιου καὶ γαμβροῦ μου σὲ φέρω εἰς τὴν Ἀλάμπην, ἀλλ' ἠννοήθην ὑπὸ τῆς συντροφίας. Ἄφου δὲ πολυτρόπως ἐδοκίμασα μετὰ τοῦ γαμβροῦ μου καὶ ἡ τύχη παντοτε ἐφάνη πυλερῆα εἰς τὰ σχέδιά μας συνέβη ἐν τέλει νὰ συναιτηθῶμεν μετὰ τοῦ Ἀχμέτ Ἀλεπή, ἐνῶ εἰργαζόμεθα περὶ τῆς ἀπολυτρώσεώς σου καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν αὐτῶν, ὅτε καὶ ἐπληγῶθην μὲν ἐγὼ ἐφρονεῦθη δὲ ὁ γαμβρός μου ὑπὸ τοῦ Καϊμακάρη καὶ οἱ οἰκογενεῖαι ἡμῶν ἀπήχθησαν εἰς Ἐρσέκαν. Ὅθεν τελείως ἀπελπιθεὶς πλέον ἠναγκάσθην νὰ ἐνωθῶ μετὰ τοῦ Ταμάζη πάλιν, διαφεύδων ὅσα περὶ ἐμοῦ εἶχον διαδοθῆ, ὠρμηένος ἵνα εἰς ἐσὲ ἐκδικηθῶ δι' ὅσα συνέβησαν, ἀλλ' οἱ τοῦ Σέλιου ἐνδοιασμοὶ σὲ ἔσωσαν ἐν ἀρχῇ καὶ μετὰ ταῦτα ἀπεφασίσμεν τέλος νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ νῦν εὐρισκόμεθα. Τὰ μετὰ ταῦτα ἄς τὰ εὐδοῶσθαι ὁ Θεὸς καὶ εἶναι χρέος σου, νομίζω, νὰ φροντίσῃς περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν οἰκογενειῶν μας ἅμα θὰ ἐλευθερωθῆς. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸν ἐν ὅλῃ τῇ ἀληθείᾳ καὶ εἰλικρινείᾳ κυρ Νικολάκη. Τώρα δὲ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ πρὸς τὸν Ἀλάμπην ἐν γράμμα. • Εὐχαρίστως • τῷ ἀπήντησα, καὶ ἤρχισα ἀμέσως γράφων καθ' ὑπαγόμεναι αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐνδοξότητά Του.

Ἡ πρὸς τὸν Ἀλάμπην δὲ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Νικετᾶση ἦτο οἶονεὶ διαμαρτύρησις κατὰ τῶν λαβόντων χώραν εἰς τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν, ἐπειδὴ εἰ καὶ δὲν ἐτηρήθη ἀντίγραφον ταύ-

της ἀλλ' ὅσον ἀπὸ μνήμης ἔχω, οὕτω πῶς ὁ Μπεκτάσης ἔγραφε τῇ Ἐνδοξότητί Του.

« Ἐγὼ ἐνῶ δὲν ἤμην τῆς συμμορίας καὶ ἐφρόντιζον ἵνα ἐλευθερώσω τὸ αἰχμάλωτον μετὰ τοῦ γαμβροῦ μου. Εἰς ἀνταμοιβὴν ὁ μὲν γαμβρός μου ἐφρονεύθη ἐγὼ δὲ ἐπληρώθην ἀπὸ τὸν Λάμπην καὶ ἡ οἰκογένειά μου κρατεῖται εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ἐρσέκας· καὶ τούτων αἴτιος εἶναι ὁ Χάσμη μου Μπανούσης ὅστις μετὰ τὰς συκοφαντίας (;) του κατώρθωσε νὰ βλάβῃ ἀθώους (;) ἀνθρώπους καὶ νὰ προσβληθῶσιν αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν. Ἰδὼν ὁ Μπανούσης μετὰ τῆς Ἐνδοξότητός Σας φροντίζει διὰ τὴν πύλληψιν ἡμῶν· ἀλλὰ διὰ τί ἡ Ἐνδοξότης Σας νὰ μὴ λαμβάνητε αὐτὴν τὴν φροντίδα καὶ διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μπανούση; Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι μετὰ τοῦ ψυχουλοῦ τοῦ Νετζίπη Κήτσιου καὶ τῶν λειποτακτησάντων ἐκ Κονίτσης ἀνθρώπων τοῦ Ἀχμέτ Λάπιδων, ἐπετέθησαν εἰς Σελινίτζαν; Ὅπου καὶ ἔλαβον ἐπὶ τέλους τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας των, ἐπειδὴ ἐπληρώθησαν οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ Μπανούση καὶ ἐφρονεύθη ὁ Κήτσιος μετὰ δύο ἄλλων· καὶ οἱ πληγωθέντες νοσηλεύονται ἤδη. Ἐγὼ μαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι σκοπὸν εἶχον νὰ σώσω τὸν αἰχμάλωτον καὶ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἔπαθον ἐν τοσοῦτῳ τοσαύτης προσβολῆς· ἀλλὰ σημειώσατε ὅτι ἔχω εἰς γείρας μου καὶ ἐμπόρους καὶ πλουσίους ἵνα ἐκδικηθῶ ὅπως ἀρμόζει καὶ καταδιώξάτέ με. Ὅσα ἴγνη ἀφίνει ὁ ὄφις εἰς τὴν διάβασίν του τόσα ὄχ εὔρητε καὶ ὀπισθεν τοῦ Μπεκτάση.»

Ταῦτα περίπου ἔγραψα καὶ τὴν ἐπιστολὴν διετάχθη νὰ τὴν παραλάβῃ βλαχοποιμὴν τις, ὅστις μὴ θέλων ἐν ἀρχῇ νὰ ἀναλάβῃ τοιοῦτον βάρος ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους δι' ἀπειλῶν νὰ τὴν φέρῃ τουλάχιστον εἰς τὸν Παντοπώλην Πέτρον, ἐν Σελινίτζῃ μετὰ τῆς ἐπιτακτικῆς παρακλήσεως τοῦ νὰ τὴν διευθύνῃ οὗτος πρὸς τὸν Ἀλά-μπεην εἰς Ἐρσέκαν.

Μετὰ τὸ πέραν πάντων τούτων, λαβόντων χῶραν παρόντος καὶ τοῦ καπετάνου, ὅστις διὰ τῶν ἐκάστοτε ἐπινεύσεων ἐθεβαίου τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Μπεκτάση, ἤρχισαμεν νὰ ρακίζωμεν, ἐξοδεύσαντες οἱ τρεῖς ὑπὲρ τὴν ὁκάν ἀπὸ τὴν ὀνομαζομένην «Καραβίαιαν ρακὴν» χωρὶς καὶ νὰ σκοτισθῶμεν, ἐνῶ ὁ Μπεκτάσης ἐθεώρει ἑαυτὸν κάπως ἱκανοποιημένον διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἀλά-μπεην ἀποσταλὲν ἤδη γράμμα του. Ὁ καπετάνος μοι ἀνέφερεν ἐπομένως μεθ' ὑπερηφανείας ὅτι ὄλαί αἱ συμμορίαι τραγωδοῦν τὴν αἰχμαλωσίαν μου. «Ὅτι πρὸς ἐμὲ τῷ ἀπεκρίθην τὰ ἄσματα ταῦτα εἶναι μοιρολόγια, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν Ἐνδοξό-

τητά σας πρέπει δικαίως νὰ ἐπαίρησθε διότι, μετὰ τόσους ἀρχιηγούς, ὅλον τὸν Κουσταρέλην Κακαράντζον, Κυριάκον, Φέζον Μαρίτζιανη, Σέμπη Χατζή Γομάραν, Νετζίπην καὶ Κιαζήμην, ὅτινες ὅλοι ἐπιθυμοῦντες ἐνὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Κόνιτσαν καὶ λιμεριάσαντες μάλιστα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ παρακειμένου ὄρους, δὲ ἀπεφάσισαν ἐκ φόβου μὴ πάθωσιν, ἢ ἔνδοξότης σας εἰσέλθετε εἰς πόλιν ὅπου ὑπῆρχε Χουκιμέτι, Χωροφυλακὴ μὲ Γιούσμπασην καὶ ἀσκὲρ Μελκιγὲ καὶ κατωρθώσατε ἀναιμάκτως ὅ,τι ἠθελήσατε. Σὰς ἀξίζουσι λοιπὸν τὰ τραγῳδία, ἅτινα ἄλλως μέλλουσι νὰ διαιωπίσωσι τὸ ὄνομά σας.»

« Πιστεύεις Νικολάκη, καὶ τοῦτο σὰς τὸ λέγω εἰλικρινῶς, μοὶ ἀπήντησεν ὁ Ταμάζης, ὅτι πολὺ μὲ ὠφέλησεν ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ἔκαμα καὶ μάλιστα ὅπου ἔλαβον ἀίχμάλωτον ἐσένα, διότι ὅλοι ἀνεξαίρετως συγκαθοῦν εἰς τὸ ἄτομόν σου· ἤδη πολλὰ συμμορίαὶ μὲ εἰδοποιοῦν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνωθοῦν μετ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἀναγνωρίσωσιν ὡς καπετάνον καὶ κολακεύομαι καὶ ἐγὼ νὰ πιστεύω ὅτι ἀξίζω κάτι τι τῶρα. Γνωρίζω μὲν καλὰ ὅτι μετέρχομαι ἐν ἄτιμον ἔργον καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ τελειώσω κακῶς τὴν ζωὴν μου ἀλλὰ τουλάχιστον τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ ἀποθάνῃ· θὰ λέγουν οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ταμάζη. Γνωρίζετε φίλε μου τὴν οἰκογένειάν μου καὶ ἠξεύρεται ὅτι ἔχω συγγενεῖς τὸν Ἀλά-μπεην, Λιαλόμπεην, Ἀπετίν-μπέην καὶ τόσους ἄλλους, ὅμως ἀνατροφὴν τινὰ δὲν ἔλαβον ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς μου οἱ κηδεμόνες ἐφρόντιζον μόνον πῶς νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς περιουσίας μου καὶ ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἀπερὶσκεψία μου ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ καταχθονιότης τοῦ συγγενοῦς μου Λιαλόμπεη κατέστρεψαν, εἰς ὀλίγον διάστημα, τὴν περιουσίαν μου. Δὲν ἔμεινον πρὸς διατήρησιν τῆς μητρὸς μου εἰμὴ ὀλίγα κτήματα ἅτινα καὶ ταῦτα ὑποθήκευσα εἰς τὸν Λιαλόμπεην ἀντὶ 70 λιρῶν, εἰ καὶ ἡ ἀξία των σήμερον ὑπερβαίνει τὰς 50,000 γροσίων. Παναγκάσθην ἐπομένως νὰ ἐγγραφῶ ζαπτιὲς εἰς Κόνιτσαν, ὑπαντρεύθην αὐτόθι ἀκολούθως καὶ τὰ καθέκαστα τῆς ὑπανδρείας, καὶ τῆς διαλύσεως ἔπειτα, γνωρίζεις, ἔσκέφθην τὴν ἀφάνειαν καὶ ποταπότητα εἰς ἣν κατεδέκασα ἑμαυτὸν τε καὶ τὸν οἶκόν μου καὶ ἀπεφάσισα ἵνα διὰ τοῦ ταξιδίου ἐπανακτῆσομαι ὑπόληψιν καὶ περιουσίαν· ὅθεν ἐταξεδεύθην εἰς Αἴγυπτον καὶ διέμεινα ἐπὶ χρόνον εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κάϊρον, ἀλλ' ἀγράμματος καὶ χωρὶς ἀνατριφῆν ἐκυλιόμην μεταξὺ τῶν κατωτέρων στρωμάτων τῆς κοινωνίας, ἱκανὸς μόνον διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀχθοφόρου, καὶ ἔβλεπον ὅτι μετ' οὐ

πολύ δὲν ἔχω οὔτε τὰ πρός ζωάρκειον. Ἐὰ τῆς λύπης λοιπὸν καὶ τῆς στενοχωρίας προσεβλήθη εἰς τὸ πτήθος· προσῆλθον εἰς τοῦ ἰατροῦ οἴκου, μοὶ συνεβούλευσαν τὴν ἀναχώρησιν ἀμέτῳσ καὶ ἰδοὺ ἐπικνήθηον κελὶν Ταμάζης εἰς τὴν πατρίδα. Ἄμα ἐπέστρεψα ἐζητήθην, διότι ἤμην ἔφεδρος καὶ προσῆλθον εἰς τὸν στρατιῶν, ἀλλὰ ἀκεπτόμενος ὅτι μοὶ ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ προαχθῶ ἢ νὰ φανῶ χρητίμος εἰς ἑμαυτόν τε καὶ τὴν οἰκίαν μου ἐλειποτάκτικα καὶ, ἄλλως ἀφανὴς καὶ ἄσημος, ἐγενόμην ληστής, ὅπως ἀκουσθῆ τὸ ὄνομά μου, ἔστω καὶ ἐπὶ κακοῦ, καὶ πρὸ τριῶν ἡδὴ εἰῶν μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Τὸν παρελθόντα χειμῶνα γνωρίζετε ὅτι ἐδόθη ἀμνηστία παρὰ τῆς Κυβερνήσεως· καὶ τότε προσῆλθον καὶ γὰρ εἰς τὸν ἄτακτον στρατὸν τῆς Θεσσαλίας, ἀλλὰ μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ ἐξέκολλούθησα πάλιν τὸ ἔργον μου ἐπὶ κεφαλῆς τεσσαράκοντα ὀπαδῶν ὧν οἱ πολλοὶ μοὶ ὀλίγον μὲ ἐγκατέλιπον καὶ ἔμεινα μὲ δώδεκα, ἕως οὗ τέλος ἐνώθην μὲ τὸν Σέλιον, Νικητάσην καὶ λοιποὺς ἀποτελέσαντες ὅλοι συμμορία εἰς ἑξήκοντα. Τὰ περαιτέρω σοῦ εἶναι γνωστὰ καὶ ἐπιθυμῶ ἵνα ἐκθέσης εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν σύλληψίν σου καὶ τὸν αἰχμαλωτίσοντά σε καπετάνον Ταμάζην. Ἔως ἐδῶ ὠμίλησεν ὁ καπετάνος καὶ ἐπομένως προσεκάλεσεν ἐν παλληκῆρι 17ετες, υἱὸν τοῦ διαβουήτου ληστοῦ Πήλλου, ἵνα τραγωδήσῃ, βοηθούμενον ὑπὸ πάντε ἄλλων, τὸ ἄσμα τοῦ καπετανου καὶ Νικολάκη εἰς ἀλβανικὴν γλῶσσαν συνθευμένον, ὅπερ θέλομεν ἐν τέλει παραθέσει.

Μετὰ ταῦτα μὰς ἐπεσκέφθη εἰς ξένος, φέρων ὄπλα τοῦ νέου συστήματος καὶ ληστρικὴν περιβεβλημένος ἐνδυμάσιν, ὅστις ἐκάθησεν εἰς τὴν παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ θέσιν ἀφροῦ ἐφιλήθη μὲ τοὺς μπουλοξῆδες. Οὗτος ἠρεύνησε περὶ τῆς ὑγείας τοῦ αἰχμαλώτου καὶ ἐπειδὴ μὲ εἶδε μὲ σχισμένα τζηρέπια (περιπόδια) καὶ σανδάλια, καὶ ἐν γένει κακῶς ἐνδεδυμένον, ἤλεγξε τοὺς ληστὰς σφοδρῶς διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν των, οἵτινες ἐπὶ διαφόρους προφάσεις ἐφρόντιζον καὶ προσεπάθουν ἵνα δικαιολογηθῶσιν. Ἀκολουθῶς ἀπεβλέψας πρὸς ἐμὲ μὲ συγκινητικώτατον βλέμμα μοὶ ἀπεθύηνε διαφόρους παραμυθητικούς λόγους καὶ εὐχθεῖς μοὶ ἐν τέλει ταχεῖαν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν ἀνεχώρησε, προσκαλέσας τοὺς ληστὰς ἵνα ὅταν ἐγκαταλείψωσι τὸ λιμέρι δεέλθωσιν ἀπὸ τὴν στάνην του.

Περὶ τὰς δέκα ἀφήσαμεν τὸ λιμέρι καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἴμεθα εἰς τὴν στάνην τοῦ φίλου ὅπου ἐκαθήσαμεν ἀρκετὴν ὥραν καὶ ἀφροῦ ὁ καπετάνος ἐδῶκεν αὐτῷ τὴν σπάθη του καὶ τὸ τη-

λεσκόπιον εἰς διόρθωσιν ἀποχαιρετήσαντες ἐν τέλει αὐτὸν μετ' ἀσπασμῶν καὶ ἀκούσας ἐγὼ καὶ αὖθις διαφόρους λόγους συμπαθεῖς καὶ ἐγκαρδίους εὐχὰς ἀπήλθομεν καὶ μετὰ δύο ὥρων περιπίπου πορείαν ἐστημεν ἐκεῖ διετάχθησαν ἕξ τῶν συντρόφων ἵνα κομίτωσιν ἕξ κριοῦς, καὶ μίαν κάππαν διὰ τὸν αἰχμηάλωτον, ἀπὸ τῆν πλησίον στάνην, ἀλλ' οἱ ἀποσταλέντες ἐπέστρεψαν κενοὶ διότι ἀπόντος τοῦ κυρίου οἱ ποιμένες δὲν ἔδωκαν αὐτοῖς τὰ αἰτηθέντα. Τότε ὀλόκληρος ἡ συμμορία ὄρμηξ εἰς τὴν στάνην καὶ ξυλοκοπεῖ καὶ ἀπειλεῖ ποιμένας καὶ ζῶα. Ἦτο ψυχρὸς ἐπαισθητὸν καὶ ἀνάβηθη πυρὰ εἰς ἣν μὲ ἐκάθησαν ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω εἰς τῶν ληστῶν προσβλήθεις ὑπὸ πυρετοῦ ὑπέφερε δεινῶς ὑπὸ ρίγους καὶ ἠθέλησα νὰ τῷ παραχωρηθῇ θέσις πλησίον τῆς πυρᾶς ἀλλὰ δὲν ἐπετράπη τὸ παράπαν παρεκάλεσα, ἰκέτευσά, καὶ ἐν τούτοις ἐστάθη ἀδύνατον ὅπως τοὺς κινήσω εἰς οἶκτον ὑπὲρ τοῦ δυστήνου ἐταίρου των, ὅτι ἐστὲνάξω βαρῶς. Ἐζήτησεν ἐπομένως ὕδωρ καὶ ἐπειδὴ εἶχομεν πάνυ ὀλίγον ἠθέλησα νὰ προσφέρω εἰς τὸν πάσχοντα τὸ ἰδικόν μου μέρος ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν μοι ἐπετράπη. « Πάσχει ὁ ἄνθρωπος, τοῖς εἶπον, εἶναι κρῖμα νὰ εἰσθε τόσο ἀππλαγχνοί. » « Ἀδιάφορον ἂν πάσχει, μου ἀπήντησαν, ἡμεῖς ἔχομεν καθήκον νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸν σκλαβὸν μόνον, περὶ αὐτοῦ δὲ ἂν δυναθῇ νὰ μᾶς ἀκωλυθῆσῃ καλῶς ἄλλως τοῦ κόπτομεν τὸ κεφάλι καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσις. » Ἐπίεσαν τὸν βλαχοποιμένα διὰ τὴν κάππαν. Ὁ δυστυχὴς εἶχε δίκαιον νὰ ἀρνηθῆται ταύτην εἰς τοὺς ληστὰς διότι ἦτο ψυχρὸς ἐκαισθητὸν, ἀλλὰ μὴ ἀντέχων εἰς τὰ ξυλοκοπήματα ἠναγκάσθη νὰ τὴν παραδώσῃ βιαίως, ἐπὶ τέλους, ὡς καὶ γὰρ διὰ τῆς βίας τὴν παρεδέχθη, ἀναλογιζόμενος τὴν γυμνότητα τοῦ ποιμένος ἐν τοιαύτῃ ψυχρᾷ καὶ βροχερᾷ νυκτί.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἡσυχίας ἔρχεται εἰς ἕτερος βλαχοποιμὴν καὶ ἐρωτᾷ περὶ τοῦ καπετάνου πρὸς ἣν μετὰ τὰ προσκυνήματα ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του ἐγχειρίζει τρία ζεύγη περιμνημίδων, πέντε φλανέλας καὶ δύο ζεύγη τσαρουχίων καὶ ἡμίσειαν ὀκτὸν καπνοῦ, ἐπειπὼν ὅτι ὁ κύριός του κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ καπετάνου εἶχε πέμψει ἅπαντα ἐγκαίρως, ἀλλ' ὁ κομιστὴς πρὶν ἢ συναντηθῆ μετὰ τοῦ καπετάνου ἔπεσον εἰς χεῖρας χριστιανῶν ληστῶν, οἵτινες καὶ παρέλαβον αὐτὰ ἅπαντα, τὰ δὲ ἤδη πειμπόμενα ἦσαν ἐκ περισσοῦ.

« Αὐτὰ εἶναι βλάχικα ψεύματα, ἀπήντησεν ὁ καπετάνος, λάβετε ὀπίσω καὶ εἰπέ τοῦ ἀφεντικοῦ σου ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας ἐπιστρέφω καὶ ἂν δὲν εὕρω τὰ πράγματα ἕτοιμα, κατὰ

τὴν πημείωσιν ἢ τῶ ἀρήκα, θὰ τοῦ κοστίσῃ πολὺ ἢ ἀκείθεια καὶ ἀντὶ τριακοσίων γροσίων θὰ πληρώσῃ δύο χιλιάδας λίρας· ὕπαγε καὶ εἰπέ αὐτὰ ὅπου σοῦ λέγω καὶ ἄς κάμη ὅπως θέλῃ.» Ἀνεχωρήσαμεν ἐπομένως, παραλαβόντες ἕξ κριοὺς, διευθυνόμενοι πρὸς τὰ κάτω· ἐπλησιάσαμεν ποταμὸν καὶ διαβάντες αὐτὸν μετ' ὀλίγον εἰσῆλθομεν εἰς δημοσίαν ὁδὸν καὶ ἀναπαυθέντες δι' ὀλίγον ἐκινήσαμεν καὶ μετὰ δίωρον ὁδοιπορίαν πρὸς τὰ ἄνω ἐφθάσαμεν λίχν πρῶτ' εἰς κατάλληλον μέρος ἐνθα ἔστημεν εἰς διημέρευσιν. Πρῶτησα δὲ τότε ἕνα τῶν φρουρῶν, ποῦ εὐρισκόμεθα καὶ μοὶ ἀπήντησεν εἰς Γκουρούσιν. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἐκάμαμεν λιμέρι τὴν ἡμέραν ταύτην.

22 Ἰουλίου.

Ἔνεκα τοῦ κόπου καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἅμα ἐκαθήσαμεν μὲ κατέλαβεν ὕπνος· ὅτε δὲ ἠγέρθην ἦτο ὥρα γεύματος καὶ τὰ ψητὰ ἔτοιμα, ἀλλ' ἐγὼ ἔφαγον ἀργότερον μετὰ μεγίστης ὀρέξεως καὶ τὸ κρέας μοὶ ἐφάνη ἡδύτατον· ἀφοῦ δὲ ἐκάπησα τὸ σιγάρον μου ἐκοιμήθην καὶ πάλιν μέχρι ἑσπέρας. Ὅτε ἠγέρθην ἦν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ὅθεν ἐκινήσαμεν καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὴν δημοσίον δρόμον, ἐνθα ὁ μὲν καπετάνης μετὰ τοῦ Μπεκτάση παραλαβόντες ὀκτὼ τῶν ἐταίρων ἀπῆλθον ἀλλοχου, ἡμεῖς δὲ εἰς ἀπόστασιν ὥρας ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου ἐδειπνήσαμεν καὶ ἐκοιμήθημεν.

23 Ἰουλίου.

Μόλις διεγέλα ἤδη ἡ ἡμέρα ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ καπετάνης, ἐκ τοῦ ἡμισείαν ὥραν ἀπέχοντος χωρίου φαίνεται, καὶ αὐθωρεὶ ἐπελαβόμεθα τῆς ὁδοιπορίας καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς πηγὴν ἐνθα ἐμείναμεν ἡσυχάζοντες μέχρι τῆς 9ης. Ἐκεῖθεν ἀναχωρήσαντες εἰσῆλθομεν, ἀναβαίνοντες, εἰς στενωποὺς καὶ μέρη δύσβατα μέχρι οὗ κατηντήσαμεν μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρῶν εἰς δάσος ὀμαλωτέρας μὲν ἐπιφανείας ἀλλὰ κατάφυτον καὶ κατάσκιον ἐνθα οὔτε οὐρανὸν ἐβλεπέ τις οὔτε γῆν. Ἐνταῦθα ἀνεπαύθημεν δι' ὀλίγον κυλιόμενοι ἐπὶ τῶν χόρτων ὡς εἰς παχυτάτην στρωμνὴν καὶ πάλιν ἐξεκινήσαμεν, ἀφοῦ ἕξ τῶν ὀπαδῶν διετάχθησαν ἵνα προπορευθέντες φροντίσωσι διὰ τὸ δεῖπνον. Εἰς μικρὰν ἐντεῦθεν ἀπόστασιν συνηντήσαμεν βλάχον καλοενδεδυμένον μεθ' οὗ συνωμίλησαν οἱ λησταὶ φιλοφρόνως καὶ τὸν προσεκάλεσαν ἀκυλούθως ἵνα ἐτοιμάσῃ 30 ὀκ. ἄρτου, 2 ὀκ. ρακίου

καὶ μιᾶς καπνοῦ, ἄτινα ὄφειλε νὰ πέμψῃ, ἢ φέρῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κάρωμεν τὸ δείπνον. Ἐφθάσαμεν εἰς μέρος ἀπέχον ἡμίσειαν ὥραν κόμης ἥτις ἦτο, μοι φαίνεται, ἡ Γρόμμουστα καὶ ἤρξατο ἡ ἐτοιμασία διὰ τὴν ψῆσιν τῶν κριῶν, ἐκ δὲ τῆς πλησίον στάνης μᾶς ἐκόμισαν γάλα καὶ πέντε κεφάλια μανοῦρια, ἐξ ὧν ἔφαγον τὸ ἕν. Ἦτο ὁμολογουμένως ὑδύτατον. Ταῦτα δὲ πάντα ἔφερεν ἡμῖν ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποχωρισθεὶς βλάχης πρὸς τὰς δοθείσας παραγγελίας. Ἐπειδὴ ἡ στάνη ἦτο πολλὰ πλησίον ἀπῆλθε καὶ εἰς τῶν φρουρῶν μου ἐκείσε, πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ αὐτόθι διατελοῦντος ἀδελφοῦ του, ὑποσχεθεὶς μοι καὶ ἕν μανοῦρι ἔτι, ὅπερ πράγματι μοι ἔπεμψεν ἀλλὰ τὸ ἔλαβεν ἀντὶ ἐμοῦ ὁ Μπεκτάσης καὶ ἐν τῇ ἐπανόδῳ τοῦ φρουροῦ, ἂν μὴ ὁ Μπεκτάσης μοι ἔδιδε τουλάχιστον τὸ ἡμισυ, τῇ ἐπεμβάσει τοῦ καπετάνου πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ φρουροῦ, ἐπόμενον ἦν νὰ λάβῃ χώραν τραγικόν τι ἐπισόδειον.

Ἡ φιλονεικία ἦν προεκάλεσε τὸ ἐκ τοῦ φρουροῦ μου δῶρον οὐχὶ ὀλίγον μὲ ἐτάραξε, διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει διαφωνίας ἐγαίρετο μῖσος κατ' ἐμοῦ, ὅπερ πάντοτε προσεπάθουν ἵνα ἀποφεύγω. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὸ δῶρον τοῦ Νταϊλλάνη ἦτο ἀποπροφῆς ἄξιον, ἀλλ' ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ δεχθῶ πρὸς ἱκανοποίησιν του καὶ τότε μόνον ἔληξεν ἡ σκηνὴ. Παρετέθη ἀκολούθως τὸ δείπνον καὶ μετὰ τοῦτο ἐξ τῶν συντρόφων, ὧν εἰς καὶ ὁ Νταλιάνης, ἀπῆλθεν πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Σέλιου, Μπήντου καὶ Τζισμαλῆ, μετ' ὧν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐνταμώσωμεν ὅλοι, εἰ δὲ λοιποὶ ἐκοιμήθημεν.

24 Ἰουλίου.

Ἐγερθέντες λίαν πρῶτ' ἀνεχωρήσαμεν καὶ ἐφθάσαμεν μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς « Ἀρίναν, » ἔθελον διήλθομεν τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας· περὶ δὲ τὴν δεκάτην μοι εἶπεν ὁ καπετάνος « καιρὸς Νικολάκη νὰ ἀναβῶμεν ἐπάνω εἰς τὴν « Πέτραν τοῦ Μούκα » ἵνα ἴδωμεν ὀλίγον Ντονλί. » Ἐκινήσαμε καὶ ἐφθάσαμεν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἰς ὠραίους λοφίσκους καὶ παιδιάδας καταπρασίλους· ἡ θέσις ἦτο ἀληθῶς μαγευτικὴ, ἀλλ' ἵνα θαυμάσω τὰ προσόντα ταῦτα τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ αἰσθανθῶ τὴν δέουσαν τέρψιν ἐπὶ τῆς ἀμιμήτου φυσικῆς καλλονῆς ἐκείνης ἔπρεπε νὰ εἶμαι καὶ ἐλεύθερος. Ὁ αἰχμάλωτος ἔχων πιστὸν σύντροφον μίαν ἰδέαν πάντοτε, ὅτι εἶναι αἰχμάλωτος, οὐδόπως ἀποχωροῦσαν ἢ ἀπομακρυνομένην, δὲν δύναται νὰ ἀντιληφθῇ ἄλλης

τινος' ἐπομένως οὐδὲν ὑποκίπτει εὐχάριστον εἰς τὰς αἰσθήσεις του, οὐδὲ βλέπει βλέπων καὶ ἀκούων δὲν ἀκούει. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν καταστάσει καὶ ὅ,τι ἐνθυμούμαι ἐκ τῶν καλλωνῶν τῆς φύσεως ἐκείνου τοῦ τόπου εἶναι ἀληθῶς πολὺ. Τέλος δὲ διαδάντες τὸ ἄραιον οὐτὸ μέρος ἐφθάσαμεν εἰς πηγὴν ὠραίων καὶ ἐνταῦθα ἠθελήσαμεν ἵνα γευματίσωμεν. Λοιπὸν ὁ Χασιμπῆς ἀρχιφρουρός μου, ὅστις εἰς τὸ ταγάρι του ἔφερε καὶ τὸ μερίδιόν μου πάντοτε, μοὶ εἶπε· «ἔλα μανάρι νὰ φάγωμεν ὀλίγον εἰς τὸ κρήον νερόν.» Ἐπίνοιον ἀληθῶς καὶ ἔφαγον μετ' αὐτοῦ με μεγάλην ὄρεξιν, ἰδίως μανούρι νωπὸν, ἐπειδὴ τὸ κρέας μοὶ ἔφανε ἄριστον.

Πλησίον ἡμῶν ἦτο στάνη καὶ κατωτέρω εἰς ἀπόστασιν ἰκανὴν τὸ Δέντζικον. Ἐκ τῆς στάνης δὲ μᾶς ἐπεσκέρθησαν δύο βλάχοι κομίσαντες ἡμῖν ἄρτον, ρακίον καὶ καπνόν, ἀλλ' εἰς τὴν προσέλευσιν τούτων οἱ φρουροὶ μὲ ἀπεμάκρυναν ἵνα μὴ ἴδω τοὺς φίλους τούτους. Παρὰ τούτων ἐμάθομεν ὅτι εἰς Βύσαντζικον εἶχον ἔλθει δύο μπουλούκια στρατοῦ καὶ ὅτι εἰς Κόνιτσαν ἀνθιένετο ὁ Ἰσραήμ Πασσας, ὡς ἐπιτετραμμένος τὴν καταδίωξιν τῆς ληστείας.

Οἱ προσελθόντες πρὸ μικροῦ βλάχοι ἀπῆλθον, λαβόντες ἐνταλήν ὅπως μᾶς ἀπυστείλωσιν εἰς κριούς, καὶ ἡμεῖς δὲ ἀφ' ἐτέρου ἠλλάξαμεν θέσιν ἀναρένοντες τοὺς κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν σιχαλέτα, ἵνα κομίσωσιν εἰδησίην τινὰ περὶ τῶν λύτρων.

Τὴν τρίτην τῆς νυκτὸς μοὶ προσέφερον τὸ δειπνον, ἄρτον καὶ γάλα καὶ ἔφαγον. Πρὶν κοιμηθῶ ἀκόμη ἤκουσα ντουφεκισμοὺς καὶ ἐρωτήσας ἐπληροφορήθην ὅτι ἦτο τὸ σύνθημα τῶν ἐπανακαμπτόντων· καὶ πράγματι μανθάνω μετ' ὀλίγον παρὰ τῶν φρουρῶν ὅτι τὴν ἐπαύριον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐξαγορά. Οἱ λησταὶ οὖν παρόντες μοὶ συνεχάρησαν ἐπὶ τούτῳ καὶ μὲ ἐναθάρρυνον ὅπως φθάσωμεν ὅσον τὸ ὀγρηγορώτερον εἰς τὸ καβούλι, ὃ ὅθεν ἐκινήσαμεν καὶ μᾶλλον ὅτι διηρχόμεθα μέρη ἀπόσιτα καὶ οἱ πόδες μου ἦσαν καταπληγωμένοι ἐκ τῆς κακουχίας καὶ τῆς ἀειάου ὁδοιπορίας καὶ παντοῦ προσκόπτων ἢ ὀλισθαίνων συμπαρέσυρον καὶ τοὺς φρουρούς μου, ἄλλοτε δὲ πάλιν συμπαρεσυράμην ὑπ' αὐτῶν, ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι ὀσονούπω καθίσταμαι ἐλεύθερος ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε δὲν ἠσθανόμην ἂν ἐπὶ τῶν ποδῶν μου ἐβάδιζον, ἢ ἐπὶ ξένων. Δρυμοὺς καὶ δάση καὶ δυσβάτους τόπους διήλθομεν ἐν εὐθυμίᾳ καὶ προσκόπτοντες καὶ καταπίπτοντες ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ θάμνων, ἀντὶ στεναγμῶν, ἀντήχουν ἐγκάρδιοι γέλωτες. Οἱ κλάδοι εἶχον ἀναξέσει

τὰς πλησίτας ὕσας ἐν ταῖς κνήμας τῶν ποδῶν μου ἐνυπαρχούσας πληγὰς καὶ τὴ αἷμα ἔρρεεν, ἀλλὰ τίς προσεῖχε τότε εἰς τοῦτο, ἢ τίς ἠθάνετο τοὺς πόνους οὓς αἰσθάνομαι σήμερον ἐν τῇ κλίνῃ καθήμενος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κατέλθω μέχρι τῆς ἀγορᾶς!

Καταβάντες τέλος, ἠνταμιώθην μὲ τὸν καπετάνον ὅστις μοι εἶπε· «Ζηλεύω τὴν θέσιν σου Νικολάκη· ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦται ἐλεύθερος, εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ δὲ εἰς τὰ βουνὰ ὡσάν ὁ λαγός, περιμένων πᾶσαν ὥραν τὸν θάνατον καὶ ὑποπτευόμενος τὸ παραμικρὸν.» Τῷ ἀπήντησα δὲ ὅτι εἶναι εἰς χεῖράς του ἂν θέλη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἔξουσίαν. «Ἀπεκηρύχθη μοῦ ἀνταπήντησα καὶ σὺ ὁ ἴδιος σῦριον θὰ μὲ καταδιώξῃς ἐπομένως. Ἐγὼ τοῦ εἶπον, ὅτι ἐλπίζω, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ τῷ παράσχη ἀμνηστειάν, ἐπειδὴ οὔτε φόνους οὔτε μεγάλα κακουργήματα διεπράξατο καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ τὸν ἰσχυρῶτα ἐνόρκως νὰ μὴ ἐλπίζῃ κακὸν ἀλλὰ καλὸν νὰ ἀπολαβῇ, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν δυνάμεών μου.» Τὸν κολαούζον δευτέρως, τοῦ εἶπον, θὰ τὸν ἐκδικηθῶ, ἂν τὸν μάθω, ὅσον δυνήθῃ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸν φανερώσῃς.» «Εἰς τὸν ἀποχαιρετισμὸν μας, μοῦ εἶπεν, ὅταν θὰ λυτρωθῆς ἐνθύμησόν με.» — Λυποῦμαι δὲ ὅτι δὴν ἐζήτησα κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἵνα μάθω τὸ μυριάκις τῶν ληστῶν χεῖρον τοῦτο τέρας· μᾶλλον ὅτι πολὺ δυσκολεύομαι νὰ πεστεύω ὅτι ὁ καπετάνος θὰ μοι ὁμολόγῃ τοῦτον. — Μοι προσέφερεν ἐπομένως σιγᾶρον καὶ μετὰ μικρὸν ἐγερθέντες ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὕρου· ἐνῶ διεγέλα ἤδη ἡ ἡμέρα.

25 Ἰουλίου.

Εἰσῆλθομεν εἰς τὸ πλησίον πυκνότατον δάσος καὶ ἐκοιμήθημεν ὅλοι ἀπνηυδημένοι ἐκ τοῦ κόπον καὶ τῆς κατὰ τὴν νύκτα δολόκληρον ἀϋπνίας. Μετὰ τέσσαρας ὥρας ἐξυπνήσαμεν, καὶ πρῶτος ἐγὼ, μῶλις ἠγέρθημεν καὶ κρότος πυροβόλου καὶ σύριγμα, εἰς ὃ ἀνταπήντησαν οἱ σύντροφοί, ἀνήγγειλε τὴν ἐπάνοδον τῶν ἀποσταλκέντων εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Σέλιου καὶ λοιπῶν, ἐπιφορτισμένων τὰ τῆς περὶ ἐξαγορᾶς διαπραγματεύσεις, μεθ' ὧν ἦτο καὶ ὁ πεθητὸς μοι Νιαλλάνης, ὅστις ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγον. Ὁ καπετάνος ἠρώτησε τὸν ἐλθόντα περὶ τοῦ Σέλιου καὶ οὗτος ἀπήντησε ὅτι ἡ συμφωνία ἐτελείωσε πλέον καὶ ὁ Σέλιος μοι εἶπεν ὅτι τὴν Πέμπτην πρωτὶ θὰ γίνῃ ἡ συνέντευξις μετὰ τοῦ

μεοίου και μετρηθῶσιν αἱ πεντακόσικαι λίραι και ἤδη ἀναμένει τὸν καπετάνον, ἐδῶ πλησίον εὐρισκόμενος.

Ὁ καπετάνος ἀκούσας πεντακοσίας λίρας ἠπόρησεν, ἢ τουλάχιστον ἔδειξεν ὅτι ἠπόρησεν, εἰς τόσον ὀλίγον ποσόν, και κάπως ὀργισμένος ἀνεφώνησεν ὅτι δὲν παραδέχεται, οὔτε θέλει νὰ ἴδῃ τὸν Σέλιον, πρὸς ὃν εἶχε δώσει διαταγὴν διὰ χιλίας πεντακοσίας λίρας, και πάντα περιττῆς τῆς συναντήσεως πλέον. Ἄν μόνον μάς μένει, εἶπε, νὰ πάρωμεν τὸ κεφάλι τοῦ σκλάβου. Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ καπετάνου, εἰς οὓς ἐπεκρότησαν και πολλοὶ τῶν συντρόφων, μόνος δὲ ὁ Μπεκτάσης μετὰ τῶν ὀπαδῶν του ἐκηρύχθη ἐναντίας γνώμης. Ἐρίγησα και ὑπὸ τρόμου φρικώδους κατελήφθην, διότι τοσάκις ὑπερπηδήσας τὸ στόμα τοῦ ἄδου βλέπω ὅτι κάλιν πρὸ αὐτοῦ Ἰταμαί, ἀλλ' ὁ Νταλίχης πλησιάσας με με ἐβεβαίωσε μεθ' ὄρκου ὅτι οὐδένα διέτρεχον κίνδυνον πλέον, ἐπειδὴ ἡ διαπραγματεύσις εἶχεν ἤδη λήξει και ὁ Χουρσίτ μπέης μετὰ κηλασούζου ἐπρόκειτο νὰ μετρήσωσι τὴν ἐξαγορὰν τὴν Πέμπτην πρωτῆ. Τοῦτο ἦτο πραγματικότης, ὡς θέλει φανῆ κατωτέρω, ἢ δὲ ὀργὴ τοῦ καπετάνου προσπειρητῆ, ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπε και οἱ ἐξήκοντα νὰ ἔχωσι τὰς αὐτὰς ἀπαιτήσεις μετὰ τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν, ἔπρεπε και ἐν τῇ ἐξαγορᾷ νὰ λάβῃ χώραν ὅ,τι και κατὰ τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων ἐν ἀρχῇ συνέβη, ἀλλ' ἡ καρδία μου ὡς ἐκείνη τοῦ λαγωῦ πάλλουσα ὑπὸ τρόμου και εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἢ τὴν παραμικρὰν σύγχυσιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὴν προσποίησιν και μετὰ παρέλευσιν ὥρων τινῶν συνήλθον ἐκ τῆς τελευταίας καταιγίδος.

Εἰς ἀπόστασιν ἡ λεπτῶν μάς ἀνέμενεν ὁ Σέλιος και πάντες ἀπήλθομεν πρὸς αὐτὸν ἀλλ' εἰς ἐμὲ δὲν ἐπετράπη νὰ πλησιάσω και μετὰ τῶν φρουρῶν ἔμεινα μακρόθεν θεωρῶν. Οἱ ἀρχηγοὶ μετὰ τοὺς προσήκοντας χαιρετισμὸς και ἀντιχαιρετισμοὺς ὠμίλησαν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τινὰ γρόνον και ἐπομένως ἐγερθεὶς ὁ Τζιομαλῆς ὅλοις σκυθρωπός, δῆθεν, με ἐπλησίασε και μοι ἐνεχείρισεν ἀποτόμως πῶς ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς μου και τὸ τσιγαρέτον τοῦ Χουρσίτ μπέης. Ἦρχισα νὰ δακρύω, κρατῶν ἀνά χεῖρας ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς μου και πάντες οἱ βίπουλοξήδες συνήλθον περὶ ἐμὲ, οἱ μὲν παραμυθοῦντες οἱ δὲ ἀπαιτοῦντες νὰ ταῖς ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολὴν. Ἦνοιξα τὴν ἐπιστολὴν ἦτο τῆς χεῖρὸς τοῦ Χουρσίτ μπέης, φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν μόνον πῆς μητρὸς μου, συνιεθειμένη πάνυ καταλλήλως πρὸς τὴν περίστασιν, και ἀνέγνωσα αὐταῖς τὸ περιεχόμενον, οὔτινος τὴν ἐννοίαν παραθέτω ἐνταῦθα, ὡς ἐξῆς.

Ἄν καὶ ἔλυπείτο, μοὶ ἔλεγεν ἡ μήτηρ μου, πολὺ διὰ τὴν δεινὴν θέσιν μου καὶ δὲν ἔπαυσεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς αἰχμαλωσίας μου νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ οἰκονομήσῃ χρήματα μὴλα ταῦτα τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ καθότι ἐκ τῶν ὁμολόγων ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσπράξῃ, ἵνα δανεισθῇ δὲν εὐρίσκει ἄνευ ἐνεχείρου καὶ τοιοῦτόν τι δὲν ἔχει, διότι οἱ ληστὰι πάντα τὰ πολύτιμα ἀφῆρσαν. Ὅ,τι ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἦτο ὅτι ὑποθηκεύσασα τὰ ὁμολογὰ, ἔλεγεν, ὠκονόμησεν 150 λίρας καὶ 150 ἔτι προσέφερον οἱ συγγενεῖς τὸ ἕλρον τριακκοσίας λίρας· ὅθεν παρεκάλει τοὺς ληστὰς ἵνα ἀρκεσθῶσιν εἰς ὅσα ἔλαβον καὶ εἰς τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀκόμη καὶ νὰ ἀποστείλωσι τὸν υἱὸν εἰς τὴν μητέρα τὸν μόνον προστάτην τῶν γηρατειῶν αὐτῆς καὶ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας τὸν τροφοδότην, ἐπιπροσθέτουσα ἐν τέλει ὅτι ὁ ἀδελφός μου Γούσιος ἅμα ἐκ Βώλου ἐπανακάμψας καὶ ἰδὼν τὴν καταστροφὴν ἔπαθεν ἐκ λύπης ἠθικῶς καὶ εὐρίσκεται εἰς δεινὴν θέσιν. Ἰπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ἦτο γεγραμμένον τὸ ἐκ μέρους τῆς δυστήνου μητρὸς μου γράμμα μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἀνάγνωσιν εἰς τῶν ληστῶν μοὶ παρατηρεῖ «ἠξέυρομεν ταῖς πονηρίαις καὶ ἡμεῖς, αὐτὰ εἶναι ὅλα ψεύματα.» Ἐργίσθη καὶ πρῶτην ἡδὴ φορὰν, ἴσως, ὠμίλησα μετὰ φανερᾶς πικρίας. «Μήπως δὲν μοὶ ἀφῆρέσατε πᾶν ὅ,τι εἶχον, εἶπον, τί μοὶ ἀφήκατε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ; ἐν μιᾷ νυκτὶ μὲ καταστήσατε δυστυχῆ ἀπὸ εὐτυχῆ· δὲν λυπείσθε; τί σὰς ἐχρεώστων; καὶ ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἐχορτάσσετε, δὲν εὐχαριστήσατε λαμβάνοντες καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολὸν μου.» «Σιώπα Νικολάκη, μοῦ λέγουν οἱ ἄλλοι, ἠσύχασε καὶ μὲ δύο ἡμέρας θὰ ἦσαι εἰς τὸ σπήτι σου· ἡμεῖς ἔχομεν μερχαμέτι, ὅσον ἦτο κισμέτι ἀπὸ τὸν Θεὸν θὰ λάβωμεν, αὐτὰ εἶναι τελειωμένα καὶ εἵμεθα πύχαριστιημένοι.» Ἔως ἐδῶ ἔληξεν ὁ τραχὺς οὗτος διάλογος.

Ὁ καιρὸς εἶναι βροχερὸς καὶ τὰ ἐνδύματά μου διατελοῦσιν ἅπαντα ὑγρὰ· εἶμαι κατάβρεκτος καὶ ρίγος μὲ καταλαμβάνει· ὅθεν ἐζήτησα νὰ ἀναφθῇ πυρὰ καὶ αὐθωρεῖ ἠτοιμάσθη αὕτη εἰς τὴν ἐκάθησα ἔχων περίξ ἐμοῦ τὸν Τζιομαλὴν μὲ τὸ μπουλούκι του. Οὗτοι διεγούτο πῶς συνηντάθησαν μὲ τὸν φίλον μου Χουρπήτ μπένν καὶ ἄλλους φίλους αὐτῶν, οἵτινες, πάντες, παρεκάλουν νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ὀλίγα λύτρα, καὶ πῶς ὁ Μπαμπᾶ Ντέμος ἐξέφερε τοσαύτας ἀράς κατὰ τῆς συμμορίας ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ὅτι ἐγὼ ἠθελον πάθει τι ὑπὸ τῶν ληστῶν. «Ἀπεφασίσαμεν βρὲ ἀδέλφια διὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ τῆς ἐξαγορᾶς, εἶπεν ὁ Τζιομαλὴς, ἀφοῦ εἶδομεν ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ἐμετρήσαμεν (ἰσκέ-

φθαρμέν) καλῶ, καλῶ. » « Είμεθα ὅλοι νύχαριστημένοι, ἀπῆντησαν αἱ ὀκαδοὶ τοῦ, ὅτι ἔκαμε καλὰ καμωμένα, μήπως δὲν ἐπῆραμεν καὶ ἄρκετά; » « Ἄπράξο, ἀνταπήνησεν ὁ Τζιομαλῆς, ἔτσι θέλω καὶ ἐγὼ πίν' ἢ κόττα τὸ νερὸ καὶ κυταζ' καὶ τὸν θεό. Τώρα ἀκόμη ἕνα θὰ πᾶ; εἰπὼ παιδιά· ἐπειδὴ ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ μαζώματα νὰ μὴ χωρίζηθε ἀπὸ τὴν Νικολάκη. » Ὁ Νταλλίνης καὶ οἱ λοιποὶ ὁρκίσθησαν νὰ θεωρασθῶν ἕν ἄνάγκη παρὰ νὰ πᾶτω τὸ παραικρόν. » Λκούσατε, προσέθηκεν ὁ Λασημπῆ; ὠρὲ ἀδελφία, πολλοὺς σκληροὺς ἐπῆραμεν καὶ εἶδομεν ἀλλ' ὁ τρόπος τοῦ Νικολάκη μᾶς ἐμάγεψεν ὅλους καὶ νὰ ἤξεύρητε ἄν, καθὼς ἀπεφασίσαμεν προτῆτερα, τοῦ ἐκόπταμεν τὸ κεφάλι ὅλοι θὰ μετανοοῦσαμεν καὶ θὰ ἐφρονεώμεθα μεταξὺ μας ἔπειτα. »

Ὁ Νταλλίνης μοὶ παρέθηκε τὸ γεῦμα, μέρος ἱκανὸν λαχανοπήτας καὶ ἄρτον, καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν ἐδόθηεν εἰς ὕπνον. Ἐκοιμήθηεν ἱκανὴν ὥραν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅταν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ διότι ὁ σέλιος ἀπὸ πρῶτης ἐπιθυμῶν νὰ μὲ ἴδῃ διὰ τὸ ἀσύμφορον ὁμῶς ἀνέβαλε τὴν συνάντησιν μέχρι τῆς παρούσης ὥρας, ὅποτε ἠδύνατο πλέον νὰ μὲ πλησιάσῃ, χωρὶς νὰ ὑποβλέπητε ὑπὸ τῶν συντρόφων καὶ αὐτὸς ἤδη μὲ ἠνάγκηκε νὰ ἐγερθῶ. Μετὰ μικρὰν συνδιάλεξιν ἐπορεύθημεν εἰς τὸν Τζιομαλῆν καὶ μοῦ εἶπον, μετὰ τὰ περὶ τῆς διεκπεραιώσεως τῶν περὶ ἐξαγορᾶς διαπραγματεύσεων, ὅτι οὐδέποτε ἐπίστευον νὰ ἐνδιαφέρηται τόσον περὶ ἐμοῦ ὁ Χουρσῆτ μπέης· ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν φίλων τῶν τούρκων μὲ ἐλυποῦντο καὶ συνίστων αὐτοῖς ἐπιείκειαν· ἐκ δὲ τῶν χριστιανῶν τινὲς ἐρωτηθέντες εἶπον· ὅτι εἰς ποσὸν ὀλιγώτερον τῶν δύο χιλιάδων λιρῶν, ἐξαγορὰν νὰ μὴ στέρξωσιν καὶ θὰ δοθοῦν, διότι ὑπάρχουσιν. Ἡμεῖς δὲ, εἶπον, ὅτι ἐκάμαμεν ἐκάμαμεν καὶ τὴν Πέμπτην πρῶτ' ἀπαλλάττεσαι τῆς αἰχμαλωσίας. Μὲ προσεκάλεσεν ἐπομένως καὶ ὁ καπετάντος, ὅστις τὰ αὐτὰ περίπου μοὶ ἐξέθηκε πρὸς ἡσυχίαν, καὶ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ἔγραψα τισκερέν τινα πρὸς τοῦς Βουρμπιανίτας καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ ὡς ἑξῆς·

Κύριοι!

« Τῆ ἐπεμβάσει φίλων συγκατένευσα διὰ 400 λίρας ἀντὶ 400 τὰς ὁποίας ἐντὸς δέκα ἡμερῶν περιμένω νὰ τὰς στείλητε· ἂν ὁμῶς καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ στείλητε μὴ νομίσητε ὅτι θὰ προφυλαχθῆτε καὶ δὲν θὰ ἐπιτύχω. Ἠξεύρετε ὅτι καὶ

τὴν ζωὴν σας ἔχει εἰς χεῖράς μου καὶ σὺ τοῦ ἰδίου ἔχει μόνον τώρα τὸ καλοκίρι ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη καὶ τί τὸ θεῖος μετὰ ταῦτα ἐάν συλλάβω τρεῖς τέσσαρας καὶ ζητήσω μεγαλὴν ἔξαγορὰν τὴν ὁποῖαν καὶ θὰ τὴν λάβω ταῦτα πρὸς εἰδικαίνας σας.»

Ταμάζης.

(Τ. Σ.)

Ἐγγραψα ἐπομένως καὶ πρὸς πολλοὺς ἄλλους φίλους ἐπιστολάς ἐπισημοποιῶν αὐτὰς πάντοτε διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ καπετάνου, ἢν ἐκράτουν ἐγὼ, ἀποκαλούμενος διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν λιγιστῶν Μουχριντάρης (σφραγιδοφύλαξ) τοῦ καπετάνου, ἀλλὰ εἰ καὶ σφραγιδοφύλαξ δὲ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ γνωρίζω καὶ πρὸς τίνα ἀπειθύνοντο αἱ ἐπιστολαί. Ἐγγραφον ἀπλῶς φίλε, ἢ ἀδελφε, καὶ ἐβούλωνα, ἀφίνων εἰς ἕτερον τὸ βᾶρος τοῦ νὰ θέσῃ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐξετέλει, κακὴν κακῶς, εἰς τῶν ληστών, ὁ δεύτερος γραμματεὺς τῆς συμμορίας.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, ὀλίγον ἀπωτέρω ἡμῶν, σφοδρὰ ἔρις μεταξύ Κολονιατῶν ἠγέρθη, ἐπικίνδυνον προσλαβούσα χαρακτηρὰ, διὰ τὴν δε τὴν αἰτίαν. Εἰς τῶν συντρόφων, κολονιάτης, ἀφῆρσε τὰ ὑποδήματα (τζαρούγια) βλαχοποιμένος, ὅστις παρηπονέθη πρὸς τοὺς ἀρχηγούς Σέλιον καὶ Μπεκτάσην· ὁ ὁπαδὸς διετάχθη τότε νὰ ἀποδώσῃ τὰ ὑποδήματα, ἀλλ' ἠπειθήσθη καὶ ἐπειδὴ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐφάνησαν λαβόντες μέρος καὶ ἕτεροι δύο, ὁ Σέλιος καὶ ὁ Μπεκτάσης ἵνα τιμωρήσῃσι τὴν παρακουήν ὄρμησαν ξιφῆρεις κατὰ τοῦ ἀπειθοῦς καὶ ἐν τῇ ἀπειθείᾳ του τὸν ἐπλήγωσεν ὁ Μπεκτάσης καιρῶς κατὰ τὴν κοιλίαν, ὡς καὶ τοὺς δύο ὑποστηρίζοντας αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ γιαταγανίου. Ἐγὼ θεωρῶν μακρόθεν τὸ αἱματηρὸν τοῦτο ἐπισόδειον ἔτρεμον, ἐνῶ ὁ Ἰζιυμαλῆς πλησίον μου ἰστάμενος ἐγέλα καὶ διεσκέδαζε. «Ἦσυχάσατέ τους δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῷ εἶπον» ἢ ὡς φαγωθοῦν κάμποσον οἱ κολονιάταις, μοὶ ἀπήντησεν οὕτως, τί σὲ μέλλει.» Τέλος δὲ, ἀφοῦ συνέβη ὅ,τι συνέβη, ἐπενέβη ὁλόκληρος ἡ συμμορία καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἡσυχία· καὶ οὐδεὶς λόγος πλέον περὶ τῶν πληγωθέντων, καὶ μαλιστα τοῦ καιρῶς πληγωθέντος, ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτιμᾶται μεταξύ αὐτῶν ἡ ζωὴ. Πληγὴ θανατηφόρος, φόνος, ἀπλῆ παιδί· ἀποθνήσκουσιν ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναζήσωσι τὴν ἐπαύριον· οἱ δὲ ζῶντες ἀναπαύονται πλησίον τοῦ πτώματος, γελῶσι, διασκεδάζουσι, τρώγουσι κτλ., διότι τὸ πτώμα δὲν εἶναι πλέον ἄξιον μείζονος προσοχῆς ἢ σημασίας τοῦ κορ-

μου δρούς τινος. Ὅθεν οὐδὲν παράδοξον ἂν ἐξ ἀπλῆς συγχίσεως προκύψῃ πληγὴ ἢ φόνος, εἰς ἓνα ἢ πολλοὺς, οὕτινος ἢ σπουδαιότης ὑφίσταται μόνον ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ πάλη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἤδη συμβαίνει, οὐχὶ διὰ πρώτην ἢ τελευταίαν φοράν.

Περὶ τὴν ἐννάτην ἐγκατελίπομεν τὸ λιμέρι μετὰ πυροβολισμῶν καὶ θορύβου, ὡσεὶ ἀποτελοῦντες γαμικὴν συνοδίαν, καὶ ἐχωρήσαμεν πρὸς τὰ κάτω. Ἐκεῖθεν ἐφαίνοντο δύο χωρία, τὸ μὲν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ὄρους τὸ δὲ κατωτέρω, καὶ νομίζω ὅτι ἦσαν τὰ Τούρναβον καὶ Λιοκάτζι, ὅπου ἐφθάσαμεν μετὰ μίαν ὥραν εἰς ποταμὸν, πλησίον τῶν χωρίων τούτων.

Πρὶν ἢ διαβῶμεν τὸν ποταμὸν, ὄντες ἤδη πλησίον χωρίων οἱ λησται ἔλαβον περὶ ἐμοῦ πρόνοιαν, χάριν τῆς ἀσφαλείας των, καὶ σύραντες τὰς χεῖράς μου ὀπισθεν μὲ ἐδεσαν. Ἐνῶ δὲ ἐπρόκειτο ἤδη νὰ ἐκκινήσωμεν, μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν, ἀκούω αἴφνης θόρυβόν τινα καὶ ἐπομένως μαστιγῶσεις καὶ ἀπειλὰς κατὰ τινος δυστυχοῦς ἐκ τοῦ τραχήλου συρομένου, ἔν συνελαβον καθ' ὁδὸν ἐκεῖ οἱ λησται. Οἱ φρουροί μου μὲ ἀπεμάκρυνον ἀμέσως ἐπὶ τὸ ἐνδότερον πριτοῦ νὰ ἐννοήσω περὶ τίνος πρόκειται. Μετὰ χρόνου μικροῦ παρέλευσιν μοι ἐγχειρίζουσι δύο ἔγγραφα εἰς ἀνάγνωσιν, ὧν τὸ μὲν ἦτο τὸ διαβατήριον τοῦ εἰς χεῖρας αὐτῶν πεσόντος, Γαλλιστὶ γεγραμμένον, ἐκ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Προξενείου, τὸ δὲ τὸ ἐπιτήδευσμά του. Ὁ νέος λοιπὸν αἰχμαλωτος ἐπέστρεφεν ἐξ Ἑλλάδος ἔνθα ἦτο ταξειδευμένος, ἀλλ' οἱ λησται ἄλλως ἐξέλαβον αὐτὸν, ὡς κατάσκοπον δηλονότι χριστιανῶν ληστῶν, τῶν καλουμένων ἀνταρτῶν, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαβατηρίου του δι' οὗ ἐνόουον νὰ τὸν ἐνοχοποιήσωσι, μὴ γνωρίζοντες τὸ εἶδος τοῦτο τῶν διαβατηρίων, ἠδυνήθηεν ἵνα τοὺς πείσω ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο ὑποπτος μετὰ μεγάλης δυσκολίας, ἀφοῦ ἔδειξα αὐτοῖς τὴν Τουράν ἐν τῷ διαβατηρίῳ, ἐπειδὴ ἀδαῆς ὦν τῆς Γαλλικῆς δὲν ἠδυνάμην ἵνα ἀναγνώσω, ὅπως ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς πεισθῶσιν. Ἀφῆκαν λοιπὸν αὐτὸν ἐλεύθερον ἵνα ἀπέλθῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Μπεκτάσης τὸν ἐγύμνωσεν ἀπὸ ὅ,τι εἶχε καὶ ὁ πλοῦτός του ὅλος συνίστατο ἐξ ὀκτῶ λίρῶν ὀθωμανικῶν καὶ τριῶν ζευγῶν αἰζαρουχίων. Ὁ δυστυχὴς ἀπλοῦς καὶ εὐήθης κάπως σώσας τὴν ζωὴν του ἤρχισε νὰ παρακαλῇ καὶ περὶ τῶν χρημάτων. «Δώσατέ μοι καὶ μίαν λίραν εἶπε καὶ τὰ τζαρούχια, πηγαίνω ἀπὸ τὸ ταξεῖδι· ἡ οἰκογένειά μου πεινᾷ νὰ τὴν θρέψω τουλάχιστον ἓνα μῆνα καὶ νὰ τὴν ὑποδέσω.» Ἡ ἀπλοϊκότης τῶν λόγων τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ ἡ συγκινητικωτάτη ἔκφρασις αὐτῶν, εἰ καὶ μὴ ἐπροξένησαν αἰσθησὶν τινα

τῶν εὐκαταστάτων λογαριασμῶν τοῦ λαβεῖν κατὰ τὰ μέρη ταῦ-
τα, ἀνεύρη τὴν Κόνιτσαν. Ὁ Κονιτῆς (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ γραμ-
ματισμένος ληπτής), ἀναζητεῖ μετὰ προσοχῆς, στρέφων τὰ
φύλλα τοῦ Καταστίχου, καὶ ἐπὶ τέλος ἀναγνώσκει τὴν λέξιν,
«Κόνιτσα.» Ἰπὲρ τὰ πενήκοντα ὀνόματα ἦσαν κατακεχωρη-
μένα ἐν τῷ Καταστίχῳ, Ὀθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν, ἀναφερο-
μένων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων ἐξ ἐλάστου ὀνόματος. Ἐζήτησα νὰ
μοὶ ἐπιτραπῇ ὅπως ἀναγνώσω τὰς δύο σελίδας, ἀφορώσας τὴν
Κόνιτσαν, καὶ μοὶ συνεχώρησε τοῦτο ὁ καπετάνος. Ὅθεν διήλθον
ἅπαντα τὰ ὀνόματα καὶ εἶδον καὶ τὰς ἀπαιτήσεις, ἀναγομένας
οὐχὶ εἰς χρήματα μόνον ἀλλὰ καὶ εἰς αἷμα. Οὕτω π. χ. ἐν ἀρχῇ
ἀνεφέρετο «Χότζικς Μουκδὴν Ἐφέντης» — «φόνος.» «Ἄμπάζ
μπένς.» — «χρήματα καὶ φόνος.» καὶ καθεξῆς.

Ἄφου, ὡς εἶπον, διήλθον κατὰ συρὰν τὸν μετὰ τοῦ Ταμάζη
λογαριασμὸν τῶν Κονιτσιωτῶν παρετήρησα αὐτῷ μετ' ἐπιφυ-
λάξεως ὅτι πολὺ ἀδίκως κρίνει, φρονῶ οὕτω κατὰ τῆς Κονί-
τσης καὶ ἐτοιμάζων αὐτῇ τοιοῦτον ὄλεθρον ἢ γενναϊότης τῷ
προσέθηκα δὲν ἐπιτρέπει τοιαύτας ἀντεκδικήσεις. «ἔχεις δίκαιον
Νικολάκη, μοῦ ἀπαντῆ, ἀλλὰ μοῦ ἔκαμν πολλά. Τὸ παραμι-
κρὸν ἂν ἐγίνετο ὅλοι ἐμὲ ἐθεώρουν ἔνοχον. Ἐνθυμησάσαι πόσας
φορὰς μὲ εἶδες εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐγὼ ἐνθυμούμαι καὶ τὸ ἄλλο
διὰ τὸ ὅποιον μὲ τύπτει τῶρα ἢ συνείδησις ἤμουν εἰς τὴν φυ-
λακὴν καὶ ἔπασχον ἀπὸ τὸ στήθος καὶ σὺ μόνον μὲ ἐλυπήθης
καὶ ἐπῆρες καὶ ἔφερες τὴν Μαντζίνην, ἰατρὸν, καὶ μὲ παρετή-
ρησε καὶ ἔδωκε ραπόριον καὶ ἐξήλθον ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ
ἀντὶ νὰ εὐγνωμονῶ δια τὴν καλωσύνην ὅπου μοῦ ἔκαμες σὲ κα-
τέστρεψα. Εἶμαι ἀληθινὰ πολὺ μετανοημένος, διότι ἐφάνην πράγ-
ματι ὀχάριστος, ἀλλ' ἄφου κατέστρεψα ἐσένα, θὰ ἀφήσω τοὺς
ἄλλους! Τί μοῦ λέγεις Νικολάκη!»

«Ὅ,τι ἔκαμες ἔκαμες εἰς ἐμὲ, τοῦ ἀπεκρίθην, τὰ γενόμενα
οὐκ ἀπογίνονται· τῶρα σὲ παρακαλῶ εὐχαριστήσου ἕως ἰδῶ.
Ἐξήλθες εἰς τὴν Κόνιτσαν ἐπῆρες σκλάβον καὶ χρήματα χωρὶς
νὰ πάθης τὸ παραμικρὸν· λοιπὸν εἰς ἐμὲ ἐκδικήθης ὅλους καὶ ἡ
καλωσύνη ὅπου σοῦ ἔκαμα ἄς πιάσῃ τόπον διὰ τοὺς πατριῶτας
μας τουλάχιστον καὶ μένω πολὺ εὐχαριστικέος ἐγὼ, δταν τὸ
πάθημά μου ἀπέβη διὰ τὴν σωτηρίαν τόσων συμπολιτῶν. Ἐλ-
πίζω νὰ μοῦ κάμῃς τὸ χατύρι αὐτὸ, ἂν ἐνθυμησῃς τὴν καλωσύ-
νην, ὡς λέγεις.» Μετὰ τινὰ σιωπὴν ἀπήντησε· «Τέλος πάντων
ὁ καιρὸς ὀδηγός.» ὁ ἰστί ἂν δὲν δυναθῶ θὰ σὲ ἀκούσω.

Ἰνα ἡ ὥρα παρήρχηται κάπως ταχύτερον μοὶ ἐπῆλθε κατὰ

νούν βασις, ημεῖσι παρὰ τοῦ καπετανοῦ τὴν ἀδείαν ἵνα διέλθω
 ἀλόκληρον τὸ κατὰστιχον καὶ ἴδωι τὰ παρὰ τῶν ληστικῶν μνη-
 μνευόμενα ὀνόματα καὶ τοῦτου ἐπιτραπέντος μοι, κατ' ἐπιεί-
 κειαν, ἤρχισα κατὰ οὐρανὸν ἀπ' ἀρχῆς, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἐν-
 θυμηθῇ τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων, εἰς διαφόρους πόλεις καὶ
 χωρία, ἀτόμων; Τὴν πρώτην σελίδα κατεῖχον οἱ ἐν Γρεβενοῖς,
 ὑπερ τοῦ δέκα. Εἶποντο οἱ ἐν Σιατίστῃ, Χρουπίστῃ Κορυτζῶ
 καὶ οἱ ἐν τοῖς χωρίοις τῶν ἑτημάτων τούτων εὐκατάστατοι.
 Οἱ ἐν Πρεμεσίῳ, οἱ ἐν Παλαιοπαχωνίῳ, οἱ ἐν Λιμποχόβῳ, ὅλοι
 σχεδὸν Καθῆδες, οἱ ἐν Λουτζαρά, οἱ ἐν Λαμπόβῳ, οἱ ἐν Κονί-
 τσῃ καὶ τοῖς χωρίοις αὐτῆς. Μολιαιτῆ Πουρπογιάννη, Βουρμπιάνη
 καὶ Παδαις καὶ οἱ ἐν Ζαγορίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ὅσα μοι διέφυγον
 ἤδη τῆς μνήμης. Ἀφοῦ λοιπὸν μετὰ προσυχῆς καὶ περιεργείας
 διήλθον τὸ κατὰστιχον ἀλόκληρον δὲν ἠδυνήθην ἐν τέλει νὰ
 κρατήσω τὸν γέλωτα. Ὅλοι ἔγειναν περιεργοὶ καὶ μοι ἐζήτησαν
 ἐξαγγήσεις. Ἐγέλασα τοῖς εἶπον ἐνθυμηθεῖς τὴν σιγήθη προει-
 μίαν «ἀγαπᾷ ὁ θεὸς τὸν κλέπτην ἀγαπᾷ καὶ τὸν νοικοκύρην.»
 Ὅλα τὰ παλληκάρια ἀνεφώνησαν, «σωστά.» Εἷς δὲ, λαμπης, ἐ-
 πιπροσέθηκεν, «ἀν' ἀπὸ τὰ ὅσα ἔχομεν κατὰ νοῦν ἐπετυγχάνο-
 μεν καὶ τὰ μισὰ καλότυχοι ἡμεῖς, ἀλλ' αὐτὰ μᾶς παρηγοροῦν.
 Δὲν συλλογιζομεθα τάχα θὰ ζήσωμεν καὶ ἔως αὔριον; μήπως
 εἶναι παραξενὸν εἰδῶ ὑποῦ τὰ λέγομεν νὰ μᾶς κάμη πλόκο τὸ
 ἀσκέρι καὶ νὰ μᾶς πλάσῃ ὅλους ἢ νὰ μᾶς φιλᾷ τὰ τομάρια
 ντριμόνι καὶ τότε καὶ ὁ κύρ καπετάνος μὲ τὸ κεφάλι του καὶ
 μὲ τὸ δευτεράκι του ἐμβῇ μέσα εἰς τὸν τροβάν!» «Ἄς παύσῃ
 αὕτη ἡ ὁμιλία,» εἶπεν ὁ καπετάνος, καὶ πρὸς ἐμὲ στραφεὶς,
 «γράψτε Νικυλάκη, λέγει, τὰ ὀνόματα τῶν Κυρίων.» Ἐγραψα
 δεῦξ ἐξῆς καθ' ὑπαγόρευσιν.

Ὁ Κύριος Γεώργιος Π. Βεκιάρης	λίρας ὀθωμ.	50
Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Γούναρης	»	30
Ὁ Κύριος Πρίγκος ἰατρός	»	40
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ Φλώρου	»	50
Ὁ Νταλή μπέης	»	30
Ὁ Ἀμπάζ μπέης	»	30

Τὸ ὅλον λίρ. ὀθ. 230

Κύριοι!

«Διὰ τοῦ παρόντος μοι σα, εἰδοποιῶ διὰ τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον
 σὰς σημειῶνω, ἐξῆς πάντος, τὸ περιμένω μεθ' ἡμέρας εἴκοσι μίαν

ἀπὸ σήμερον χωρὶς νὰ ἀναβάλῃτε τὸν καιρὸν. Τουναντίον δὲ καὶ δὲν μοῦ σταίλητε τὸ εἰρημένον ποσὸν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μεταχειρισθῶ μέσα τοιαῦτα ἅτινα νομίζω νὰ τὰ συλλογισθῆτε καὶ νὰ τρομάξητε. Ἀλλὰ φιλικῶς πιστεύω ὅτι καὶ σεῖς μὲ τὸ εἰρημένον ποσὸν ὅπου σὰς ζητῶ, θὰ εἶσθαι τὸ χαριστημένοι. Τί ὄφελος, κύριοι, ἂν μεταχειρισθῶ τὸ κακὸν θὰ ἔχητε μεγάλην ζημίαν καὶ λυποῦμαι τὴν ζημίαν σας, ἢν θὰ σὰς προξενήσω ἂν δὲν λάβω τὸ εἰρημένον ποσὸν. Περιμένω κύριοι ἀπάντησίν σας μὲ ἑνδεκα ἡμέρας εἰς τὸ παρόν μου διὰ νὰ γνωρίζω πῶς νὰ φερθῶ. Σὰς φιλικοασπάζομαι.»

Ὁ φίλος σας καὶ πατριώτης
Ταμάζης.

Λάσος.

(Τ. Σ. Τουρ.) (Τ. Σ. Ἑλ.)

Ἐγραψα καὶ ἄλλας ἔτι τοιαύτας διαταγὰς πολλαχόσε, ἐφ' ὅσον δηλονότι ἐξετείνετο ἡ δικαιοδοσία των, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον παρήλθον ἀνεπαισθήτως 4 ὧραι. Ὅλα ἐπομένως ἐτελείωσαν καὶ ὁ Χουρσίτ δὲν ἐφαίνετο· ὅθεν ἡ στενοχωρία ἐκορυφούτο βαθμηδόν, καθόσον μάλιστα περίεξ ἤκουον τοὺς ληστὰς ἐκφράζοντας ἀντιθέτους μεταξὺ των λόγους. Οἱ μὲν διετείνοντο ὅτι ἡ ἐξαγορὰ ἦτο ἀνωτέρα καὶ ἠπατῶντο ἐξεπίτηδες, οἱ δὲ ὅτι ἔπρεπε νὰ κρατήσουν ἐμὲ διανομέα τῶν χρημάτων μὴ τυχὸν ἐξαπατηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, οἱ δὲ ὅτι διὰ λόγους πολλοὺς ἔπρεπε νὰ μὲ φανεύσουν ἀφοῦ λάβουσι τὴν ἐξαγοράν. Οἱ ἀρχηγοὶ ἀκούοντες τὰ φρονήματα τῶν παλληκαρίων των προσεποιούντο ὅτι οὐδὲν ἀκούουσιν. «Ἀκούετε τί λέγουν; τοὺς ἐρωτῶ· μοὶ ἀπήντησαν, «μὴ σὲ μέλλει, ἂν θὰ πέσουν τὰ ἰδικὰ μας κεφάλιζ θυσίασε καὶ σὺ τὸ ἰδικόν σου.» Ἰρχισα κάπως νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῆς σωτηρίας μου καὶ συλλογιζόμενος μὴ φανευθῶ μετὰ τὴν ἐξαγοράν δὲν ἐγνώριζον ἂν ἔπρεπε πλέον νὰ ἐπιθυμῶ τὴν ἔλευσιν τῆς ἐξαγορᾶς καὶ τοῦ φίλου ἢ νὰ εὐχῶμαι αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὰ ἀπαίσια. Ὁ Σέλιος πλησιάσας, ὡς πάντοτε, μοὶ εἶπεν ὅτι ἀπορεῖ διὰ τὴν στενοχωρίαν μου. Θὰ μοὶ δώσης τὸ ρεβόλβερ, τοῦ εἶπον, ἔχω καὶ τὸ ὠρολόγιον τοῦ Μπεκτάση καὶ πέραν τῶν 6 δὲν περεμένω, διότι βλέπω καὶ τὰς διαιρέσεις σας καὶ δὲν εἶναι παράξενον νὰ πάθω μετὰ τὴν ἐξαγοράν. Μοῦ ἀπεκρίθη ὡς ἑξῆς. «Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀργητα τοῦ Χουρσίτ μπέν θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μὲ τερτίπι, διότι εἶναι φορτωμένος λίρας ἔχει καρύδια, καὶ ὅσον διὰ τὴν ἀσφάλειάν σου ἤξιυρε ὅτι ὁ Σέλιος δὲν λομογεῖ τὴν καλωσύνην. Ἡ μητέρα σου ἀγωνίζεται

διὰ τὰς οἰκογενεῖας μας νὰ τὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς φυλακὰς· καὶ ὁ ἀδελφός σου Γούσιος ἐπήγεν ἐπίτηδες εἰς Ἰωάννινα καὶ οὐ νὰ φεβήσῃ εἰς τὰς χεῖράς μου εὐρισκόμενος εἶναι πρυσβολή μου. Ὁ Γούσιος εἶπεν ὅτι ὁ ἀδελφός μου, ὅσον ἀνέγνωσα εἰς τὸ γράμμα τῆς μητρός μου, πάσχει· «οὐχί, μοι εἶπε, ἐγὼ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ διαφεύσω καὶ ἐγὼ τὰ γραφόμενα ἐνώπιον τοῦ συντρόφου, ἵνα πεισθῶσιν εἰς τὴν ἐξαγοράν. Ὁ Γούσιος ἐπήγεν ἵνα παρακλήσῃ διὰ τὰς οἰκογενεῖας μας καὶ ἐλπίζω πολὺ ἀπὸ αὐτόν· δια τούτου δὲ ἔχω χρέος νὰ λάβω ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα ἵνα φύγῃ ἀβλαβῆς καὶ εἶναι ἰδική μου δουλειά· αὐτὸ, οὐ δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀμφιβάλῃς διόλου ὅτι δύο τρεῖς ὥρας εἴμεθα μαζὴ ἀκόμη καὶ πηγαίνεις εἰς τὸ σπήτι σου αἴριον.»

Ὁ Μπεκτάσης καὶ Σέλιος ὁμοῦ ἀπεμακρύνθησαν διὰ τινὰ χρόνον, μετὰ τὰ προλεχθέντα, ἐγὼ δὲ ἠγωνίω. Λίπνης ἐπιστρέφει ὁ Σέλιος φαιδρὸς ὅλο; κρᾶζων πρὸς ἐμὲ· «Νικολάκη συγχαρήτικα, καὶ με ἀσπάζεται, ὁ Χουρσίτ μπέης ἦλθε καὶ μᾶς περιμένει νὰ πηγαίνωμεν νὰ τὸν παραλάβωμεν, ἀφοῦ πρῶτον ἴδῃ ἐσε, λοιπὸν σέκου καὶ ἔλα κοντά.» Ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ ἐπὶ ποδῶς καὶ ἀμέσως προχωροῦμεν. Ἐπειδὴ ἔπασχον τοῦς πόδας μοι ἔδωκαν τζαρούγια πολὺ εὐρά, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐν τῇ μέθῃ τῆς χαρᾶς, τὰ παντα λησμονῶν καὶ τοὺς πόνους αὐτοῦς ἐπομένως, βαδίζω ἀπροσκόπτως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν πετῶ, πρὸς τὸν φίλον μου. Οἱ ἀρχηγοὶ ἐγκαταλιπόντες τοῦς ὄπαδους των ἐν ἡ διημερεύομεν θέσει· παρέλαβον ἐξ αὐτῶν, ἀπελθόντες ἤδη μετ' ἐμοῦ εἰς συνάντησιν τοῦ Χουρσίτ μπέης, ὅπως μὴ κατ' αὐτῶν ὑπόνοιά τις διεγεροθῇ παρὰ τῶν συντρόφων· καὶ ἐπειδὴ πλησιάσαντες νῦν πρὸς τὸν Χουρσίτ ἦτο συμφέρον ἵνα· καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτοῦς ὄπαδοι ἀπομακρυνθῶσιν, ὅπως μὴ γινῶσι τὴν ἀληθῆ πυσότητα τῶν λότρων, προσποιούμενοι ὅτι ἦτο ἀναξιοπρεπές, ἅμα δὲ καὶ δειλίαν ὑπεμφαίνον, τὸ νὰ ἔχωσι τόσους ἀκυλούθους, ἐνῶ ὁ Χουρσίτ μπέης ἔχων αἰτίαν νὰ τρέφῃ ὑπονοίας ἔρχεται πρὸς τοὺς ληστὰς μὲ δύο μόνον, προσεκάλεσαν τὰ ἀκολουθοῦσιντα παιδιὰ νὰ καταλάβωσι θέσιν περίξ, διότι καὶ ἀναγκαῖον ἦν τὸ τοιαῦτον καὶ ὁ Χουρσίτ δὲν ἤθελε τοὺς θεωρήσει ὡς δειλοῦς. Ἀπομακρυνθέντων οὖν δῶν παλληκαρίων τούτων ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῇ εἰσέτι καὶ τις βλάβος, ἢν εἶχον ἔκοντα παραλάβει πρὸ μικροῦ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἡμέρας· ὁθεν διετάχθη καὶ οὗτος νὰ καταλάβῃ ὑποδειχθείσαν θέσιν καὶ νὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς τὰ περίξ, δηλ. τὰ δένδρα, δηλ. τὸ βέβαιον, νὰ μὴ εἶναι πλησίον, νὰ μὴ ἀκούῃ, νὰ μὴ βλέπῃ.

εἰς τὸν κοσμοπολίτην Μπεκτάσην, ὅστις ἐκήρυττε τὸ συμφέρον
δικαίον, εἰσέδουσαν ὁμῶς εἰς τὰς καρδίας τῶν συντρόφων, καὶ
ἐπίως τῶν λίανιδων. Εἰς τούτων, ἄλλοτε φρουρῆς μου, ὁ Σια-
κήρης, νέος εὐφυῆς καὶ γενναῖος, ἐδοκίμασε διὰ παρακλήσεων
ὅπως παρῆκται τὸν Μπεκτάσην ἵνα ἀποδώσῃ ἅπαντα τὰ χρή-
ματα εἰς τὸν ταξειδιώτην, ἐπειπὼν, ὅτι ὅτι ἦτο πολὺ ἄδικον
καὶ ἀναξιοπρεπὲς μία τοιαύτη συμμορία νὰ καταδέχεται ἵνα
ἀρπάξῃ καὶ τὸν ὀβολὸν τοῦ πτωχοῦ. Ἐχομεν, λέγει, σκλάβον
νὰ πάρωμεν. «Ἐγὼ, ἀπήνησεν ὁ Μπεκτάσης, δὲν ἐβγήκα ἐδῶ
εἰς τὰ βουνὰ ἵνα εὐσπλαγχνίζωμαι τὴν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ
πάρω χρήματα ἀπὸ ὁποῖον δυνηθῶ.» Ἴδὼν ὁ Σιακήρης τὴν ἐπι-
μονὴν ταύτην παρετήρησεν ἀπειλητικῶς, νὰ δώσῃ εἰς τὸν πτω-
χὸν τὰ χρήματα, ὁ δὲ Μπεκτάσης ἀπαντᾷ ὅτι δὲν ἀκούει τοιαύ-
τας ἀπειλὰς καὶ νὰ πύσῃ ἐνοχλῶν αὐτὸν ἐπὶ πλέον. «Δὲν τὰς
ἀκούεις Κολονίκτη!» καὶ ἐπιπίπτει κατ' ἐπάνω του ὁ Σιακή-
ρης, ὃν ὑποβοηθοῦσι καὶ οἱ ἄλλοι λίανιδες, καὶ μετὰ τινα ἀγῶ-
νίαν κατορθοῦν ἵνα λάβῃ τὰς ὀκτὼ λίρας αἱ μετὰ τῶν τζαρου-
χίων παραδίδει εἰς τὸν πτωχὸν διαβάτην καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ
φύγῃ ἀμέσως «Ἀλλὰ τὸ διαβατήριόν μου, ἀπαντᾷ ὁ χωρικὸς,
χωρὶς τοῦτο δὲν ἠμπορῶ νὰ σαλεύσω.» Κοιμένης δὲ γενομένης
καὶ περὶ τούτου, ὅπερ ἄλλος τις ἐξεπίτηδες κατεκράτει, ἐνε-
χειρίσθη αὐθωρεῖ εἰς τὸν ταξειδιώτην, ὅστις ἀνεχώρησεν ἤδη
εὐλογῶν τὸν Θεὸν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπαλλαγὴν καὶ εὐχαριστῶν
τοὺς ληστὰς διὰ τὴν εὐγένειαν αὐτῶν.

Διέβημεν τὸν ποταμὸν καὶ ἔστημεν πλησίον εἰς τὰ χωρία.
Οἱ λησταὶ εἰσελθόντες ἐγέμισαν τὰ ταγάρια τῶν ἀπὸ διάφορα
ὀπωρικὰ, καὶ ἀπήδια, μήλα καὶ κούμπουλα καὶ ἐκκινήσαντες
ἐβαδίσσαμεν πρὸς τὰ ἄνω νοτιοδυτικῶς· καὶ μετὰ ὥραν ὀδοιπο-
ρίαν ἐκαθήσαμεν πλησίον μικροῦ ναοῦ, ἐνθα ἐνεθυμήθη νὰ ποιή-
σω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ παρκαλέσω ἐγκαρδίως τὸν
Θεὸν, κατὰ διάνοιαν, ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεώς μου. Ἐπροχωρή-
σαμεν καὶ πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἐντεῦθεν ἀναστάντες, καὶ πλη-
σίον πηγῆς ἐδειπνεύσαμεν περὶ τὸ μεσονύκτιον. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐ-
ροφήσαμεν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὸ σιγάρων μας, ἕκαστος, ἐτέ-
θημεν πάλιν ἐπὶ ποδὸς καὶ μετὰ τρίωρον ὀδοιπορίαν ἐφθάσαμεν
εἰς τὸ λιμῆρι ἐνῶ ἤδη διεγέλα ἡ ἡμέρα.

26 Ἰουλίου.

Ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ κόπου μοὶ ἐπῆλθεν ὀρεξίς φαγητοῦ, ἐζή-

τησα πρόγευμα και μάλ προσέφερον ἄρτον και κρέας ἔφαγον και ἐκοιμήθην. Περὶ τὸ γεῦμα ἠγέρθην και αὐθις ἔφαγον με ἱκανὴν ὄρεξιν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον κοιμηθῆ ἄρκετὰ ἔμεινον ἔξυπνος και σιγαρίζων, τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, ἐνῶ ἤδη οἱ φρουροί μου πάντες ἐκοιμῶντο. Ὁ Σέλιος ἰδὼν ὅτι διατελῶ ἔξυπνος με ἐπλησίασε και μάλ συνέστησε γενναϊότητα και ὑπομονὴν διὰ τὴν προσεγγίζουσαν ἑσπέραν. «Ἔχομεν δρόμον ὀκτάωρον νὰ κάμωμεν, μάλ εἶπε, ἵνα φθασωμεν εἰς τὸ καθούλι, λοιπὸν γκαϊρέτι Νικολάκη και αὔριον ἀναχωρεῖς διὰ τὸ σπήτι σου.» «Δὲν πιστεύω, τῶ ἀπήντησα, και προχθὲς μάτην ἐκοπιάσαμεν διὰ τὴν ἔξαγοράν. Γί: ἠξεύρει ὅποια προσκόμματα θὰ παρουσιασθοῦν και τώρα και κάθε ἐμπόδιον ἐπιβαρύνει ἐμὲ τὸν δυστυχῆ, ἀν και γνωρίζετε πόσον ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθῃ ἡ ἔξαγορά.» «Βασίσου, μάλ λέγει, εἰς τοῦς λόγους μου. Ἔχομεν μπέσσα γιὰ μπέσσα με τὸν Χουρσίτ μπένν δι' αὔριον πρῶτ' ἡ σκλαβιά σου τελείωσε πλέον, ἀκόμη βράδυ εἶσαι μαζί ἡμας, μόνον ἐν πρᾶγμα ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, ἐν θὰ με ἐνθυμησαι.» Τὸν ἐθεβαίωσα μεθ' ὄρκου ὅτι τὸ ὄνομά του θὰ ἀναφέρω εὐγνωμόνως πάντοτε, διότι ἄνευ αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ μου ἠθέλε κέσει πρὸ πολλοῦ και πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ λησμονήσω ἐκεῖνον εἰς ἄν χρεωστῶ τὴν ζωὴν μου· οὗτος δὲ προσέθηκεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο ἔπραξα χρέος φιλανθρωπικὸν και ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τοῦτον και τὴν συνειροφίαν εἰργάσθη διὰ τὸ συμφέρον των, σώζων τὴν ζωὴν μου, ὥστε, οὔτοι σκεπτόμενος, μάλ εἶπε, δὲν ἔχω δίκαιον νὰ σὲ θεωρῶ ὑπόχρεον εἰς τινά, οὔτε σὺ ἐπομένως πρέπει νὰ θεωρῆς ὅτι εἶσαι ὑποχρεωμένος εἰ. ἐμέ.

Μετὰ τὸν μικρὸν τοῦτον διάλογον, ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἤδη ἡ ἑνάτη τῆς ἡμέρας ἠτοιμάσθημεν πρὸς ἀναχώρησιν και ἀπήλθομεν μετ' οὐ καλὸ ἐντεῦθεν, ἀναβαίνοντες. Εἰσῆλθομεν εἰς πυκνὸν δάσος και μετὰ τρίωρον ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐνθα κατὰ τὴν βῆθην Ἰουνίου ἐγένετο ἡ διὰ δημοπρασίας διανομὴ τῶν ἀφαιρεθέντων μοι πολυτίμων πραγμάτων, ἐνταῦθα στάντες δι' ὀλίγον ἠρωτήθην ἀν γνωρίζω ποῦ εὕρισκόμεθα και ἐπειδὴ ἀπήντησα ἀρνητικῶς μάλ ἐξαγησαν αὐτοὶ τὴν θέσιν. Ἐπροχωρήσαμεν και ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ διανομὴ τῶν χρημάτων· και ἐνταῦθα ἀνεπαύθημεν μικρὸν και πάλιν ἐπελαθόμεθα τῆς ὁδοῦ. Ἐκ τῆς κακρυχίας και τῶν συνεχῶν και μακρῶν ὁδοιποριῶν διὰ μέσου τῶν δασῶν και ἀθάτων τοπιῶν, στερούμενος και περικνημίδων, οἱ πόδες μου κάτω τῶν γονάτων ἦσαν κεκαλυμμένοι ἀπὸ ἔλκη και αἱματοφυρτοί. Τὰ

εξαρούγια με εστανωχώρησαν και με έπληξεν και ταυτα δει-
νως, εωστε ηναγκασθην να τα εκβλω και ουτω γυμνήπους και
πανταχοθ πρακώπειων εβαδιζην μετα τις μεγαλητέρας δυσ-
κολίας, μέχρις ου πριν η εξημερωσα εφθίσαμεν εις τή ωρισ-
μένον μέρος, και εστειμεν εις διαμέρευσιν, τελευταίαν δι' έμε
πλέον.

Αναπαυθέντες επί μικρόν πάντες ανωχώρησαν τινές των δια-
δών, επί κεραλής έχοντες τήν Τζιουμαλήν και Νιπίντον, πρός
συναίτησιν του Χουρσίτ μπέη και Ζάρε κομιζίντων τά λύτρα,
εγώ δε άπυοδημένος εκ του κόπου και της άθηνίας εξηπλώθην
επικαλούμενος τήν ύπνον.

27 Ιουλίου.

Επέφωσκεν ήδη η πρωία και μόλην τήν παρελθούσαν κόπω-
σιν ουδαμώς ηδυνήθην να κοιμηθώ. Η ιδέα διε όσονούπω ξεμελ-
λον να έναγκαλισθώ εγκάρδιον φίλον τόν Χουρσίτ μπέην κομι-
ζοντά μοι τήν σωτηρίαν δέν, με αφήκεν να κλείσω τά ομματα
εστω και επί ελάχιστον. Δέν παρήλθον ώραι πολλά ει μή δύο
μόλις και οι άπελθόντες πρό μικρού λησταί επανέκαμψαν μόνοι.
Τούτο με κατετρόμαξεν και παρέλυσεν άπαντα τά κεκμηκότα
μέλη μου. Άργε, έλεγον μετ' έμαυτόν, τά λύτρα δέν ήτοιμά-
σθησαν, η μήπως ο Χουρσίτ μπέης ενοήθη υπό της Εξουσίας και
των έπιτετριμμένων τήν καταδίωξιν των ληστών και δέν δύ-
ναται διά τούτο να πλησιάσθ. Μύριοι λογισμοί ανέβαινον επί
τήν κεφαλήν μου και ουδεμίαν εύρισκον διεξοδον. Εν δε τη ά-
γωνία ταύτη και τη άπογνώσει συλλογιζόμενος ότι εν άποτυ-
χία θα ήναγκαζόμην, ίτως, εις νέας οδοιπορίας και κακουγίας
και θεωρών τήν κατάστασιν των ποδών και τους όξεις πόνους
των πληγών αισθανόμενος, αίμα εν τη καρδίη μου άποστάζον-
τας, έπρωτίμων χιλιάκις τόν θάνατον, η τήν παράτασιν ζωής
τοιαύτης. Ούτω λοιπόν εν άπογνώσει διακείμενος προσκαλοθμαι
αίφνης υπό του κακετάνου και προσελθών άκούω παρ' αυτού,
ότι ο Χουρσίτ μπέης εφοβείτο να έλθη πρός ήμάς πριν βεβαιεί-
θη ότι έξων και επί τούτω είχεν άποσταλή ο άνειψίδς του Ζάρε,
όστις ήτο παρών, να με έδη προσωπικώς και φέρη και γράμμα
μου πρό τόν Χουρσίτ μπέην. Ταυτα άκούων και βλέπων ηδυνή-
θη να αναπνεύσω ελευθέρως. Εγραψα λοιπόν άμέσως πρός τόν
φίλον μου, απ' έμαυτού, να έλθη μέχρι της έκτης ώρας φέρων
τά λύτρα, διότι άλλως η κεφαλή μου κόπτεται. Πικράλεσα δε

καὶ προφορικῶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ζάρε νὰ ὀμιλήσῃ τὸν Χουρσίτ μπέη, εἰ καὶ μὴ ἦτο τοῦτο ἀναγκαῖον, ὅπως ταχύνωσιν ὅσον δυνατὸν τὴν ἐλευσίαν των. Ὁ μὲν ἀπεσταλμένος ἀνεχώρησεν ἡμεῖς δὲ ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν εὐρισκόμεθα θέσιν συνομιλοῦντες περὶ διαφόρων, ἀλλ' ἤδη κατήντησα πλέον ἀνυπόμονος. Παρεκάλεσα τὴν Μπεκτάσην καὶ μοὶ ἔδωκε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ πόσον ἀργὰ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐκινεῖτο ὁ λεπτοδείκτης! Ἐξοδομάδες καὶ μῆνες θὰ μοῦ φανοῦν αἱ ὀλίγαι αὗται ὥραι, μέχρι τῶν 25, εἶπον πρὸς τοὺς ληστὰς, ἀλλ' ἐὰν ὁ Χουρσίτ δὲν ἔλθῃ καὶ ἕως τότε προλαμβάνω νὰ σὰς εἶπω, νὰ μὲ φονεύσητε ἄνευ ἀναβολῆς, διότι πλέον δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀκολουθήσω· βλέπετε τὴν ἐλευσινὴν κατάστασίν μου καὶ σὰς παρακαλῶ μὴ μὲ ἀφήσητε νὰ γίνω αὐτόχειρ. Ἦτο ἐνδεκατῆ τῆς πρωίας ἤδη. Οἱ λησταὶ παρατηροῦντες τὴν ἀδημονίαν μου προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ μὲ καθυσηχάσωσι καὶ ἵνα ἡ ὥρα παρέλθῃ κάπως ἀνεπαίσθητως ὁ καπετάνος μοὶ εἶπε καὶ ἔγραψα διαφόρους ἐπιστολάς καὶ ἐν τέλει μοὶ λέγει «ἀκουσον τώρα Νικολάκη καὶ τὰ καθ' αὐτὸ τῶν κυρίων τούτων ὀνόματα καὶ μοὶ ἔδειξε τὸν Σέλιον καὶ τινὰ ἄλλον ληστήν. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν Σέλιον ἐγνώριζον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰβραήμ, ὅθεν τῷ εἶπον· «τὸ ὄνομά σου Σέλιο ἦτο ἀκουστὸν ἀπὸ προτοῦ καὶ ὅσα περὶ σοῦ εἶχον μάθει, ὅπως ἐφέρθη· εἰς ἐμὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὅπου ἦτο τῆς τύχης νὰ συζήσωμεν, βλέπω ὅτι εἶχον δίκαιον ὅσοι μοὶ ἔλεγον ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος πλεονεκτημάτων.» «Μὲ κολακεύεις Νικολάκη, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ ἐγὼ σοῦ λέγω εἰλικρινῶς ὅτι ὅσον μοῦ ἀπέρασεν ἀπὸ τὸ χέρι ἕκαστα εἰς ἐσέ.» «Εὐχαριστῶ φίλτατε Σέλιο, τῷ ἀπεκρίθην, γνωρίζω ὅτι μοῦ ἔσωσες τὴν ζωήν.»

Ὁ ἕτερος ἦτο ὁ Ντίντος, φύλαξ πρώην τῶν Δεντζκιωτῶν, δειλότατος μεταξὺ τῶν ληστῶν καὶ χαμερπῆς, οὐδὲν ἔχων πλεονέκτημα ἢ προτέρημα ἀτομικόν, εἰ μὴ ὅτι καὶ οὗτος, διδων σημασίαν τινὰ εἰς τὸ ἄτομόν του βεβαίως, ἐκρύπτετο ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα κατὰ μίμησιν, ἐννοεῖται, καὶ τοῦτο πράττων.

Ἡ ἕκτη ἐβράδυνει εἰσέτι νὰ σημάνῃ καὶ ὁ καπετάνος μετὰ τὰς προγραφείσας ἐπιστολάς ἐνεθυμήθη νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τοὺς ἐν Κονίττῃ φίλους κλαυσίους ἀπαιτῶν παρ' αὐτῶν ἐν ὄλῳ 250 λίρας. Προσεκλήθη λοιπὸν ὁ δεύτερος γραμματεὺς, ληστής τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἡλικίας, οὗτινος μνησάν ἐποιησάμεθα καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ὅστις ἤδη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου ἐπρόκειτο ἵνα προαχθῇ εἰς πρῶτον Γραμματέα, καὶ διατάχθῃ ὑπὸ τοῦ καπετάνου ἵνα, ἐν μικρῷ Καταστήκῳ ἐνθα εἶχον τὸν μετὰ πάντων

Οὕτω λοιπὸν μόνοι μέναντες οἱ Μπούλοξήδες μετ' ἐμοῦ ἄλλοι ἐξηγήθησαν σαφῶς ὅτι τὰ λύτρα ὠρίσθησαν εἰς ἑπτακοσίαις πενήτηκοντα λίρας, ἐνῶ ἡ συντροφία γινώσκει ταῦτα ὡς συνιστάμεν ἀπὸ πεντακοσίας μόνον λίρας· διόπερ καὶ μοὶ ἐπέστησαν τῆς προσοχῆς, ὅπως ἂν, τυχόν, ἐρωτηθῶ παρὰ τῶν συντρόφων πῶς καὶ ἄρα ἐμετρήθησαν νὰ μὴ εἶπω πλέον τῶν πεντακοσίων. Εἰς τοῦτο νὰ προσέχη· πάλυ μὴ ὑποπέσης εἰς λάθος τι, μοὶ εἶπαν, ἢ εἰς ἀντίφασιν τινα καὶ τότε παθίνομεν καὶ ἡμεῖς καὶ σὺ εἴμεθα πέντε πρὸς πεντήκοντα πέντε, γανόμεθα.

Ἐρεῖναμεν σιωπῶντες καὶ ἀναμένοντες ἡμῖν λεπτὰ καὶ ἰδοὺ ὁ Χουρσίτ μπέης συνδεδεμένος ὑπὸ δύο ἔτι, τοῦ Ζάρε καὶ ἀνεψιοῦ του. Ἄμα ὡς εἶδον τὸν Χουρσίτ, φίλον εἰλικρινῆ, ἔξαλλος καὶ ὀκρύων ἔδραμον καὶ ἔπεσα ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου, κλαίων δὲ καὶ οὕτως μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐπὶ τινα λεπτὰ διήκουσαν ἀπεριπτώξεις, καθότι ἐν τῷ φίλῳ τούτῳ ἀνέβλεπον πλέον ἅπαντας τοὺς οἰκείους μοι καὶ πατριώτας. Τέλος μοὶ λέγει οὗτος νὰ ἡσυχάσω πλέον διότι ἤδη εἶμαι εἰς χεῖρος του καὶ ὄχι εἰς τὰς τῶν ληστῶν. Ἐπλησιάζσαμεν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς μεθ' ὧν ἔλαβον χῶραν αἰ κατ' ἔθους περιπτώξεις καὶ ἐπομένως ὁ Χουρσίτ τοὺς προσεκάλεσε νὰ λάβωσι τὰ λύτρα ἄνευ βραδύτητος. Παρετέθησαν τὰ χρηματοδέματα ἐγὼ δὲ ἤρχισα νὰ μέτρῳ τακτικῶς καὶ ἐμπορικῶ τῷ τρίπῳ. Ἐμέτρησα 400 λίρας θρωμανικὰς καὶ 400 1/2 εἰκοσόφραγκα, ἅπαντα εἰς χρυσόν, ἅτινα παραλαμβάνοντες οἱ ἀρχηγοί, διενειμήθησαν μεταξὶ τῶν τὰς 250 θρωμανικὰς λίρας ἀμέσως, τὰς δὲ ἐπιλείπους λίρας καὶ τὰ εἰκοσόφραγκα ἔθηκαν εἰς χρηματοδέματα καὶ συνομιλήσαντες δι' ὀλίγον μᾶς προσεκάλεσαν νὰ προχωρήσωμεν πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως ἀποχαιρετήσω ἐγὼ τοὺς συντρόφους πάντας καὶ ἀναχωρήτωμεν ἐπομένως. Ἐγὼ κρατούμενος ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Χουρσίτ καὶ Ζάρε ἀπήντησα ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ πλέον ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν ἰστάμην· ἠναγκάσθησαν λοιπὸν ἕνα διὰ συριγμάτων προσκαλέσωσιν ἐνταῦθα πάντας τοὺς ὀπαδοὺς των καὶ συνελθόντων ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ πάντων πέριξ ἡμῶν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ καπετάνος, ἐκθεὶς τὰ κατὰ τὴν ἐξαγορὰν, καὶ ἀκολούθως ὁ Μπεκτάσης στραφεὶς πρὸς με ἔλεξε· «Νικολάκη πεντακοσίας λίρας ὅπου σοῦ ἐπήραμε σήμερον θὰ μᾶς τὰς κάμης καὶ ταύτας χαλάλι» «μάλιστα,» τῷ ἀπήντησα. «Θὰ εἶπωμεν καὶ ἐν τραγῳδίῳ λοιπὸν καὶ θὰ ἀναχωρήσητε ἀμέσως.» Ἦρχισαν νὰ τραγωδοῦν καὶ νὰ ρακίζουν, εὐχόμενοί μοι τὰ βέλτεστα, παραθέντες εἰς ἐμέ,

ματ' αἰτησὶν μου, σούπαν ἀπὸ ξυνόγαλον, ἐξ ἧς ἔφαγον μὲ ὕρξιν, διότι πράγματι ἐκείνων.

Πάντων λοιπὸν ἐν τάξει τελεσθέντων ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως πλέον καὶ ἡ στιγμήν τῆς σωτηρίας μου. Ὄθεν, ἐκάστου ἀρχηγοῦ καταλαβόντος θέσιν μετὰ τῶν ἑαυτοῦ, κατὰ σειρὰν, ἤρξατο ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου μέχρι τοῦ τελευταίου. Ἐφιλήθη μετὰ τῶν ἐξήκοντα καὶ ἐξεκινήσαμεν, μετὰ γενικὸν ἀποχαιρετισμὸν διὰ τῆς χειρὸς πρὸς ἅπαντας ἀπευθυνθέντα, οἱ δὲ λησταὶ διὰ πυροβολισμῶν προέπεμπον ἡμᾶς. Κατευθυνθέντες δὲ ἐπὶ ὀμαλωτέρου ἐδάφους ἵππευσαν καὶ ἐλάβομεν τὴν πρὸς τὸ Λεσκοβίον ἄγρουν, ἔνθα ἐφθάσαμεν μετὰ δύο ὥρας. Ἐλειστοὶ φίλοι καὶ πολλοὶ φιλοπερίεργοι συνέρρευσαν εἰς συνάντησιν τοῦ ἀίχμαλώτου ἐν ταύτῃ τῇ κωμοπόλει, οἱ δὲ εὐλικρινεῖς φίλοι καὶ πατριῶται, οἱ ἀδελφοὶ Παναγιώτης καὶ Νικόλαος Χ. Δόβος, ἔμποροι, οἵτινες κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀίχμαλωσίας μου πολλὰς πρὸς ἀπολύτρωσίν μου παρέσχον ὑπηρεσίας, μὲ ἐβίασαν πολὺ ὅπως δεχθῶ τὴν φιλοξενίαν αὐτῶν, ἀλλ' ὁ Χουραϊτὸς μπέης ἔχων πλησίον τὸ χωρίον τοῦ «Γκλίναν» καὶ βέβαιος ὅτι ἐκείσε, παρὰ τῆ ἀδελφῆ του, θὰ ἀπελάμβανον περιποίησιν οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν, ἔπεισε τοὺς ἀγαθοὺς πατριώτας μου ἵνα μοὶ ἐπιτρέψωσι τὴν ἐκεῖθεν ἀναχώρησιν καὶ οὕτω περὶ λύχνων ἀφ' ἑσῶ εἰσπηγόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς του, εἰς Γκλίναν, χωρίον ἀπέχον πέντε σχεδὸν ὥρας τῆς Κονίτσης. Λί περιποιήσεις ὧν ἔτυχον παρὰ τῆ ἀδελφῆ ταύτῃ οἰκογενεῖα εἶναι ἀνώτεροι πάσης περιγραφῆς, διὸ καὶ χωρὶς νὰ προσθέσω τί περὶ τούτων πλέον ὁμολογῶ μὲ δύο λέξεις, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐτύχον τοιούτων ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ μου.

28 Ἰουλίου.

Περὶ τὴν ἰσθμὸν τῆς νυκτὸς ταύτης, καθ' ἣν ἐφιλοξενούμην ἐν τῇ προμνησθείσῃ οἰκίᾳ, ἀπιστάλη ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ζάρε ὅπως εἰδοποιήσῃ τοὺς αἰκείους μου, ἐν Κονίτῃ, περὶ τῆς ἀπολυτρώσεώς μου, φέρων συγχρόνως καὶ γράμμα μου πρὸς τὸν μυριοπύθητον ἀδελφόν μου, δι' οὗ τὸν προσεκάλουν ἵνα ἐτοιμάσῃ εἰς τὸ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχον τῆς Κονίτσης χωρίου «Μάζλου» τὸ γεῦμα τῆς σήμερον καὶ κομίση καὶ δύο ζῶα, διὰ τὸν Χουραϊτὸν μπέην καὶ ἐμέ.

Περὶ τὴν τρίτην τῆς ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς Μάζλου ἔνθα εὐρομεν τὸν ἀδελφόν μου μετ' ἄλλων συγγενῶν, ἀναμένοντάς ἐκ-

τῆς τοῦ χωρίου. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις ὅτι ἐπαναβλέπω καὶ αὐθιγοῖκέλους καὶ συγγενεῖς παρέλυσαν τὰ μέλη μου καὶ με περιάγαγον πρὸς στιγμὴν εἰς θέσιν λειποψυχοῦντος, ἐπὶ τέλους δὲ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν κρουνυδὸν καὶ ἡ πύσις τῆς καρδίας ἐξῆς σθένησεν· ὅθεν ἐνεγκαλισθὴν τὸν ἀδελφόν, καὶ ἐπὶ στιγμᾶς διεστέλεισamen ἀμφοτέροι κλαύοντες καὶ περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους.

Ἄφοῦ δὲ ἠσπάσθην καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς ὑπάντησιν ἐλθόντας φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ συνέλαυσα αὐτοῖς, μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν, καθ' ἣν ἀνελάβομεν ἐκ τῆς παρελθούσης συγκινήσεως, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν χωρίον καὶ εἰσέδυμεν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν αὐτόθι κτημάτων τοῦ Χουρσίτ μπέη εἰκίαν του, ἐνθα παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶχεν ἐτοιμασθῆ καταλλήλον γεῦμα, καὶ ἐγευματίσαμεν ὅλοι ὁμοῦ.

Τὴν ἐβδόμην περίπου ἡ συνοδία εὐθυμὸς ἐξεκίνησε πρὸς τὴν Κόνιτσαν. Ὅλοι εἴμεθα ἔριπποι, ἐκτὸς τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐλθόντων ἵνα μᾶς συνοδεύσωσιν ἰδιαιτέρων τῆς Κινίτσης φυλάκων προπορευομένων πέζῃ καὶ συνεχῶς καθ' ὁδὸν πυροβολούντων, καὶ τῆς ὁδοῦ ὁμαλῆς οὔσης καὶ ἐπιπέδου δὲν παρῆλθεν ἀκριβῶς ὥρα μέχρι οὗ φανώμεν κατωτέρω τοῦ τεκέ Σέχι Χαμζά, ἐνθα ἐνεγκαλισθὴν πολλοὺς τῶν στενῶν φίλων μου καὶ ἐχαιρετήθην ὑφ' ἀπάσης τῆς ἀθώας νεολαίας τῆς πόλεως πρῶσελθούσης αὐτορμήτως, ὡς ἐκ συνεννοήσεως, εἰς προὑπάντησιν τοῦ αἰχμαλώτου. Ἀπὸ δὲ τοῦ παρακειμένου τῷ παλαιοχωρίῳ ρύακος καὶ ἐντεῦθεν ἡ ὁδὸς ἄπασα καὶ ἡ πλατεία ἡ καλουμένη παλαιοχώριον ἔβριθεν ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας· καὶ τῆς καθ' αὐτὸ ὁδοῦ ἐν ἣ ἔπρεπε νὰ διέλθῳμεν, ἐνθεν καὶ ἐνθεν, ἦτο παρατεταγμένος λόχος στρατοῦ ἵνα ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν Λ. Ἐξοχότητα τὸν Κομαντὰν πασᾶν διατελοῦτα ἤδη ἐν Κόνιτση πρὸς καταδίωξιν τῆς ἐπαράτου ληστείας. Ἀνερχόμεθα λοιπὸν τὴν ὁδὸν, ἐν ἣ συνωθοῦντο ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν εἰκίαν τοῦ Κυρίου Γεωργίου Ἰβρου, ἐν ἣ κατέλυεν ἡ Ἐξοχότης Του, ἐν μέσῳ διπλῆς σειρᾶς στρατιωτῶν, ὥστε διερχόμενοι ἐνώπιον τῆς οἰκίας μου ἠδυνήθην ἔφιππος ἵνα παρᾶσχω ἑμαυτὸν τῇ μητρὶ ὅπως με ἐναγκαλισθῆ ἐνεγκαλισθῶ δὲ καὶ γὰρ τὸν μικρὸν υἱὸν μου, ἀφιππεύσαντες πάντες ἐν τῇ αὐλαίᾳ τῆς φιλοξενούσης τὴν Ἐξοχότητά Του. Ὅθεν ἀναπαυθέντες μικρὸν προσεκλήθημεν ὑπὸ τῆς Λ. Ἐξοχότητος, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ, ἐνθα ἡ Λ. Ἐξοχότης ἐφάνη λίαν συγκινημένος, καὶ μετὰ μικρὰν συνδιάλεξιν χαιρετήσαντες εὐσεβάστως ἀπήλθομεν οἴκοι, ὅπου καὶ ἐδέχθημεν τὰ συγ-

χαρητήρια ἀπάντων τῶν συγγενῶν, φίλων, Πάτριωτῶν καὶ λοιπῶν, ἀρφότερων τῶν φύλων. Δὲν πρέπει δὲ νὰ παραλείψω ἐνταῦθα τὴν ὀδυνηρὰν ἐντόπωσιν ἣν μοὶ ἐπροξένησεν ἢ ἐπὶ τῶν προσώπου ἀλλοίωσιν τῶν συγγενῶν μου, ἣν παρετήρησα, καὶ ἰδίως τῆς δυστύχου μητρός μου καὶ συζύγου καὶ τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ μου· ἢ ὅπως αὐτῶν ἐδήλου ἀληθῶς ὅτι συνδιαιτῶντο τοὺς νεκροὺς καὶ ὅτι πρὸ μικροῦ ἐγκατέλιπον τὰς πύλας τοῦ σκότους. Εὐνόητον λοιπὸν ὁπόσον ἀκριβῶς ἐστοίχισεν ἢ ὑπόθεσις αὕτη.

Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν μου καὶ τὰ καθεύκαστα τῶν παθημάτων τὰ ὅποια ἐγὼ τε καὶ οἱ συγγενεῖς ἐδοκίμασάμεν καὶ τὰ ὅποια ἠναγκάσθην ἵνα γράψω, διότι κληνῆρης καὶ ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν διατελῶν, ἕνεκα τῶν κατὰ τοὺς πόδας πληγῶν, καὶ δεχόμενος καθεκάστην τοῦ φίλου αἰτοῦντας ὅπως μάθωσι λεπτομερῶς τὰ τῆς αἰχμαλωσίας μου, εἰ καὶ ἀπέκαμον διηγουμένως δὲν ἠδυνήθην ἐν τούτοις οὐδένα ἐντελῶς νὰ εὐχαριστήσω.

Ἐκρατήθην παρὰ τῶν ληστῶν τριάκοντα σχεδὸν ἡμέρας καθ' ἃς πολλακις εἶδον καὶ ἔφαυσα τὸν θάνατον καὶ δὲν ἀπελύθην εἰ μὴ ἀφοῦ ἐμέτρησα αὐτοὺς διὰ λύτρα ἑπτακοσίας πεντήκοντα ὀθωμανικὰς λίρας εἰς χρυσόν, εἰς ἃς προστιθέμενχι καὶ αἱ ἐν τῇ ἀπαγωγῇ ὁπερὶ χρεθίσαι, εἰς γρήματα καὶ τιμάλφῃ, γίλιας τετρακόσαι λίραι, ἢ ὅλη ζήρεια ἀνέρχεται εἰς δύο χιλιάδας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα ὀθωμανικὰς λίρας.

Ἡ Θεία Πρόνοια ἔσωσε τὴν ζωὴν μου καὶ διετήρησε τὴν ὑγείαν μου ἀβλαβῆ μετὰ τόσα δεινὰ καὶ τοσαύτας κακουχίας, ἀλλ' ὅπως μὴ πέσῃ ἡ κεφαλὴ μου ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῶν ληστῶν ἀφοῦ ἐδαπάνησα τὴν κατάστασίν μου δλόκληρον ὑπέπεσα καὶ εἰς χρέος πεντακοσίων λιρῶν ὀθωμανικῶν ὑποβληθεὶς εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων, ὃ ἰθυσμένος νὰ λαμβάνω πάντοτε τόκους· καὶ εὐπυρος καὶ εὐκατάστατος μέχρι τῆς χθες λογιζόμενος διατελῶ σήμερον ἄπυρος καὶ πέννης· οὕτως ἠθέλησεν ὁ Θεός.

Πολλοὶ τῶν φίλων δεισχυρίζονται ὅτι κατεστράφην, ἴσως, κατὰ τὸ ἡμῶν ἐπιθήμονα πάλιν νὰ ἦτο πραγματικότης καὶ ἀλήθεια οὗτος ὁ δεισχυρισμὸς αὐτῶν, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἀπέχει τῆς πραγματικότητος· ἢ ἀλήθεια εἶναι τικρὰ δι' ἐμέ, οἱ δὲ τοιοῦ-

πρὸς οὐδ' ἀσχυρισμοὶ αὐτῶν ὅσον εἰλικρινεῖς καὶ ἀνυπαθεῖσι, δύ-
 νανται νὰ θεῶσι, ὑπ' ἐμοῦ τοῦλάχιστον, ὡς ἐμπαίζοντες
 τὴν ὁυστυρίαν μου καὶ ἀναξέοντες τὰς πληγὰς μου. Ἡ ἀλή-
 θεια, ἡ πικρὰ ἀλήθεια, εἶναι ὅτι ὑπέπεσα εἰς χρέος, ὅτι ὁ πο-
 θητὴς ἀδελφός μου ἐταξειδεύθη, οὐχὶ πλέον ὅπως ζήτηση ἀ-
 ποκατάστασιν ἐμπορικὴν εἰς προσφερότερον μέρος καὶ κύκλον
 ἐνεργείας εὐρύτερον, ἀλλ' ὡς τυχοδιώκτης! προτιθέμενος ἵνα
 ὑπερστήσῃ ὡς μισθωτὴς, εἰς παντελεῆ λήθην παραδίδων τὰ πα-
 ρελθόν. Δὲν θέλω νὰ εἶπω ἀπὸ τοῦδε τί περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς
 τύχης ἦτις μὲ ἀνάρμενει, ἀλλὰ σημειῶ μόνον ὅτι ἂν ποτε οἱ φί-
 λοι μὲ ἴδωσιν ἀπερχόμενον τῆς πατρίδος εἰς τὰ ξένα, τότε, νο-
 μίζω, θὰ ἐννοήτωσι καλῶς καὶ θὰ συνομολογήσωσιν ἐμοὶ ὅτι
 ὄν ἤμικατεστράφην ὑπὸ τῶν ληστῶν, ἀλλ' ὅτι ἐντελῶς κα-
 τεστράφην.

Τ Ε Λ Ο Σ.

